crime scene 33

George Arion

NECURATUL din COLGA

„George Arion izbuteşte să ne ofere, sub eticheta romanului poliţist, mostre de reuşit roman-roman, adică netextualizat, adică modern."

Gheorghe Tomozei

GEORGE ARION
Necuratul din Colga
Ediţia a II-a

virtual-project.eu
== aladrian ==

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-8139-67-8

GEORGE ARION

S-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

CĂRŢI PUBLICATE:

Interviuri I -l979; Copiii lăsaţi singuri (versuri) -l979; Alexandru Philippide sau drama unicităţii (eseu) - 1981; Interviuri II - 1982; Atac în bibliotecă (roman) - 1983; Amintiri din cetatea nimănui (versuri) -l983; Profesionistul (roman) - 1985; Trucaj (roman) - 1986;

Dialogul continuă -l988; Pe ce picior dansaţi? (roman) -l990; Crimele din Barintovvn (povestiri) - 1995; Nesfârşita zi de ieri (roman) - 1997; Traversarea (versuri) - 1997; Viaţa sub un preşedinte de regat (publicistică) -l997; Uite cine nu vorbeşte! (versuri pentru copii) -l997; O istorie a societăţii româneşti contemporane în interviuri 1975-l999 (vol.I-lI) -l999; Detectiv fără voie (roman) - 2001; Cameleonul (roman) - 2001; Anchetele unui detectiv singur (povestiri) - 2003; Scena crimei (piesă de teatru) - 2003; Linişte! Corupţii lucrează pentru noi (publicistică) - 2003; Spioni în arşiţă (roman) - 2003; Necuratul din Colga (roman) - 2004; O istorie a societăţii româneşti contemporane în interviuri (voi I-lI; ediţia a Il-a) - 2005; Crime sofisticate (roman) - Crime Scene Publishing 2009.

AUTOR AL SCENARIILOR LA FILMELE:

Enigmele se explică în zori (1989); Atac în bibliotecă (1992) şi al scenariului la filmul serial tv Detectiv fără voie (2001) -l0 episoade. Autor al libretului operei în labirint de Liana Alexandra.

Autor al monologului dramatic Autograf - 150 de spectacole pe scena Teatrului Naţional Bucureşti.

PREMII, DISTINCŢII:

Premiul revistei Amfiteatru -l970; Premiul revistei Flacăra -l982; Premiul Uniunii Scriitorilor -l985; Premiul revistei Tomis -l994; Premiul Uniunii Scriitorilor -l995; Premiul Uniunii Scriitorilor - 1999; Premiul Ministerului de Interne -l999,2003.

Cetăţean de onoare al oraşului Tecuci

Faptele şi personajele din paginile care urmează pot întâlnite numai pe tărâmul ficţiunii. Orice încercare de le descoperi în realitate este riscantă şi neavenită.

Băieţilor mei, George şi Mihnea

Capitolul 1
Intrarea în decor

A naibii vipie!

Un smintit a dat la maximum instalaţia de încălzire a planetei şi acum îşi râde într-un dinte văzând cum ne perpelim ca nişte potârnichi în frigare. De zile în şir, nici o pală de vânt; iar pe cer - nici o zgaibă de nor. Îţi vine să-ţi iei câmpii cu busola în mână şi să nu te opreşti până la Polu' Nord, unde să-ţi trânteşti un ditamai igloo pe o banchiză, chiar dacă şi-acolo ar fi îmbulzeală din pricina urşilor care sirotează Coca-Cola şi-şi dau brânci în apă ca să se mai răcorească.

Zău aşa: o băutură smulsă dintr-o frapieră în care plutesc niscaiva sloiuri ar fi parfum!

Iar pe mine, tocmai pe zădufu' ăsta m-au trimis în misiune; parcă un altu' cu mai mult potenţial şi mai rezistent la caniculă n-ar mai fi dibuit!

La radio se transmite un recital Leonard Cohen. Are un sictir pe viaţă gagiu' ăsta, mai ceva ca al meu.

Intru în oraşu' Colga pe la miezu' nopţii, după un drum de nouă ore pe şosele ciuruite ca după bombardament; culmea e că, din loc în loc, am citit nişte inscripţii de ţi se-ncing creierii şi mai abitir: Aici sunt banii dumneavoastră! Mulţumesc de informaţie, acu' ştiu de ce portofelu' mi-e burduşit mai mult cu acte.

Continuă să fie zăpuşeală şi la ora asta şi, chiar dacă am aer condiţionat în maşină, merg cu geamu' din stânga lăsat, atent ca nu cumva hârtoapele să mă basculeze afară. Asta mi-ar mai lipsi, să mai alerg prin peisaj şi după vehiculu' aflat în dotare!

Străzile oraşului sunt pustii şi prietenoase ca aleile unui cimitir noaptea. Câteva becuri agăţate pe stâlpi împrăştie o lumină pe care un licurici n-ar avea de ce să fie invidios. Cele mai multe case n-au etaj şi sunt cufundate în beznă - dacă-ţi încordezi auzu', în timpane îţi bubuie sforăiturile locuitorilor care habar n-au de sosirea salvatorului lor. Mi-i închipui o clipă, năduşiţi în aşternuturile mototolite şi în încăperi încinse, şi să nu mai fiu eu agent special dacă nu mă simt mai bine rotind covrigu' la dreapta şi la stânga, cu grijă să nu dau în vreo gură de canal deschisă prin grija vreunui colecţionar de fier vechi.

Observ şi o inovaţie arhitectonică: unele locuinţe au ferestrele şi uşile baricadate cu scânduri bătute în cuie - „semn indubitabil", cum ar zice fostu' meu prof de tehnologie, că au fost abandonate.

Trec lento prin faţa Primăriei - o construcţie în dulcele stil vechi. Odinioară, coloanele ei arătau falnic; acu' sunt cariate de vreme şi de neglijenţa noilor stăpâni. Proprietaru' căruia i-a aparţinut o fi demult oale şi ulcele - mai bine că nu vede ce s-a ales de munculiţă lui! - în

halu' în care a ajuns casa nu s-ar mai obosi să depună actele şi s-o revendice. Ajung şi în dreptu' sediului Poliţiei; nu opresc, numai aşa, de sanchi, deşi ferestrele sunt luminate şi dinăuntru răzbate vocea unui crainic de radio, vestind lumii ce zi grozavă a fost azi şi ce formidabil va fi mâine. Ţin în continuare picioru' apăsat pe acceleraţie, uşor, ca o părere, doar cât să nu mă-ntreacă vreun melc ieşit sub clar de lună la promenadă. Aţi înţeles şi singuri, băieţi, c-am pătruns într-o ambianţă în care orice om cu mintea nu foarte necăjită simte subito dorinţa imperioasă să se teleporteze într-un alt univers, mai îmbietor. Nu mi s-a făcut frică - da' n-aş jura că am poposit pe pământu' făgăduinţei.

Din păcate, recitalu' lui Leonard se încheie, spre dezamăgirea tuturor looserilor care l-au urmărit ca să-şi mai ostoiască amaru'. Urmează un grupaj de ştiri printre care figurează vestea despre un nou atentat la Ierusalim.

Cinci morţi, vreo sută de răniţi şi pagube materiale la greu. Unii au buclarisit-o mai rău decât mine. Astfel de ştiri îmi dau palpitaţii şi închid radiou'.

De fapt, mi-a intrat un frison în oscioare încă de acu' trei zile, când am fost chemat în faţa a trei domni civilescu pe care nu-i mai văzusem niciodată. Trei gaşperi cu funcţii importante, solemni şi ţepeni, de parcă i-ar fi supărat adenomu' de prostată, stăpâni totuşi pe situaţie, cu ţigări de foi în gură, ceasuri de aur la mâini, bine hrăniţi şi îmbrăcaţi la patru ace, în costume negre, ca nişte ciocli pricopsiţi - tot tacâmu' ca să-ţi impună respect şi să te simţi o anelidă. Numai cu banii pe care îi dăduseră pe cravate, un om cu pretenţii rezonabile putea trăi o lună. Nu catadicsiseră să-şi spună numele. De fapt, doar unu' dintre sclivisiţi dăduse din buze, timp în care ceilalţi doi - unu' avea o fastuoasă mustaţă pe oală - se mulţumiseră să aprobe din cap, încet, ca nu cumva preţioasele lor tărtăcuţe să li se rostogolească de pe umeri şi să fie nevoie să le reseteze. Totu' se petrecuse într-o încăpere cu mobile scumpe, cu pereţi lambrisaţi şi covoare pe care, dacă scăpai o monedă, se devaloriza până o găseai.

- Ca să rezumăm, misiunea ta e următoarea...

Mă tutuise de la început, de parcă am fi jucat împreună leapşa pe ouate în copilărie.

- Ai fost ales pentru o misiune delicată. Vei merge în orăşelul Colga - ai auzit de el? (Dădusem din umeri ruşinat - nu, nu auzisem de el.) E undeva, în nordul ţării, într-un ţinut plin de păduri. Îţi plac pădurile? (Dacă aş fi avut coadă, aş fi dat din ea de bucurie.) Sigur, cui nu-i plac? De câteva luni se petrec acolo lucruri ciudate. (Chipu' meu a mimat parşiv curiozitatea.) Într-un răstimp extrem de scurt s-au comis acolo cinci crime abominabile. (De fapt, rostise „a-bo-mi-na-bi-le", pentru a sublinia gravitatea cazului.) Anchetele care s-au

întreprins până acum n-au dus la nici un rezultat. Locuitorii sunt de-a dreptul înspăimântaţi. Unii au şi plecat din oraş. Au pornit să circule zvonuri ciudate. (Pauză pentru a spori efectu'.) Mulţi cred că e vorba de fenomene paranormale. Se zice că ucigaşul - sau ucigaşii - sunt nişte fiinţe de pe altă planetă. Se mai spun şi alte baliverne. Localitatea e destul de izolată. Pe-acolo încă mai circulă legende. (Din nou pauză şi continuare pe ton răspicat.) Ei, bine, eu nu cred în legende. Nu cred nici în paranormal. Populaţia trebuie să fie liniştită şi vinovatul sau vinovaţii trebuie prinşi şi pedepsiţi. Evident, ceri orice sprijin din partea poliţiei locale. Dar ancheta noastră se desfăşoară independent de a lor. Nu dai socoteală decât acestei comisii. (Părinteşte.) Acţionează cu prudenţă. Nu-ţi ascundem, e o misiune periculoasă.

După un astfel de logos, cum să mai ai vitalitate maximă?

De-aia sunt aici, cu un chef de viaţă care l-ar face pe un pustnic să se declare frenetic în comparaţie cu mine.

Din gândurile mele negre mă smulge o arătare care se bâţâie în mijlocu' drumului. N-am cum să zic „pas" şi trebuie să frânez.

Da' nu mă dau jos. Aştept cu interes ca primu' personaj pe care l-am întâlnit în Colga să-şi facă număru'. E un vagabond îmbrăcat într-un frac second-hand. În mâini ţine o trompetă diformă, de parcă a folosit-o la bătut ţăruşi.

Mai întâi, individu' încearcă să pună în acord rotaţia Pământului cu propriile lui rotaţii. Când, în sfârşit, reuşeşte să obţină un consens, duce trompeta la gură şi începe să cânte de mă lasă ţuţ. Oops! O trâmbiţă din cer n-ar suna mai înduioşător.

Ca şi cum numai cântatu' i-ar fi asigurat staţiunea bipedă, după ce scoate ultimele sunete începe din nou să se bălăngăne şi se apropie cu un pas săltat de portiera din stânga. Are o faţă descuamată de vreo boală, acoperită pe alocuri cu o barbă rară - unele fire le-o fi smuls cu penseta sau i-or fi crescut invers. E cu dantura în suferinţă şi miroase a băutură proastă. O cârciumă de cartier ar răspândi o mireasmă mai îmbietoare decât el. Îşi vâră capu' în maşină şi încearcă să mă-mbrăţişeze:

- Bun venit în oraşul Colga!

În urechi îmi mai răsună jalea din trompeta lui, aşa că-l iau cu binişoru':

- Bun găsit, taică!

Individu' pare să se trezească o clipă din aburii beţiei. Apoi i se blochează din nou circuitele. Abia reuşeşte să îngaime:

- Dacă rămâi aici, ai să-l vezi pe dracu'! Cu coarne şi coadă!

Începe să chicotească, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva plăcut:

- Miroase a pucioasă! împroaşcă flăcări pe gură! Şi urlă ca un lup!

Încerc s-o dau pe glumă:

- Nu-i dracu' chiar aşa de negru!

Se înviorează şi începe să danseze cu o parteneră imaginară.

- Ba e negru! Negru ca smoala!

Se apropie din nou de maşină şi continuă, de data asta pe un ton scăzut, ca şi cum mi-ar dezvălui adresa unui club de striptease unde se intră doar pe bază de convocator:

- Numai cu bătrânul Rucă n-are nimic! Ce să aibă cu mine? Eu sunt Nebunu'! Fără mine oraşu' e mort! N-ar mai avea nici un haz.

De parcă şi-ar fi adus aminte că are ceva urgent de rezolvat, se îndepărtează de mine cu o agilitate pe care n-aş fi bănuit-o. În câteva clipe se face nevăzut pe una dintre străduţele laterale.

Hai că-i tare!

Mă ciupesc de braţ ca să mă conving că nu visez. Sunt treaz de-a binelea! îmi şi închipui cum voi începe raportu' către comisia alcătuită din cei trei ciocli durdulii: „Am intrat în Colga la miezu' nopţii. E un orăşel liniştit. Ar trebui recondiţionate faţadele unor case, însă, în general, lucrurile stau bine. A, da... Este acolo un bătrân interesant. Cântă la trompetă. Ar putea fi arondat la o formaţie..."

Zăresc prin parbriz o lună ca o plăcintă - comparaţia îmi aduce aminte că mi-e foame. Oftez şi îmi continui rondu' de noapte pe străzile pietruite de un meşter care n-a fost în toate minţile când s-a apucat de treabă. În curând, o placardă înfiptă pe marginea drumului mă avertizează că sunt aşteptat cu drag să revin în Colga. Şoseaua o ia printr-o pădure ai cărei copaci mi se par monstruoşi la lumina farurilor. „E imperios necesar", cum ar spune fostu' meu prof de filosofie, să schimb becurile, ca să mă cred într-o feerie.

Nu-s totdeauna un perfecţionist, aşa că las pe altă dată chestia cu feeria. Întorc în trei timpi şi o iau tot agale spre oraş. Nu fac decât vreo treizeci de metri şi asupra mea se năpustesc luminile unei maşini care circulă cu faza mare aprinsă. Trag pe dreapta, orbit; cealaltă maşină se opreşte şi ea blocându-mi drumu'. Asta-mi mai lipsea, să m-atace şuţii. Mai mare ruşinea, agent special jefuit de nişte mârlani din provincie!

De fapt, maşina cealaltă are un ţugui care emite o lumină albastră intermitentă. Din ea se extrag cu graţia unor elefanţi reumatici doi poliţişti. N-apuc să respir uşurat; văd în mâinile lor nişte puşcoace care l-ar lăsa visător şi pe Schwarzenegger. Dintr-odată rămân fără teletext.

- Mâinile pe volan! Şi nici o mişcare!

Sunt mai ascultător ca la grădiniţă, când doamna educatoare ne punea să cântăm Ţăranu' e pe câmp, deşi nu-nţelegeam ce naiba căuta el acolo iarna, în loc să stea la gura sobei, bând vin fiert şi molfăind covrigei.

Unu' dintre poliţişti deschide portiera din stânga, mai s-o smulgă de la locul ei.

- Uşurel, utilaju' nu-i al meu!

- A, recunoşti că nu-i maşina ta, derbedeule! Dă-te jos! Şi fără mişcări în plus că te zdrobesc!

E mai în vârstă decât mine - are vreo 40 de ani - e uscat de parcă ar fi fost supus unei operaţiuni de deshidratare şi i se potriveşte de minune expresia cu faţa de cartofi prăjiţi. A devenit deosebit de sprinţar. Se pare că n-am făcut nici o mişcare în plus şi nu mă face strecurătoare de supă.

- Mâinile pe capotă! Desfă picioarele!

Îmi vine să-i zic: „Măi, băiatule, nu mai fi aşa fiţos, de ce nu te uiţi tu la telenovele şi-ţi pierzi vremea cu pelicule poliţiste?", da' mirosu' de năduşeală care vine din uniforma lui prost croită mă taie la oxigen.

Când îl văd apropiindu-se şi pe celălalt - un malac ţanţoş - îmi zic c-ar fi bine să-mi pun masca pe figură, ca la întâlnirea cu un sconcs. „Paradoxal", cum ar zice fostu' meu prof de geologie, dolofanu' nu exală nici un miros, însă din nas îi atârnă nişte smocuri de păr care mă fac să-mi întorc privirea în altă parte.

- Nu-mi citeşti drepturile?

Slabu' se înfurie. Sicuramente i s-a pus pata pe mine.

- N-o face pe şmecheru' cu mine că-ţi citeşte popa drepturile când o să fii pe năsălie! îţi las plozii orfani.

Începe să mă pipăie pe tot cofraju'.

- Uşurel, sunt gâdilicios din fire! Iar kinderi n-am.

De data asta nu-mi mai răspunde. Îl văd însă cum rânjeşte satisfăcut când îmi descoperă la subsuoară pistolu'. Pergamentu' care îi este aplicat pe obraji nu reuşeşte nicidecum să se întindă.

- Aha! Avem de-a face cu un gaşper înarmat!

Îi întinde pistolu' celuilalt şi continuă să mă cotrobăiască prin buzunare. În cele din urmă, după ce mi-a palmat pachetu' de ţigări, bricheta, cheile de la bârlogu' unde mă adăpostesc şi alte fleacuri, dă de portofel, îl ia cu două degete, ca la o extragere specială, şi scoate unu' câte unu' actele pe care le conţine.

- la te uită! Gagiu' are mai multe cărţi de identitate. Şi are şi mai multe legitimaţii de serviciu... funcţionar la bancă... controlor C.F.R... inspector la Sanepid... revizor-contabil... Asta zic şi eu policalificare! Hai c-am pus mâna pe-o pradă grasă!

- Aţi pus mâna pe dracu'!, spun eu încet şi încerc să mă întorc spre cei doi. N-apuc. Grasu' mă loveşte în gură cu un pumn ca o ghioagă, de-mi schimbă plombele între ele. Un specialist în chirurgie plastică se poate pregăti de operaţie.

- Lasă muzicuţa! Pune-i cătuşele!

Slabu' le are deja pregătite, după cum mă anunţă vederea mea periferică. Mă las moale, ca şi cum barosu' care-i ţine Grasului loc de braţ m-ar fi ameţit. Băieţi, se anunţă un moment de mortal-kombat. O răsucire spre stânga, o alta spre dreapta, două lovituri de picior cu sprijin în mâini pe capotă şi o ultimă răsucire de 180 de grade! Gata! Spectacolu' s-a terminat. Cei doi poliţişti stau în faţa mea înlănţuiţi cu propriile lor brăţări, iar pistoalele zac pe jos.

Dacă n-aţi înţeles schema, pot s-o repet la ralenti.

Din fala celor doi s-a ales prafu' şi pulberea. Le-am tras preşu' de sub picioare. Se uită buimaci când unu' la altu', când la mine. Cu un tipar ca ăsta nu-s obişnuiţi în parohia lor. Ce să le fac, ăsta-i modelu' predat acolo de unde vin!

- Cine dracu' eşti?

Îmi scutur cămaşa de un fir de praf imaginar, scrâşnesc puţin din măsele ca să-mi pun plombele la loc şi cuvântez ceremonios de parcă m-aş afla în ţinută de seară la curtea Angliei:

- Silence, please! Daţi-mi voie să mă prezint: sunt agent special. Asta mi-e jobu'. Pentru voi numele meu e Robert Gal. Am venit ca să scap Colga de Necuratu' care o bântuie. Vă mulţumesc pentru primirea triumfală pe care mi-a ţi făcut-o. Nu m-aşteptam la un covor roşu, da' nici la masaju' facial pe care mi l-aţi aplicat. N-am încotro, va trebui să-l menţionez în raport.

Aş mai fi cuvântat multă vreme, dacă dinspre pădure nu s-ar fi auzit un urlet înspăimântător. Urletu' unei fiare încolţite. Ne holbăm unii la alţii. Rămân cu gura ca la o recoltare de exudat faringian.

- Repede! Dă cheile!, zice Grasu'.

În doi timpi şi trei mişcări gagiii sunt liberi şi ne năpustim cu lanternele şi puşcoacele în mâini în pădure, spre locu' de unde s-a auzit urletu'. Nu trebuie să căutăm prea mult - doar vreo oră. Tocmai când să zicem Halt!, Grasu' se împiedică de ceva şi cade ca fulgerat. Când se ridică, e plin de sânge. La picioarele lui zace în frunziş un trup ciopârţit cu sălbăticie.

- E Ilona, bâiguie Slabu', încercând să-şi ascundă tremuru' din voce.

- Ilona?

- O fată de vreo nouăsprezece ani. A dispărut din oraş acu' vreo trei luni. S-a întors nu demult. Părinţii n-au aflat pe unde a umblat. A-nşirat o poveste cusută cu aţă albă. Ar fi suferit o amnezie, ar fi rătăcit prin locuri de care nu-şi mai aduce aminte şi a venit înapoi când şi-a recăpătat memoria. Basme de adormit copiii! I-au dat o bătută pe cinste, însă n-au scos nimic de la ea. O ţinea una şi bună - „Dragi părinţi, omorâţi-mă, faceţi ce vreţi, eu una într-o zi n-am mai ştiut de mine". Cine ştie cu cine s-o fi înhăitat şi după ce ăla i-a făcut rodajul şi a părăsit-o, s-a întors ca să-şi lingă rănile. Tinerii din ziua de azi!

După ce termină de povestit, Grasu' pufneşte cu dispreţ.

- Precis c-a dat peste altul care, neavând cum să-i dea kilometrajul înapoi, i-a făcut felul după ce s-a săturat de ea!

Stochez informaţiile într-un folder nou.

Tresărim. Printre copaci vedem cum se prelinge o umbră. Sau e doar o vedenie provocată de oboseală? Lângă noi apare, ca o fantasmă, Nebunu'.

- Ce cauţi aici?, îl ia din scurt Slabu'.

La lumina lanternei descopăr chipu' transfigurat al vagabondului.

- L-am văzut! L-am văzut!, bâiguie el.

- Pe cine ai văzut?

- L-am văzut pe Necuratu'! Miroase a pucioasă! Şi are ochii roşii.

Vrea să se îndepărteze. Grasu' îl apucă de mâneca zdrenţuită a fracului.

- Unde pleci?

- Să spun lumii că l-am văzut pe Necuratu'!

Grasu' e însă neînduplecat.

- Nu pleci nicăieri! Te am sub ochi de mai multă vreme. Poate că eşti mai puţin nebun decât pari. la arată mâinile!

Cu o figură nevinovată, vagabondu' întinde mâinile pe care poliţiştii i le luminează cu lanternele. Simt pline de sânge! De-abia acu' văd că şi pe frac are pete întunecate de sânge închegat.

- De ce ai omorât-o?, latră la el Grasu'. Ce ţi-a făcut biata fată?

- N-am omorât pe nimeni! Necuratu' a făcut-o! Ca să ne pedepsească pentru păcatele noastre. El are pucioasă şi ochii îi ard în cap!

Deşi e cald ca la baia comunală, simt un ţurţure de gheaţă lunecându-mi pe şira spinării. Iată-mă ajuns în Colga cu o misiune specială şi asasinatele continuă într-o veselie. O fi vreun barem care trebuie depăşit?

Mi se pare însă cam subţire punerea Nebunului sub acuzaţie. Ce dacă e plin de bulion? Grasu' nu s-a împiedicat de cadavru şi acu' e numai ketchup din cap până-n picioare? Degeaba îmi cere Rucă din priviri ajutor. N-am nici un chef să-i fiu girant până nu mă dumiresc de felul cum se îmbârligă lucrurile pe-aici. La urma-urmei, faptele s-au petrecut într-un teritoriu aflat sub jurisdicţia lui Grasu' şi Slabu'. De ce să m-amestec?

- Vii cu noi, hotărăsc oamenii legii, şi-l încadrează pe vagabondu' care încearcă să se smulgă din încleştarea lor.

Îl vâră în maşină cu greutate - nu-i aşa de plăpând cum se-arată la prima vedere. Între timp, chemaţi prin staţie, sosesc şi alţi poliţai. Încep să facă măsurători, fotografii. E o îmbulzeală în care eu cam prisosesc. Mai arunc o privire în jur - mijesc zorii - şi mă-ndrept spre centru, grijuliu să n-adorm la volan. Ajuns la singuru' hotel din urbe

reuşesc cu greu să mă fac înţeles că aş dori doar o singlă, nefiind aici pentru a exersa ritualuri de împerechere. Cu un efort demn de cartea recordurilor personale izbutesc să urc cele câteva trepte ale scării care mă duce la etaju' unde se află camera. Drumu' de la uşă la pat îl străbat cu un ultim efort de voinţă. Nu mai sunt însă capabil să mă şi dezbrac. Coşmarurile mă iau în primire înainte de a pune bine capu' pe pernă. În toate îmi apare un drac burduhănos şi plin de jeg care cântă la trompetă. Din când în când se opreşte şi mă aţinteşte cu ochi din care ţâşnesc flăcări. Începe să râdă aiurea-n tramvai, se strâmbă la mine şi-mi dă cu tifla:

- N-ai să pui mâna pe mine niciodată! O să te mănânce comisia!

Capitolul 2

În care se întâmplă mai multe decât se petrec de obicei într-un capitol 2

Îmi ridic, mai întâi cu un deget, pleoapa de la ochiu' stâng - parcă ar fi fost sudată. Cade la loc cu zgomot. Repet mişcarea: de data asta nu se mai prăbuşeşte. Izbutesc din prima să rulez jaluzeaua de la ochiu' drept. Noroc că n-am decât două camere de luat vederi - de mai mult efort n-aş fi în stare. M-a luat o sfârşeală încât îmi vine să trag obloanele la loc.

Parcă am dormit într-un tomberon dat de-a dura pe formele de relief ale patriei. Durerea din componentele osoase ale fiinţei mele e întrecută doar de durerea din învelişu' de carne.

Unde mă aflu?

Din poziţia culcat pe dreapta arunc o repede ochire în jur. Desluşesc o fereastră prin care lumina năvăleşte orbitoare, o noptieră cu o veioză, un televizor pe o măsuţă, o altă masă cu două fotolii, un frigider pentru pitici. Spun „unu, doi, trei" şi îmi rostogolesc cu vitejie trecătoru' meu trup pe partea stângă. Văd încă o noptieră, un hol de mărimea unui timbru fiscal unde e un cuier de haine fără nimic agăţat în el. Mai primesc imagini şi de pe un perete pe care e atârnată o reproducere după un tablou de Grigorescu. Acum e clar: sunt într-un hotel fără nici o stea, deşi oferă acces la internet.

Îmi activez memoria şi-mi aduc aminte cum m-a trimis o comisie specială ca agent special într-o misiune specială în oraşu' Colga unde s-au petrecut cinci crime - la a şasea aproape că am asistat, de întâlnirea cu Nebunu' cântăreţ la trompetă, de altercaţia cu poliţiştii şi de modu' jalnic în care m-am târât până în chilia asta. Buun! E timpu' să pun în funcţiune şi sistemu' locomotor. Mă preling din patu' în care am dormit îmbrăcat şi pun de-o excursie la baie. Până acolo fac mai mult decât indică harta turistică pe care o am în dotare. Aprind lumina şi dau de o oglindă. La început o cred spartă, fiindcă nu recunosc chipu' reflectat de ea. După oarecare ezitări, accept că faţa trasă, ca şi cum ar fi avut greutăţi atârnate de fălci, îmi aparţine. De-abia după ce fac un duş, cu apă caldă datorită zădufului de-afară, mă rad sever, pe alocuri subcutanat, şi m-arunc în alte acoperitori, reuşesc să închei un pact social cu nou' meu look.

Ies din baie şi dau drumu' la televizor. O ia din loc după o partidă de pugilat. Miracol! Prinde mai multe posturi. Toate transmit în reluare talk-show-uri la care oricum nu m-aş fi holbat noaptea trecută. Nişte domni foarte sobri dezbat aprig de ce noi nu suntem la fel de sclipitori ca ei.

Le tai sonoru' şi să nu mai fiu eu agent special dacă nu ştiu ce ciripesc şi fără să-mi pun în mişcare scăriţele şi nicovalele din urechi.

Dacă sunt posomorâţi înseamnă că dau cu papagalu' despre mersu' lent al reformei; dacă gesticulează cu vehemenţă il s'agit, vorba fostului meu prof de sport în timp ce făcea o demonstraţie la calu' cu mânere, de moştenirea grea a trecutului; dacă sunt numai zâmbet e musai vorba despre efectele benefice ale privatizării.

N-are rost să mă mai bunghesc la ei. Dau pe ştiri - în Ierusalim s-a mai produs un atentat sinucigaş. Oftez şi închid televizoru'. Îmi scot laptopu' din husă şi mă conectez la sistemu' global de informaţii. Îmi verific poşta electronică - nici un mesaj. O iau anevoios spre uşă, ca şi cum gravitaţia ar fi crescut. Înainte de a apăsa pe clanţă zăresc pe mocheta de o culoare greu de definit un plic pe care nu l-am luat până acum în colimator.

Hai că-i tare! Primesc deja corespondenţă!

Iau plicu' şi-l cercetez cu luare-aminte, ca să nu conţină cumva antrax. Numele destinatarului nu e trecut. Scot fără nici o mustrare de conştiinţă hârtia împăturită care se află în el. O hârtie gingaşă, potrivită pentru o misivă de amor.

O clipă îmi las imaginaţia să zburde pe tăpşan - agentu' special a făcut o cucerire. O junâ din provincie, cu o pregătire medie, e însetată să-şi lege viaţa de un bărbat cu o viaţă plină de neprevăzut. Îmi vine să bat step de bucurie.

Revin la realitate după ce termin citania epistolei. Bag mâna în foc că am avut până acum lecturi cu mult mai agreabile. Cu litere decupate dintr-un ziar şi lipite pe coala albă e scris numai atât:

„Domnule agent special! Dacă ţii la viaţa ta carăte dracului acasă!" „Cară-te" scris într-un singur cuvânt! E o ofensă adusă autorităţii pe care o reprezint.

Rămân mai gânditor decât insu' ăla de la Hamangia; nenorocitu' poate o fi primit şi el o scrisoare de ameninţare, din moment ce se lăsase pe vine, ţinându-şi capu' în mâini. Să fiu albastru dacă nu se îngroaşă gluma!

Arunc o privire plină de invidie spre ciobănaşu' din reproducerea de pe perete. Nu-i pasă de nimic. Stă rezemat în bâtă şi aşteaptă cu seninătate mioritică să reintre în ciclu' elementelor. Mai bine s-ar îngrijora că obiectu' muncii lui nu se vede prin preajmă - oile s-or fi săturat de un baci aşa contemplativ sau le-or fi îngurgitat niscaiva lupi hămesiţi.

Cobor val-vârtej la recepţie unde un tinerel cu o meclă pe care n-are nevoie să dea cu lama de ras ucide muşte cu un plici. Are privirea iluminată a unui cântăreţ în strană.

- Bună dimineaţa!

Nu-mi răspunde până nu mai face o victimă pe care o aşază cu delicateţe pe tejghea lângă alte vreo zece răposate.

- Bună ziua, că-i amiază!

Înghit în sec - m-a avut!

- Am găsit un plic vârât pe sub uşă. N-ai văzut cine a urcat la mine?

- N-a urcat nimeni.

Hotărât lucru, îi e lene şi să deschidă gura.

- Femeia de serviciu unde e?

Iarăşi amuţeşte. Privirea îi e aţintită spre mâna mea stângă pe care am sprijinit-o într-o doară pe tejghea. O retrag la timp, mai înainte ca musca aflată în stare de repaos pe ceasu' meu să-şi dea obştescu' sfârşit sub o lovitură năprasnică.

- A plecat, spune el mofluz.

- Cine? Femeia de serviciu?

- Nu. Musca.

Pierdere de vreme. Îl las în plata Domnului şi-i urez spor la vânătoare. Dacă rămâne în post până diseară se anunţă o hecatombă. Abia acum simt din nou că mă roade foamea. Intru în restaurant. Nici o masă ocupată. Mă aşez. Într-o clepsidră de pe o servantă nisipu' se scurge vioi, însă nu se întâmplă nimic altceva. Îmi dreg vocea ostentativ, bat cu o linguriţă într-o solniţă şi, în sfârşit, spre mine se rostogoleşte o grăsană profund uimită de prezenţa unui client. Înmulţiţi cu doi 90-60-90 şi aveţi pro- totipu'.

- Vai, ce surpriză, îşi freacă ea mâinile. Cu ce vă servim, domnişoru'? Avem o ciorbiţă cu cărniţă de purceluş, sărmăluţe cu mămăliguţă, puişor la ceaunaş cu mujdeiaş...

Ca să înghit ciorba trebuie să închid ochii. Nu-i exclus ca puişoru' să fi avut amintiri şi din cel de-al doilea război mondial când a luat, mândru şi demn, calea bucătăriei. Spre cinstea lor, clătitele servite la desert pot fi desfăcute după o luptă crâncenă pentru a recolta umplutura de dulceaţă stafidită.

Când văd nota de plată simt nevoia să închid din nou ochii. În ritmu' ăsta comisia care îmi sponsorizează deplasarea dă cu siguranţă faliment.

- V-a plăcut, domnişoru'? Mai poftiţi şi diseară... Tanti Matilda vă aşteaptă... O să fac un spănăcuţ şi am şi o spagheţică...

Nu mai ascult lista de bucate preconizate pentru cină şi o iau la picior oprindu-mi în gâtlej un strigăt sălbatic: „Mi-e foame, femeie!" Recepţioneru' trece meticulos în revistă stiva de stârvuri.

Să-nceapă jocu'! *Action, please!*

Ies grabnic din hotel, mai să culc la pământ un individ cu o înfăţişare de Casanova de periferie.

Da' ştiu că arde!

O fi fost ieri un zăduf de iad, însă azi jărăgaiu' se revarsă şi mai abitir din cer.

Vreau să urc în maşina pe care comisia mi-a pus-o la dispoziţie -

un Espero alb, ca să ia ochii şi să arate ce important sunt - însă dau în marşarier. Toate cauciucurile sunt înţepate.

Bravo, oraşu' Colga! Ai lansat un nou concept de mare succes despre ospitalitate! Cu un lay-out beton! Promovare garantată la orice agenţie de PR.

N-am încotro şi o iau pe jos, mai agale ca un maratonist ajuns la capătu' cursei. Sunt gata-gata să mă ciocnesc de Nebunu' Rucă. Probabil că deştepţilor care l-au arestat azi-noapte le-a venit mintea la cap şi l-au lăsat în pace. Fiindcă e clar că nu el a omorât-o pe fătuca aia... Ilona parcă ziceau c-o cheamă. Oricât au răscolit după arma crimei n-au găsit-o asupra lui şi nici prin tufişuri.

Da' de unde avea hainele pline de sânge? S-a împiedicat şi el de cadavru - altă idee creaţă nu-mi vine. Şi cum de-a ajuns în pădure? Bătrânu' saltă pe trotuar fără să mă vadă. Sub braţ îşi duce ca pe o comoară trompeta.

Zic „stop maşinile" la un atelier de vulcanizare. Îi dau nişte lichidităţi meşterului şi el promite că într-o oră pot să-mi urnesc agregatu'.

Încotro s-o apuc? Nu mă simt deloc pe cai mari.

Ar trebui să mă duc glonţ la poliţie. Sunt acolo un Slab şi un Gras pe care aş avea chef să-i trag în nişte ţepe prost geluite.

Las baltă gându' ăsta şi îmi continui rondu' de amiază.

Într-adevăr, cele mai multe case sunt o ruină, însă printre ele se ridică şi nişte vile cochete, pe care nu le-am zărit din pricina beznei. Arborii prăfuiţi se chircesc de căldură. Oamenii trec grăbiţi, ca şi cum i-ar mâna cineva de la spate, furişându-se, cuprinşi parcă de teamă. Din când în când câte o maşină animă ambianţa şi pune în mişcare un colb negru. Câinii vagabonzi sunt aşa de costelivi încât le poţi studia osatura fără să faci apel la disecţie. Unu' dintre ei, de culoarea muştarului dintr-un borcan uitat deschis, îmi miroase pantalonii spre disperarea mea, însă se îndepărtează paşnic. Oricât de famelic ar fi, astăzi nu serveşte blugi.

De la o dugheană îmi iau un scăpărici - gazu' din brichetă s-a fâsâit. Cel care mi-l vinde are faţa unui pehlivan care ar trişa-o şi pe maică-sa la pocher. Primu' băţ nu ia foc. Următoarele trei se rup. Citesc furios ce scrie pe cutia cu un aspect respingător: Cumpărând produse străine cumpăraţi şomaj. Mi-au tras-o bravii producători autohtoni! De la o altă dugheană sunt nevoit să cumpăr şomaj şi-mi aprind, în sfârşit, ţigara.

Pe o faţadă corodată de intemperii e o inscripţie: *Colga democrată.* Ziar independent. Ca fan al democraţiei, poate ar fi nimerit să dau o raită prin redacţie. Cine ştie, gazetarii ăştia au tot soiu' de ponturi.

La intrare nu e nimeni. În hol - ţipenie. Pe uşi sunt indicaţii utile: Secretariat general, Tehnoredactare, Difuzare... Împing cu aplomb uşa

pe care scrie Redactor-şef. În anticameră nu e nici o secretară pe post de cerber. Dau cu ochii de o maşină de scris, de două telefoane, de un fax... Numai că aparatura zace pe jos dezmembrată şi-i poţi analiza în voie părţile componente. Aştept ca să nu se mai audă vocea cuiva care vorbeşte la telefon în încăperea alăturată şi pătrund în birou.

Poate am făcut o confuzie şi am intrat la şefu' unei publicaţii musulmane. La o masă lungă, plină de manuscrise, de cărţi, ziare şi reviste, toate într-o devălmăşie greu de realizat, stă un individ cu un turban pe cap. Salam alecum, îmi vine să zic, da' mă opresc la timp. Individu' are capu' înfăşurat măiestru în bandaje.

Nu se ridică de pe scaun.

- A... domnul agent special... domnul Robert Gal... Sunt onorat ca una din primele vizite pe care le faceţi să fie în şandramaua noastră...

Vorbeşte poticnit - are nevoie de un logoped? - şi cu inflexiuni dureroase în glas.

- Vă salut, domnule...

- Ion Cosmin. Redactorul-şef al nenorocitului ăsta de ziar de-i zice *Colga democrată.*

Îmi arată un filtru de cafea de pe o măsuţă.

- Serviţi-vă! Eu mă mişc mai greu.

Nu e un îndemn rău. Îmi torn într-o ceaşcă din licoarea neagră şi sorb cu voluptate - e o cafea adevărată, nu surogatu' cu care mă îmbia coana Matilda ca să mai lungească nota de plată.

- la loc, te rog, renunţă el la politeţuri, după ce-şi dă seama că suntem de aceeaşi vârstă, adică „zi 33".

M-aşez în faţa lui pe un scaun scăpat întreg. la un maldăr de hârţoage şi le dă mai la o parte ca să reuşim să ne vedem.

E momentu' să fiu interesat de soarta lui.

- Ce-aţi păţit? Un accident de maşină?

Ochii lui obosiţi se aţintesc asupra mea. E mai ostenit decât unu' care a încercat cu disperare să desprindă dungile de pe blana unui tigru.

- Mai rău... Am luat o bătaie soră cu moartea... Acum câteva zile...

- Cum aşa?

Face haz de necaz.

- La miezul nopţii, acum o săptămână... Tocmai ieşise ziarul... Mai eram cu doi colegi în redacţie... Au năvălit cinci indivizi mascaţi care ne-au făcut zob... Unul dintre noi mai e încă la spital... Au devastat redacţia... Au spart geamuri... Ne-au distrus calculatoarele...

- Da' de ce?

- Cică să ne intre bine în cap democraţia. Ne-a intrat.

- V-aţi plâns la poliţie?

- La poliţie?, zăresc eu un zâmbet amar printre porţiunile lăsate

libere de bandaje. Au venit, au luat amprente - nu le-au găsit decât pe ale noastre, brutele alea purtau mănuşi de latex - şi au zis că vor cerceta şi că ne vor anunţa când îi vor prinde pe făptaşi. Îi prind la pastele cailor!

Adică nu-i vor prinde niciodată, fac eu rapid retroversiunea în gând.

- Ziarul n-a mai apărut de-o săptămână... Băieţii mei sunt înfricoşaţi... Unii nici nu mai vin la lucru...

- N-aveţi nici o bănuială?

- Totul e legat de Necuratul din Colga...

Haida-de! Şi ăsta e sărit de pe fix. Iar trebuie s-ascult un spici despre fenomene paranormale!

Îmi citeşte pe faţă frământarea.

- Fii liniştit, nu-s sonat. Foaia noastră a încercat să spulbere zvonul despre Necuratul care bântuie pe aici. Am încercat să-i liniştim pe oameni şi să-i avertizăm că primejdia care planează asupra oraşului e reală şi are explicaţii logice. Criminalul sau criminalii care acţionează sunt vii şi naturali, nu au coame şi nu scot flăcări pe gură. Dar versiunea noastră deranjează pe cineva.

- Pe cine?

Dă neputincios din umeri.

- Dacă am şti... N-am dat până acum de nici un fir... „Dincolo" însă se înşiră tot soiul de bazaconii care i-au îngrozit pe locuitori.

- Unde „dincolo"?

- La celălalt ziar din oraş. De la prima crimă şi până azi înşiră numai baliverne. Iar oamenii le cred. Unii au şi început să plece din oraş de frică. Noaptea nu mai circulă nimeni pe străzi.

- În afară de trompetist!

- Săracul Rucă! El a lansat zvonul cu Necuratul. Se jură că l-a văzut. Iar lumea îi dă crezare.

Uşa se deschide şi un cap ciufulit îşi face apariţia.

- Ce facem, Şefu'?

- Ce să facem, Tică! Nu apărem nici mâine.

De-abia atunci numitu' Tică mă observă şi intră în încăpere.

- A... Avem în vizită celebrităţi...

Îmi întinde un ziar pe care îl ţinea în mână. Arunc o privire pe frontispiciu şi-mi pare că intru în plin absurd. Foaia se numeşte *Colga independentă.* Ziar democrat.

Casc ochii cât o omletă de-a coanei Matilda.

- Alt titlu nu-şi puteau găsi?

Tică e nerăbdător.

- Lăsaţi asta, uitaţi-vă la ce scriu.

Nu există tigaie în care să încapă o omletă de dimensiunea ochilor pe care îi fac. Pe pagina întâi e o moacă simpatică mie în clipa în care

m-am văzut prima oară în oglindă. De-atunci mi-a trecut.

Sub fotografie, cu litere de-o şchioapă, scrie negru pe alb: „Bun venit în oraşul Colga agentului special Robert Gal! El a fost însărcinat să-l anihileze pe Necuratul care ne-a transformat viaţa în coşmar. Destinul nostru e de-acum în mâini sigure. Colgăieni, dormiţi liniştiţi! Agentul special Robert Gal veghează!"

Pe aceeaşi pagină e şi o poză a Ilonei, pe când mai era în viaţă, şi o alta după ce a fost omorâtă în pădure. O caricatură mă înfăţişează cum răsucesc coamele unui drac fioros căruia puţin îi pasă de ceea ce i se întâmplă.

De unde naiba au fotografia mea?

O studiez cu atenţie şi misteru' se lămureşte imediat. E de pe una dintre legitimaţiile care nu mi-a fost restituită de cei doi forţoşi cu care m-am luat la harţă.

Auriculele şi ventriculele din inima mea sunt cuprinse de nelinişte de parcă ar vrea să schimbe locu' între ele. Sângele mi se urcă vijelios la cap şi o vână de la tâmplă îşi măreşte periculos diametru'. Adrenalina, bat-o vina! Redactoru-şef mai toarnă şi el gaz pe foc după ce aruncă o privire pe fiţuica din mâinile mele.

- Grozavă intrare în scenă! Acu' te ştie tot oraşul.

Iau o înghiţitură zdravănă din cafeaua rece şi zic cu o stăpânire de sine pe care mi-o impuneam ori de câte ori, la ora de gimnastică, trebuia să sar peste capră cu bătaie la trambulină:

- La urma urmei, nu am venit aici ca să lucrez sub acoperire!

Cei doi mă măsoară din ochi tăcuţi - am un metru optzeci şi doi, băieţi! - şi apoi se uită unu' la altu'.

- Ce ţi-au făcut seamănă mai mult a batjocură. Te-au făcut de cacao.

- Puţină publicitate pe daiboj nu strică, îi asigur eu. Şi unde ziceţi că-şi au sediu' puşlamalele astea?

- Cum adică? N-ai fost mai întâi la ei?

E rându' meu să-mi arcuiesc sprâncenele cât mai spectaculos.

- Era obligatoriu?

- Nu, da' ei sunt presarii oraşului... S-au îmbogăţit vânzând minciuni... Intoxică populaţia cu informaţii false... La ei vine toată publicitatea... Noi o să murim cu dreptatea de partea noastră.

- Vă doresc ca evenimentu' să se întâmple cât mai târziu.

Mai schimbăm câteva vorbe, le mulţumesc pentru informaţii, iau un teanc de Colga democrată în care sunt referiri la cele cinci crime şi le promit că voi mai reveni dacă o să mai am nevoie de vreun ajutor.

Îmi fac curaj şi m-arunc din nou în vipia de afară. În câteva minute sunt leoarcă de transpiraţie. Noroc că ajung la *Colga independentă.* Un tăntălău de portar nu mă lasă să intru decât după ce-i pun zălog în palmă una dintre legitimaţiile pe care o pescuiesc la

nimereală din portofel. O duduie cu o minijupă realizată parcă prin tăierea unei fuste lungi cu bomfaieru' mă conduce vizibil aferată până la secretariat. Intru într-o încăpere în care o altă paţachină catadicseşte să-şi ridice ochii spre mine abia după ce încep să tuşesc ca şi cum aş avea plămânii îndesaţi cu zgură.

- Pe cine să anunţ?, întreabă ea, deşi cu siguranţă că m-a recunoscut după fotografia din ziaru' care se află pe birou. Unghiile de la mâini îi sunt acoperite de un strat de ojă de o culoare care ar face orice taur să-şi iasă din placiditate. Domnul Gelu Smarandache este foarte ocupat.

- Agentu' special Robert Gal, zic eu cu o voce cavernoasă.

Pe gâsculiţa cu ifose n-o impresionează nimic. Apasă pe un buton al interfonului şi şopoteste ca un izvor scăpat de sub control.

- Agentul special Robert Gal doreşte să intre la dumneavoastră.

Uşa se deschide imediat şi un bărbat care mă depăşeşte cu un cap îşi face apariţia. E aşa de slab, încât dacă n-ar fi îmbrăcat probabil că nu l-aş observa.

- Ce plăcere! Ce onoare! Da' poftiţi!

Îmi întinde mâna pe care i-o strâng cu senzaţia că ating pielea unei reptile.

- Să nu ne deranjeze nimeni!, porunceşte el şi mironosiţa îl asigură că de ea nu va trece nici musca, de-ar fi nevoie să facă baie de sânge.

Birou' domnului Smarandache e cât redacţia vizitată înainte. Ordinea e desăvârşită. Telefoane, interfoane, calculatoare, o bibliotecă în care *Enciclopedia Britanică* e pusă la loc vizibil. Nu pare să se fi umblat prea mult la ea.

- Luaţi loc. Cu ce vă pot servi? Un whisky? Un gin?

Limba i se plimbă în gură ca un şerpişor neastâmpărat.

- Nu obişnuiesc să beau.

- Nici măcar o apă minerală de la gheaţă?

- Mulţumesc, nu vreau nimic.

- Înţeleg, regulamentul vă interzice... Eu o să-mi iau un Campari. Însă ce ziceţi de ziarul nostru? Nu-i aşa c-am fost prompţi?

- Poate chiar prea prompţi... M-aţi dat prea repede pe goarnă...

- Aşa sunt gazetarii adevăraţi... Informaţi, ca să poată, la rândul lor, să informeze cititorii. Am oprit rotativa numai ca să facem loc în ziar ultimelor ştiri. Dar cărui fapt îi datorez cinstea acestei vizite?

E numai lapte şi miere. Cel care a invitat-o pe Eva la o degustare de ionatane a fost un copilaş pe lângă dulcele domn care vrea să mă îmbrobodească. Din când în când se scarpină pe spate, ca şi cum cineva i-ar fi vârât pe sub guler vată de sticlă.

- Am venit aici fiindcă sunt în impas. Nu ştiu de unde să-mi încep ancheta. M-am gândit că ziaru' dumneavoastră a făcut deja nişte

investigaţii...

Noroc că încăperea are plafonu' atât de înalt încât trebuie să te uiţi cu luneta ca să-l zăreşti. Altfel ar fi dat cu ţeasta de tavan, aşa de sus sare de pe scaun.

- Cum să nu! Aţi venit exact unde trebuie. Noi avem deja o părere formată.

În timp ce vorbeşte, o ia la trap prin încăperea răcorită de instalaţia de aer condiţionat, scărpinându-se mai abitir.

- Văd că aveţi sub braţ un teanc de *Colga democrată.* Trist! Foarte trist! Buimacii ăia n-au vână. Susţin nişte afirmaţii nefondate. Noi ştim că în oraşul nostru au început să se manifeste semne ale răului. Vine sfârşitul lumii! Nu e vorba de un asasin care-şi ucide cu sânge rece victimele. Aceste crime ţin mai mult de paranormal. Desigur, nu e vorba de Scaraoschi, cum afirmă unii oameni neinstruiţi. Dar e cu siguranţă vorba de ceva ieşit din comun. O manifestare a supranaturalului. Cea mai bună dovadă - nu există nici o urmă care să incrimineze pe cineva.

De câteva ori simt nevoia să-i întrerup trapu' şi să-l întreb dacă a făcut vreodată un consult psihiatric. Oare chiar e convins de ceea ce spune? Sau e doar o găselniţă pentru a spori tirajul ziarului?

Trapu' mai continuă o jumătate de oră. La sfârşit, îi mulţumesc, mă ridic, iau sub celălalt braţ un teanc şi din *Colga independentă,* fapt care m-ajută să nu-i întind mâna. Marea preoteasă care oficiază în secretariat o cheamă prin interfon pe minijupistă - între timp, parcă şi-a mai tăiat din fustă cu aceeaşi unealtă. Asta mă conduce alene până la portaru' capsoman. Acesta îmi restituie legitimaţia ca şi cum mi-ar întinde o grenadă de mână căreia i s-a scos cuiu'. N-am încotro, sunt silit să-i strecor printre dinţi:

- E vreun psihiatru prin oraş? Cineva din redacţie are nevoie sigur de-un tratament de durată.

ÎI las să răsucească pe toate părţile înţelesu' vorbelor mele şi ies din nou în stradă. După răcoarea din redacţie, în contact cu aeru' fierbinte mă ia cu leşin. Îndes teancu' de *Colga independentă* în primu' coş de gunoi. Vreau s-o iau spre sediu' Poliţiei; în ultima clipă fac calentoarsă spre hotel. Îmi găsesc maşina gata de drum. Ar fi o cioacă să mă-ntorc la Bucureşti, să mă prezint în faţa comisiei şi să le spun celor trei domni civilescu: „Domnilor, gata cu giumbuşlucurile! Eu n-am făcut instrucţie ca să mă bat cu Necuratu'". Iar ei să-mi surâdă înţelegători şi să mă lase să plec. Evident, numai până la uşă, unde câţiva satrapi m-ar aştepta ca să mă bumbăcească pentru neexecutarea de ordin şi apoi m-ar trimite pachet să dirijez circulaţia în Frecăţei..

Fuck! - adică La naiba!, potrivit traducerii pudibonde din filmele de la televizor.

La recepţie, mormanu' de muşte nu e chiar cât Everestu'. Urc în

vizuina mea, hotărât să citesc ziarele pe care le-am păstrat.

Un gând însă nu-mi dă pace, suind treptele ca un alpinist cu alpenstocku' fărâmat: dacă în povestea cu Necuratu' e un sâmbure de adevăr?

Capitolul 3

Şase cadavre în căutarea unui asasin

Seara se furişează în urbe cu paşi catifelaţi. Păsările ciripesc vesele în căutarea unor culcuşuri pentru noapte. Vântul adie leneş şi stârneşte o ploaie de miresme. Prin parcuri îndrăgostiţii rătăcesc îmbătaţi de vraja lunii. Departe se aude un zvon dulce de ghitară.

Cam aşa ar descrie decoru' un autor idilic.

De fapt, din camera de hotel care mi-e adăpost individual se aude croncănitu' rău-prevestitor al unor minorităţi cu aripi. Olfactivu' e jenat de nişte miasme ucigătoare. Pe străzi se clatină câţiva beţivi care şi-au dat drumu' la muzicuţă - şi un afon ar vedea infraroşu ascultându-i. Căldura deshidratează nemilos trupurile. Luna arată ca o lasagna uitată în cuptor. Iar haita de maidanezi s-a oprit sub geamu' meu şi latră vehement, stârnită de amintirea vreunui hingher feroce.

Gândesc negativ şi nu e bine.

La televizor, pe un canal comercial, o nimfă pedalează duios pe o bicicletă ergonomică, visând să mai dea jos din osânză. Poartă un dres de o mărime cum n-am mai văzut. Convertită în curent electric, energia pe care o depune gazela ar ilumina un cartier.

Iar colac peste pupăză, am o durere groaznică şi în hard-disk.

Iau totuşi teancu' de Colga democrată, îmi aprind o ţigară şi încep să citesc despre morţile misterioase din oraş.

Prima din şiru' de victime este Mirela Stanciu, 30 de ani, vânzătoare la un amărât de butic, divorţată şi recăsătorită, fără copii. Dintr-o fotografie făcută cu puţin timp înainte de-a trece în lumea celor drepţi zâmbeşte un chip drăgălaş care probabil a băgat în păcat multe firi slabe. De altfel, în articolele care îi sunt consacrate, răsar aluzii vagi despre o existenţă aventuroasă, într-o obşte unde oferta de nuri este destul de precară. Cine ce-a avut cu o carnaţie atât de atrăgătoare? Dacă stelele s-ar fi aliniat într-o altă poziţie la naşterea ei, ar fi ajuns un manechin celebru sau o actriţă adorată. I-a fost însă hărăzit să trăiască şters, cu bucurii mici, şi doar moartea brutală a scos-o din anonimat. O altă fotografie îl prezintă şi pe văduvu' neconsolat - un ins cu priviri zănatece, ca şi cum n-ar şti încotro s-o apuce. La urma urmei, e şi de înţeles: să fii chemat să identifici cadavru' ciopârţit al consoartei nu e spectacolu' cel mai agreabil, oricât s-ar fi hrănit ea cu zilele tale. Aşa cum arată în poză, nu-i dau mulţi sorţi de izbândă domnului Stanciu să-şi refacă viaţa după încercarea prin care a trecut. Mi-l închipui îmbătrânind cu povara unor amintiri imposibil de dat uitării, întrebându-se necontenit: „Ce

naiba căuta muierea mea noaptea în pădure?" Nu urmă de viol, nu urmă de jaf. Doar plăgi multiple prin înjunghiere. Iar arma crimei - nicăieri.

Arunc o privire la televizor - nimfa şi-a accelerat mişcările; nu pare să fi pierdut vreun gram din greutate. De-abia acu' îi observ şi celulita care o supără.

A doua victimă e un băieţandru de vreo 14 ani, cunoscut în gaşca lui sub numele de Guşă. Un aurolac care bântuia pe străzi şi aspira cu nesaţ dintr-o pungă de plastic drogu' ieftin, provocator de iluzii, oprea trecătorii şi le cerea bani sau haine. Ca şi ceilalţi prietenari ai lui, nu făcea nici un rău, nu fura, nu-i lua la mardeală pe ţâncii norocoşi care aveau un acoperiş şi nişte genitori gata să le pună la picioare orice le-ar fi stat în puteri. Fusese găsit în pădure la trei zile după ce nu-l mai zărise nimeni prin preajmă - fârtaţii lui îl socoteau deja scăpat în locuri mai pricopsite. Şi moartea lui era opera unui dement: pe tot corpu' prezenta împunsături de cuţit, ca şi cum asasinu' ar fi vrut să fie sigur că i-a alungat orice fărâmă de viaţă. Ce i-o fi căşunat pe bietu' copil?

Sunt cuprins şi de milă şi de revoltă. Ca să uit de sărmanu' aurolac, mai trag cu ochiu' la sânziana năduşită de pe roţi. N-are nici o şansă să facă vreodată topless fără să-i alunge pe toţi de pe plajă. Pedalează aşa de vijelios încât mă mir că nu smulge podeaua pe care e fixat velocipedu'. În dreptu' ferestrei mele, în locu' lighioanelor iubite de B.B. a apărut o procesiune de cotoi care miorlăie a jale şi a pustiu. Dacă în clipa asta aş pune mâna pe criminal, ar avea parte de aceeaşi soartă ca şi a celor omorâţi în pădure, oricâte fineţuri ar recomanda statutu' de reprezentant al legii.

Continui să-mi introduc date în scufiţă şi ajung şi la cazu' măruntului funcţionar de la banca din oraş care expirase şi el înainte de termen, tot în foresta de la marginea oraşului.

E cel puţin straniu ca un sexagenar să se aventureze şturlubatic noaptea în codru unde să-şi dea întâlnire cu mândra cu coasa. Mai avea două luni şi ieşea la pensie; n-ar mai fi avut altă grijă decât aceea de a-şi drăgăli nepoţii pe care îi zăresc pe genunchii lui într-o fotografie făcută când, cu siguranţă, nu-şi imagina în ce mod barbar se va petrece despărţirea lui de planeta asta.

O fi fost ceva putred în Danemarca, de, ţară şcolită, da-mi vine să cred că în Colga într-adevăr şi-a vârât Necuratu' coada până la noadă. Cum fredona vagabondu' în frac? Zvârle flăcări şi miroase a pucioasă. Mintenaş îi dau crezare.

Cea de-a patra victimă e un şofer, Petre Iftode, un camionagiu care poposea din când în când în oraş. Nu se ştia de unde vine şi nici încotro se ducea. Încercarea de a-i da de urmă familiei fusese zadarnică - datele din registru' hotelului nu erau cele reale. Camionu'

lui stătea şi acum abandonat într-o parcare. Nimeni nu plânsese după el. Sub prelata vehiculului nu fusese găsită nici o marfă.

Omu' îşi făcuse rost de un Ioc de veci şi de o îngropăciune creştinească pe spezele primăriei.

Şi mai straniu e cazu' Necunoscutului al cărui nume nici măcar nu se cunoaşte, fie el şi fals. Sosise în Colga într-o zi pe la amiază, îşi lăsase valiza la hotel amânând să completeze formularul de cazare, se plimbase puţin prin oraş, revenise, plecase din nou şi în zori fusese găsit ţeapăn într-o baltă de sânge, tot în pădure, fără nici un act asupra lui. Un Necurat care aruncă flăcări şi miroase a pucioasă - mai treacă-meargă; da' într-unu' care colecţionează legitimaţii şi cărţi de identitate îmi vine greu să cred.

Despre Ilona, a şasea victimă, *Colga democrată* n-avea cum să scrie, din moment ce, în urma devastării redacţiei de autori anonimi, ziaru' n-a mai apărut.

Las maldăru' de ziare şi mă extrag din fotoliu' în care am înţepenit. Sting televizoru' - nimfa e la fel de grăsălană, aşa că n-am să pun ban peste ban ca să-mi sporesc averea cu un biciclu fixat în podea. Câteva genuflexiuni îmi readuc flexibilitatea de tub de pexal. Mă plimb încolo şi-ncoace prin postaţa în care năduşesc, ca să-mi dezmorţesc şi mai mult arsenalu' osos, şi dau bice la meninge ca să scapere un gând mai ca lumea.

Aiurea-n tramvai! O duducă de 30 de ani, un funcţionar de bancă, un aurolac, un şofer, un Necunoscut, o fetişcană... Cine a avut interes să-i omoare? Ce legătură poate fi între ei? Şi cine vrea cu tot dinadinsu' să instaureze în citadelă frica şi teroarea?

Şi totuşi, ceva leagă aceste crime. Da' ce anume?

Sub fereastră, câinii de pripas au făcut joncţiunea cu procesiunea de cotoi. Stau la oareşce distanţă unii de alţii, îşi caută punctele slabe, se stropşesc şi se scuipă; apoi, la un semnal dat de căpetenii, începe o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Nu mai pricepi unde începe un patruped şi unde se sfârşeşte. E un uriaş bulgăre de trupuri care, în cele din urmă, se rostogoleşte în zare.

De-abia după ce arunc la *trash* imaginea asta, se lasă liniştea şi aud telefonu' de existenţa căruia habar n-aveam. După o căutare anevoioasă îl descopăr după un fotoliu - femeia de serviciu l-a pus la adăpost, grijulie cu bugetu' clienţilor. Smulg receptoru' din furcă de parcă ar fi o ganteră şi-l duc la urechiuşă. Ce-aud nu-mi provoacă voluptăţi estetice - un glas hodorogit, pe care nu-l am în cartotecă.

- Alo? Domnu' agent special? Ţi-am zis să te faci strigoi! Vrei să fii adunat cu făraşu' ca ălălalt?

Pun gânditor receptoru' la loc: la celălalt capăt al firului nu mai e nimeni care să debiteze propoziţii încurajatoare.

Ce-a vrut să zică? Cine-i „ălălalt"?

O clipă simt nevoia să mă pierd în zare ca şi cotoii şi câinii încăierări dintr-un rezon greu de priceput, dat fiind faptu' că n-am fost invitat la împărţirea pe genuri şi specii.

Să fie un criminal în serie? Un tip sărit de pe fix care-şi bate joc de tot oraşu' şi le introduce cetăţenilor frica în oase? Or fi mai mulţi implicaţi? Cu ce interes?

În cutia mea ucraineană continuă să fie beznă.

Pe palier se aude zgomot de paşi. Cineva face haltă în dreptu' camerei mele. Îmi atrage atenţia şi un râcâit de parcă s-ar freca o spatulă pe tocu' uşii.

E o livrare la domiciliu? Sau nu cumva au venit să-mi ia şi mie wassermanu' pe junghier?

Pe căldura asta mi-e greu să fac rost de ceva sânge rece. Totuşi schiţez subito un plan de bătaie. Descui încetişor cu cheia, apăs uşurel pe clanţă şi, cu fieru' din dotare în mână, dau iute uşa de perete.

Pe covoraşu' de la intrare se întinde lat un ins pe care îl recunosc după claia de păr ciufulit care-i acoperă creştetu'. E Tică, jumalistu' de la Colga democrată, care probabil stătea sprijinit de uşă. De-abia acum îi observ cei câţiva pistrui de pe faţă, ca nişte picături de cerneală.

Se ridică bosumflat de pe jos, fără să ia în seamă ranga de ajutor pe care i-o întind. Ce i s-a întâmplat ar fi un gag reuşit într-un film.

- Ciudat mod de a primi un oaspete...

- Ce să zic... parcă voi, colgăienii, cum vă purtaţi? De când am venit aici am parte numai de încăierări, de scrisori de ameninţare, de telefoane care m-anunţă c-o s-ajung pe catafalc. De-o hărţuire sexuală nu-i nimeni în stare?

Închid uşa după el şi-l poftesc să se aşeze într-un fotoliu. Se uită ţintă la pistol şi nu ia loc până nu camuflez armamentu'. Ce target are vizita lui?

- Te-au ameninţat? Asta-i bine!

- Bine pe dracu', îmi ies eu din matcă.

- Asta înseamnă că le e frică. N-ai ceva potabil?

- Frică? De ce? Plutesc într-o ceaţă ca la începutu' lumii. Habar n-am de unde să-mi pornesc ancheta, oricât de hârşit în meserie aş fi. Iar de băut n-am decât apă de la chiuvetă, dac-o fi curgând la ora asta.

Lipsa unui carburant îl dezamăgeşte.

- Simpla ta prezenţă inspiră frică. Le strici jocurile. E un loc în care n-ai ce căuta.

- Pe cine calc pe coadă?

- Dacă aş şti...

- De ce eşti aşa de convins că stric schema cuiva? Totu' mi se pare o abureală.

Încearcă să fie serios, însă faţa lui refuză cu încăpăţânare o astfel de mină. Are un cap de copil înfipt pe un trup de matur. O ia pe

departe.

- Ţi-ai format o părere?

- Nu practic divinaţia. Ştiu eu ce să zic? Poate fi un criminal în serie.

- Ar fi prea simplu să fie aşa, zice el enigmatic.

- Atunci ce să fie? Nişte sectanţi care aduc jertfe omeneşti? Există aşa ceva pe aici?

- Cum să nu! Ai citit ziarele?

- Da. Nu m-am familiarizat însă decât cu victimele şi cu împrejurările în care au dat colţu'.

- E foarte bine, repetă el bucuros. Naşpa!

- Nu ştiu ce bine vezi.

- La ziar, eu conduc ancheta privind asasinatele din Colga. Unele lucruri însă nu le-am publicat. Există amănunte care ne fac să credem că nu e vorba de un criminal obişnuit.

- Dă-mi voie: care îi e scopu'?

- Aşa trebuie pusă problema. Scopul nu e jaful, nu e violul - în cazul femeilor. Şi numai în aparenţă victimele sunt întâmplătoare, pixelul ei de viaţă!

- Şi nu-s întâmplătoare?

- Există, cu siguranţă, o legătură între ele pe care acum n-o dibuim. Şi e vorba de un profesionist, de un meseriaş, chiar dacă par nişte crime alandala, ca şi cum cineva ar mânui cuţitaşul la întâmplare.

- Nu-s mai mulţi?

- Unul singur. Loviturile sunt aplicate în acelaşi mod. E vorba de un individ care ar fi putut cu uşurinţă să însceneze ca mobil jaful. Dar n-a făcut-o.

- De ce?

- Interesul lui e altul.

- Zău?

- E însă ceva foarte curios: prima victimă n-a fost ucisă de cel care a comis următoarele crime.

- Cum aşa?

- Medicii legişti sunt categorici: asasinul e stângaci. Doar în primul caz e vorba de un dreptaci. Şi chiar n-ai nimic de băut?

- N-am. Da' n-aţi scris despre chestia asta cu stângaciu' şi dreptaciu'!

- Am aflat mai târziu.

- Şi voi ce credeţi de fapt?

- E ceva perfect organizat, regizat de o minte diabolică şi nu e decât o parte dintr-o încrengătură complicată. Parcă asistăm la o luptă pentru putere. Iţele duc mai sus decât îndrăzneşti să gândeşti. Vorbesc în cunoştinţă de cauză - dovadă că ne-au devastat redacţia.

- Şi de ce nu scrieţi asta?

- N-am decât dovezi indirecte. Şi nu vrem să tulburăm apele. Totuşi, nu pot să cred că n-ai pitit într-un cotlon măcar un şip cu ceva buvabil. În frigiderul ăla ce ţii?

- Aer de Colga.

- Grea viaţă mai duceţi şi voi, băieţii buni...

- De fapt, de ce ai venit?

- Am venit ca să te avertizez încă o dată: povestea cu Necuratul e o gogoriţă de adormit bebeluşii. O laie. Nu te lăsa ademenit de ea. Cazi în capcană şi le faci jocul. Cineva profită de o legendă de prin locurile astea. În apropiere de oraş sunt ruinele cetăţii Bata. Povestea spune că Necuratul a dărâmat-o în urmă cu secole şi s-a ascuns sub pietroaiele alea de unde va ieşi să se răzbune pentru că lumea nu-l ia în seamă. Mai multe nu-ţi spun; nu vreau să te influenţez. Dar s-ar putea ca, la un moment dat, să descoperi ceva de-o să ţi se facă părul măciucă. Şi, chiar dacă n-ai milă de-un biet gazetar în viaţă - oho, şi-ncă-n ce viaţă! - şi nu-l miluieşti măcar cu un gât de licoare, îţi mai spun ceva: să n-ai încredere în nimeni!

- Nici în tine?

- Mai ales în mine, răspunde el râzând, se smulge din fotoliu şi se repede la uşă, apucă de clanţă vârtos şi trage ca s-o deschidă. Înainte de-a apuca să-i spun că-i închisă cu cheia, mâna îi alunecă pe clanţă şi îl văd din nou întins pe covoraş.

- Văd că-ţi place să faci pluta pe uscat, mai apuc eu să-i zic, şi-i dau paşaportu'.

Vizita lui Tică mi-a învălmăşit şi mai mult cortexu'. Ce-a clămpănit? Jocuri? Luptă pentru putere? Totu' sfidează logica. Aş trage pe dreapta, cu motoarele stinse, însă foamea îmi dă ghes să-mi iau inima în dinţi ca pe-o frunză şi să pogor la coana Matilda ca să văd ce e cu spagheţica promisă.

Muştele pot să zboare neglijent - pokemonu' cu pliciu' de la recepţie s-a dus la dormeză. În locul lui e o duduie să-ţi pierzi minţile şi mai multe nu - Savina, după cum scrie pe ecusonu' prins pe bluză. Stă la o parolă cu un tip delicat ca o tuberoză, vizibil căzut în freză după ea.

Restaurantu' e full şi fum de-l poţi decupa în calupuri şi vinde ca mostre de atmosferă poluată. Matilda eliberează o masă pe care un individ şi-a ales-o drept pernă.

Înainte de-a apuca să-mi înşire ce-mi poate pune în blidu' din faţă, i-o retez scurt:

- De haleală. Orice. Şi mult.

Bucatele dispar cu iuţeală, fără să le mai simt gustu' şi-mi trag suflarea ca să mai fac Ioc unui pahar cu apă minerală care parcă a fost ţinută sub calota polară. N-apuc să-mi ascult instinctu' şi să-mi urmez

setea. O matahală îmi întunecă şi mai mult orizontu'. Poartă pantaloni din piele vârâţi în nişte cizme cu toc înalt şi cu multe ţinte. De la brâu în sus are o vestă tot din piele, descheiată la nasturi, astfel încât i se vede vegetaţia de pe piept în care nu-i exclus să fie şi vieţuitoare. Lângă el sunt alţi doi urâţi, de dimensiuni mai puţin impozante, da' care l-ar fi scos din pâine pe călău' din Stambul. Sunt în aceeaşi ţinută de gală şi nu-l au deloc pe vino-ncoa, fiind mai nimeriţi să bată cuie în sicrie. N-ai vrea să te întâlneşti cu ei nici pe internet.

Tocmai atunci, orchestra de pe podium iese din pauza de o pătrime şi atacă o romanţă duioasă de mă seacă la pipotă.

- Bă, pişpirică, n-aveţi slobod decât la apă chioară?

Hohoteşte încântat, ca şi cum ar fi spus ceva demn de premiu' cetăţeanului Nobel.

ÎI las cu gura căscată fiindcă încep să râd şi eu în hohote.

- Da, domnule, n-avem voie să bem decât apă chioară. Nici la dame n-avem liber să mergem decât cu aprobare şi cu analizele făcute. Mâncăm la ore fixe. Cu somnu' e la fel de-al dracului. La zece se dă stingerea şi la şase suntem în picioare. Asta nu e viaţă, domnule - scuzaţi expresia, poate n-o înţelegeţi - ăsta e calvar!

Borţomega îşi lipeşte burta de masa mea. O burtă imensă, de lehuză inseminată artificial. Iar ce urmează e numai pentru adulţi. Fiindcă nu suport să fiu călcat pe sistem.

- Faci mişto de mine?

- Da, domnule, fac mişto de dumneavoastră, fiindcă - scuzaţi-mi expresia, pe asta poate o înţelegeţi - sunteţi un burdihan fără creier. Între urechi n-aveţi nimic.

Atât îi trebuie. Apucă un scaun, îl înalţă ca pe un fulg şi-l coboară năprasnic spre capu' meu.

Numai că în clipa aceea eu sunt la parter şi scaunu' se face fărâme în contact cu masa. De sub ea, la fel de politicos, mai alimentez puţin pârjolu'.

- Sâc! Nu m-aţi nimerit!

Răsar din imersie în toată splendoarea mea.

Lui Borţomega îi ies ochii din orbite ca în filmele de pe *Cartoon.* Îşi repede barosu' care-i ţine loc de pumn spre falca mea. Rezultatu' e catastrofal pentru unu' dintre măcelarii lui, pe care, răsucindu-l cu măiestrie, îl folosesc drept paravan. Individu' se întinde moale ca o cârpă bună de şters pe jos, mai ales că e şi umedă de sânge. Celălalt guşter sare în ajutoru' lu' Borţomega. Îşi ia însă un avânt cam mare şi nu se poate opri când mă dau la o parte din dreptu' coloanei lângă care mă aflu. Impactul produce un tremur uşor al întregii infrastructuri. Insu' se prelinge pe parchet cu o expresie de mulţumire pe chip şi face nani fără vreo suzetă în gură. Pe ăsta l-am vindecat de spondiloză dacă suferea de aşa ceva. Orchestra bagă şi mai mult

sentiment în interpretarea romanţei. V-am mai spus - mă unge la ficaţi.

- Te omor!, se agită Borţomega şi încearcă să pună mâna pe mine.

- Exclus! Scuzaţi-mi expresia - o godzilă n-are cum să învingă o fiinţă inteligentă. Prietenii ştiu de ce.

Zarva a adus-o din cambuză pe coana Matilda care ţine un platou cu o mămăligă fierbinte pe el. I-l smulg din mână şi, la inspiraţie, zic cu un glas vesel, de cintezoi în călduri:

- A! Bună seara, domnule ministru!

Şi mă uit în spatele lui Borţomega care îşi întoarce şi el capu' uimit, ca la zăngănitu' unor pepite de aur. Evident, în cercu' nostru strâmt nu e nici un ministru. La ora asta miniştrii sunt la recepţii simandicoase sau fac culcuţă osteniţi de cât au trudit pentru noi. Furios la culme c-a fost păcălit, Borţomega se întoarce cu faţa la mine hotărât să tranşeze în favoarea lui încăierarea. În clipa aceea îi aplic pe muianu' lui buhăit de băutură mămăliga fierbinte. Finis coronat opus, cum zicea profu' meu de psihologie. Gata. Faza s-a răcit.

Un zbierăt pune la grea încercare urechile auditoriului. Baboiu' se zvârcoleşte pe jos, ca unu' căruia o urechelniţă i-a sfredelit timpanu'.

- Dacă vrei un duplicat, ştii unde mă găseşti, îi zic eu lui Borţomega. Îmi pare însă că nu m-aude nici pe mine şi nici languroasa cântare.

Asistenţa a înmărmurit. Coana Matilda nu ştie ce să facă - să mă admire? să mă compătimească?

- Rău ai făcut, domnişoru'... Ăştia e oameni răi. E gărzi de corp ale lui...

N-apucă să-mi spună ale cui anume. În sală a intrat Nebunu'. E în acelaşi frac de pe care a şters petele de sânge. Nu vede harababura din jur. Vine glonţ la mine.

- Necuratul... Necuratul a pus mâna pe noi... Nu mai e nici o scăpare... Aruncă flăcări... Miroase a pucioasă...

Rând pe rând, muşteriii se dezmeticesc şi o zbughesc din crâşmă. Ies şi eu printre ultimii, deşi orchestra dă semne clare de virtuozitate. În sală mai rămâne individu' de care era să mă ciocnesc la intrarea în hotel. Casanova are păru' dat cu gel şi descântă paşnic o băutură, de parcă în preajma lui nu s-ar fi întâmplat nimic. Ţine în mâna stângă o pipă.

Recepţionera şi cu Tuberoza sunt mână în mână. Vreau să trec pe lângă ei, apoi mă răzgândesc şi le întrerup giugiuleala de porumbei voiajori.

- Duduie Savina, nu cumva valiza Necunoscutului care a fost omorât mai e încă aici?

Mi-o aduce fără nici o vorbă şi-şi ia din nou de mână Tuberoza. E o valiză obişnuită, din piele galbenă, de mărime potrivită şi nu prea

grea. O trambalez pe scări până la habitaclu' meu şi o iau la cercetare.

Bulendrele oarecare ale unui călător. Ce dracu' caut? Cum spunea Tică? Pixelu' ei de viaţă!

Dau s-o închid după ce pun lucrurile la loc, da' le scot iarăşi. Ceva nu se pupă. Pare mai puţin încăpătoare decât o arată dimensiunile. Dintr-un motiv simplu: are fund dublu.

Ridic capacu' fals şi în ascunzătoare dau de ceva care, dacă n-aş avea bun-simţ, m-ar face să urlu mai tare ca Borţomega la stilu' mămăliga pe figură. De fapt, e un simplu dosar. Nici n-am nevoie să-l deschid; ştiu ce conţine. E un dosar cum am şi eu asupra mea, dat de comisia care m-a trimis în Colga şi în care sunt prezentate rezultatele de până atunci ale anchetei întreprinse în legătură cu asasinatele de aici.

Ca şi mine, Necunoscutu' a fost agent special. El e „ălălalt". Iar mie comisia nu mi-a suflat nici o vorbă de existenţa lui.

Mă apropii de fereastră mai gânditor decât un patagonez care citeşte *Sein und Zeit* în original. În parcarea din faţa hotelului, Casanova stă într-un Volkswagen şi răsfoieşte placid o revistă la lumina unui felinar chior.

Capitolul 4

Fuga prin pădure

Deşteptarea mi-o dă acelaşi gând cu care m-am culcat: de ce indivizii care m-au ejectat în Colga nu mi-au spus nimic despre agentu' special pe care l-au trimis înaintea mea şi a mierlit-o incognito?

Vreau să pun mâna pe telefon şi să dau o sârmă la Bucureşti; las receptoru' mai departe în furcă - dacă am ascultătoare prin cameră? Mai bine sun de pe mobil, cu o altă ocazie.

Sar peste micu' dejun şi ies din hotel, nebăgat în seamă de ciudatu' care şi-a reluat locu' la recepţie şi se răfuieşte cu muştele, mânuind cu dexteritate pliciu'. Verzii ar putea fi îngrijoraţi - o specie de insecte e pe cale de dispariţie. În parking maşina are din nou cauciucurile dezumflate; o pornesc pe jos până la atelieru' de vulcanizare. Meşteru' mă întâmpină cu veselie şi mă sfătuieşte să-mi iau abonament la el.

- Ieşi mai ieftin, Şefu'!

Mormăi ceva de dulce şi mă mai uşurez de ceva cash. E timpu' să iau contact cu poliţia.

Comandantu' e un grăunte pântecos cu o scamă sub nas care-i ţine loc de mustaţă. Domnu' Carvase îşi face de lucru cu o pilă de unghii. Din când în când îşi contemplă mâinile cu încântare - nişte săpăligi grăsuţe cărora le e greu să ridice şi un caiet dictando. După propriile lui spuse, nu merită să te omori ca să schimbi curgerea molcomă a clipelor. Îmi cercetează cu dezinteres actele pe care i le prezint, îmi pune la dispoziţie dosarele celor şase crime misterioase din oraş şi-mi sugerează să nu-l calc pe bătături fiindcă n-o să fac mulţi purici prin spaţiu' pe care e dator să-l ocrotească.

- Avem oamenii noştri care se ocupă de cazurile astea. Nu-i nevoie să ne trimită pe cineva de la centru pe cap. Mai mult ar încurca. Deja te-ai încăierat cu oamenii mei. Arşice te-ar fi făcut dacă şi-ar fi pus mintea cu tine.

În ciuda toropelii de care e cuprins, clămpăne cu viteza insului care face reclamă la *Pagini aurii.* Cu un gest de senior scăpătat îmi dă de înţeles că m-a văzut prea mult. Rămâne singur în birou, printre vrafuri de documente în dezordine şi-şi fasonează în continuare excrescenţele cornoase.

Iau sub aripă dosarele murdare şi m-aşez la o masă dintr-o încăpere unde e un du-te-vino continuu. Zumzetu' dintr-un stup în care se aşteaptă startu' de roire ar fi mai odihnitor. O clipă regret că dimineaţa mi-am scos cu nişte beţişoare ceara din urechi. Aş fi mai ecranat de zgomot, ca să fie citania mai spornică.

Rapoarte ale unor poliţişti, constatările medicului legist,

depoziţiile celor care au descoperit cadavrele, fotografii ale victimelor - unele au apărut în ziarele pe care le-am răsfoit ieri. Uneori e consemnată şi prezenţa vagabondului cu trompeta şi povestea lui cu Necuratu' zvârlind flăcări pe gură şi nări şi mirosind a pucioasă. O anchetă condusă cu mai puţin profesionalism n-am mai întâlnit până acum. Un fâs!

Ceva îmi atrage atenţia: de fapt, prima victimă, în afară de semnele de pumnal sau cuţit, mai prezintă şi urme de sugrumare. O fi ceva cu schepsis în asta? în dosarele din faţa mea nu i se acordă nici o importanţă.

În ambient îşi fac apariţia cei doi poliţişti cu care m-am luat la sfadă în prima noapte petrecută în Colga. Escortează fără prea multă convingere nişte paraşute. Una dintre ele e violent fardată şi cu o tonă de ruj pe buze - cea de jos e aşa de încărcată încât mă mir că nu-i atârnă - şi îşi arată bunurile fără sfială. Poartă pe facies vestigiile unei meserii din care nu se intră în şomaj. Câţiva poliţişti le urmăresc pofticioşi. Grasu' şi Slabu' n-au nici o apăsare, îmi zâmbesc şăgalnic, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi pe şosea.

Cu piesele pe care le am mi-e imposibil să alcătuiesc un puzzle inteligibil. Las hârţoagele şi m-arunc vitejeşte în clocotu' de afară. În ceruri, nişte zurlii bagă întruna cărbuni în focu' din soare.

Un gând ca un ghimpe nu-mi dă pace: de ce a fost eliminat aşa rapid agentu' trimis înaintea mea? Cum de-a călcat pe bec? înseamnă c-a descoperit ceva din primele clipe ale sosirii lui în urbe.

O clipă sunt invidios pe abilitatea lui; pe urmă, nu mai sunt aşa invidios, luând în calcul faptu' c-a primit drept premiu o grădiniţă pe piept.

Potrivit consemnului pe care îl avem, ar fi trebuit totuşi să lase ceva care să indice o pistă de urmat. Un semn vizibil cu ochiu' liber şi, totuşi, ascuns celor neavizaţi. Dacă e, unde naiba o fi? Sau n-a mai apucat să-l lase?

Îmi iau maşina care e din nou încălţată corespunzător şi o pornesc spre pădurea unde au avut loc crimele.

Toate cadavrele au fost descoperite la poalele unui stejar unde mai potrivit ar fi fost să se organizeze un picnic sindical decât o carmangerie. Inspectez locu' fără mari speranţe de a găsi ceva mai acătării. Nici măcar un botanist n-ar exulta la vederea vegetaţiei de aici. Copaci, flori ale căror nume n-am să-l ştiu în veci, iarbă călcată în picioare, un zmeuriş, tufe de scaieţi durdulii, ciuperci bune pentru un meniu alcătuit de tipa aia din formaţia Borgia... Şi cu fauna se stă destul de rău - doar fluturi multicolori bat zadarnic din aripioare ca să alunge arşiţa, iar pe jos zăresc un muşuroi de cârtiţe, nişte vaci ale Domnului pornite în pelerinaj şi o nouă promoţie de acarieni.

M-avânt cutezător într-un desiş şi nu peste mult timp nasu' mi se

sprijină de un gard de sârmă ghimpată, înalt de vreo trei metri. Dincolo de el - doar iarbă puternic odorată. O fi vreo rezervaţie naturală? O crescătorie de animale de rasă? Nu se vede nici o mişcare.

Fac cale-ntoarsă şi ies în şosea, unde mi-am lăsat maşina. Intru în oraş pe la amiază. Încotro s-apuc?

Opresc în dreptu' Primăriei. Deşi e sâmbătă, poate dau de vreun suflet însetat să adune ore suplimentare.

N-aş putea explica de ce, da' cum îl văd pe primar îmi şi devine simpatic. Are un chip atrăgător, e înalt, cu mâini mari şi cu un zâmbet amar în colţul gurii. Îmi retez iute orice transfer afectiv - am mai luat plasă cu inşi care la prima întâlnire păreau pâinea lui Dumnezeu şi până la urmă invocam pronia divină ca să mă scape de ei.

Domnu' Ilie Dancu e singur în toată hardughia.

- Grea misiune aveţi!, oftează el şi-mi strânge mâna cu amiciţie.

- Mda, zic eu în doi peri.

- Nu vreau să vă montez mai mult, însă e greu de făcut lumină în legătură cu crimele astea. E ceva la care m-am gândit mult, însă nu-i dau deloc de capăt. E ceva murdar, care scapă înţelegerii obişnuite. E şi un loc blestemat.

- Ce să zic, încurajatoare vorbe!

- Vedeţi, cam de multă vreme se petrec aici lucruri ciudate.

- Vă referiţi la Necuratu' din Colga?

Începe să râdă în hohote. Râsu' unui om sănătos şi întreg la minte. Aş da orice să mă molipsesc de hazu' lui.

- Chestia cu Necuratul a pornit de la Nebun. El a scornit bazaconia asta.

- Unii o cred. Mai ales că e şi o legendă.

- Iar altora le convine de minune basmul ăsta de adormit copiii, răspunde el cu tâlc.

Ciulesc urechile mai ceva ca un iepure încolţit de un ogar performant.

- Cui anume?

Dă din umeri neputincios. Dintr-o dată veselia i se şterge de pe faţă.

- Am eu nişte bănuieli, dar nu-i momentul să le fac publice. Există nişte interese. Iar eu sunt prea mic şi prea singur ca să le dau de cap.

- Cum singur? N-aveţi consilieri?

- Au migrat în alte partide. Nu mai am încredere în nimeni.

Face o pauză şi apoi se corectează.

- Aproape în nimeni.

S-a gârbovit şi parcă materialu' din care e alcătuit a intrat la apă.

Nu pot să las lucrurile în ceaţă şi insist:

- De fapt, ce se întâmplă în oraş de sunteţi aşa de cătrănit? În afară de crimele astea mai este ceva?

Se uită la mine scrutător, mă cântăreşte din ochi - la urma urmei sunt un necunoscut pentru el. În cele din urmă se hotărăşte să vorbească.

- Cu toată amărăciunea, trebuie să recunosc că lucrurile mi-au scăpat de sub control. Am avut mai multe proiecte de dezvoltare a oraşului, ca să ieşim din mizeria în care ne zbatem. S-ar fi găsit şi bani pentru ele. Toate s-au dus de râpă. A înflorit în schimb un joc de întrajutorare care i-a ruinat pe cei mai mulţi şi i-a îmbogăţit pe câţiva. Nu mai vorbesc de droguri şi prostituţie - astea-s floare la ureche, de aurolacii a căror situaţie n-o rezolvă nimeni şi mâine copiii ăştia or să ne dea în cap ziua în amiaza mare. Aici e raiul afacerilor necurate, al corupţiei care-l mânjeşte până pe cel mai mic funcţionar. Separarea puterilor în stat? Ce glumă bună! Dacă aţi şti cum e aglutinată puterea în urbea asta! Un simplu telefon la bancă de la cine trebuie - şi gata un împrumut, fără nici o garanţie. Judecătorul face dreptate după cum îi pică peşcheşul. Un plocon la poliţie - şi permisul unui şofer care a condus beat mort e dat înapoi. Mi-e prea lehamite să mai înşir şi altele. Pur şi simplu îmi vine să-mi iau câmpii. De altfel, plasa de intrigi ţesute în jurul meu asta vizează. Vor s-ajung la capătul răbdării.

- Cum aşa?

- E o luptă pentru putere. Cei care stăpânesc din umbră oraşul vor să mă înlăture şi să-şi pună unealta lor în loc. Turbează fiindcă n-au reuşit să mă convingă să le fac jocul.

- Cine anume?

Râde din nou, de data asta fără nici un chef.

- E destul să te plimbi pe străzi şi să vezi printre cocioabele din oraşul ăsta uitat de Dumnezeu o casă mai răsărită şi poţi să fii convins că proprietarul ei n-a ridicat-o din bani câştigaţi cinstit. Culmea e că mulţimea se lasă prostită. Doamne! Cât de uşor poate fi prostită o mulţime! E de-ajuns să-i arunci câteva sloganuri despre mândria de a fi cetăţean al acestei urbe, să înfierezi relele pe care chipurile le aduce Occidentul şi toţi sunt ca pe jăratec. Uită că n-au nimic de pus în blidele de-acasă şi urlă ca apucaţii că rânduielile sunt strâmbe şi că din pricina primarului trăiesc prost şi urât.

Dacă aşa stau lucrurile, omul din faţa mea n-are o viaţă prea roză. Mai bine şi-ar lua jucăriile şi ar pleca.

- Şi cine e cel care îi instigă?

Se uită la mine compătimitor.

- Cum? N-aţi aflat?

- Nu.

- Ce e mâine? Duminică?

- Da, zic eu cu nedumerire.

- Ei, bine, mâine are loc o întrunire organizată de Partidul Românilor Adevăraţi. Ar fi instructiv să participaţi. Oricărui om cu

bun-simţ i se urcă tensiunea după câteva minute. Mai ales că va veni în oraş şi liderul acestui partid.

- Da' e vorba de un partid fără mulţi membri. De-abia a prins un loc în Parlament.

- Staţi să vedeţi la alegerile care urmează. Vorbim după aceea. Dac-o să mai poată careva scoate o vorbă.

Brusc îmi dau seama că eu sunt în oraş pentru a elucida şase crime şi nu pentru a face politică. O fi având primam' dreptate, însă n-am venit aici să-i plâng pe umăr, chiar dacă mi-e agreabil ca prezenţă scenică. Îl readuc pe pârtia care mă interesează.

- Printre cei omorâţi e şi un ins a cărui identitate nu a fost aflată.

- Da, ştiu...

- Aţi vorbit cumva cu el?

- Nu.

- Nu l-aţi întâlnit deloc?

- Nu, zice el tot mai surprins.

O clipă sunt tentat să-i spun adevăru'. Îmi aduc însă aminte de vorba lui Tică: „Şi, mai ales, să n-ai încredere în nimeni!", aşa că-mi muşc limba ca să nu zic vreo nerozie.

L-am făcut curios la culme.

- Ce-i cu el?

- A, nimic... Întrebam doar aşa, din curiozitate...

E cazu' să-mi iau valea. Nu înainte de a-l întreba într-o doară:

- Am dat în pădure de un gard de sârmă ghimpată. Ce-i dincolo de el?

- Habar n-am. E ceva neimportant. O tabără a unor trăsniţi care experimentează traiul în condiţii de izolare. Life in forest parcă-i zice proiectului lor.

Nu mă dau bătut.

- Cum adică?

- Dacă vă spun că nu ştiu... Ne-am pomenit cu ei în pădure în urmă cu vreun an. Nu au însă nici o legătură cu oraşul. Nici măcar aprovizionarea nu şi-o fac de la noi.

- Mda... Ei, s-auzim de bine!

Îmi vine să mai adaug: Zoe, fii bărbată!, da' mă opresc la timp. Îmi iau rămas bun de la primaru' care socoteşte pe degete câte zile mai are ca să se hotărască să-şi dea demisia şi să se ducă liniştit să dea la peşte sau să se-apuce de lipit abţibilduri şi iată-mă din nou înfruntând vipia, cu aplombu' unui cruciat în faţa hoardelor păgâne.

De-abia acum observ afişele lipite pe zidurile caselor, pe stâlpi, pe garduri invitând a doua zi cetăţenii la o întâlnire cu lideru' Partidului Românilor Adevăraţi - „Salvatorul neamului". Din loc în loc sunt şi poze ale „Salvatorului" îmbrăcat într-o vestimentaţie sobră care aduce mai mult a tunică militară.

Împins de foame intru într-un restaurant care arată mai aspectuos. M-aşez la o masă şi înfulec o pereche de crenvurşti, după care mai cer una cu muştaru' aferent. Stropesc totu' cu apă minerală. Clientela e tânără - de unde or fi având piţule să-şi achite potolu' şi udătura? Preţurile sunt piperate, însă patronu' nu dă semne de îngrijorare că-şi va pierde vremea numărând singur sticlele cu etichete în limbi străine de la bar. Toţi şuşotesc şi se benoclează la mine - am ajuns un vip, ce mai tura-vura!

- Nu te fac o potecuţă?

Mai întâi zic că n-o am în chitanţier; apoi mi-aduc aminte unde am mai văzut-o - la poliţie. E duduia cu vagonu' de ruj pe ea. I s-a dat din nou drumu' în peisaj. Cuiva de-acolo i s-or fi promis nişte nopţi fierbinţi de-a făcut-o scăpată.

- Nu, îi răspund eu politicos. Şi mai adaug în şoaptă, cu un tremolo în glas, ruşinat ca o absolventă de la ASE din pricina căreia a căzut bila de pe facultate:

- Am alergie la ruj.

- Îl pot da jos. Şi nu numai rujul.

- În două cuvinte: Ex-clus!

Fără să se sinchisească de refuz se duce cu un mers provocator printre alte câteva breslaşe de-ale ei în căutarea unui potentat cu monetar din belşug. Chicotesc şi m-arată cu degetu'.

Mă doare-n cot - groaznică durere! - şi rămân la masa mea în *silenzio stampa* până aproape de miezu' nopţii, ca să-mi pun la punct un plan de atac.

Tare mult mă intrigă sârma aceea ghimpată!

... Ajung în pădure după ora unu. Parcă sunt un silvicultor îngrijorat şi noaptea de soarta copacilor. O lună obeză îmi luminează lugubru calea. Bine măcar că astru' ăsta nu emană căldură!

De data asta am asupra mea un cleşte cu fălci ca ale godzilei căreia i-am aplicat corecţia în restaurantu' de la hotel şi alte câteva unelte luate din maşină.

Cranţ! cranţ! şi mă strecor dincolo ca un şarpe dolofan. Nu mă ridic în picioare. Ceva îmi spune că e mai bine să mă târăsc pe coate şi pe genunchi, aşa cum am învăţat la ordinele instructorului meu.

O vreme nu se întâmplă nimic. Rămân în stand-by.

Deodată, aud voci şi pe lângă mine trec doi inşi. Stăpâna nopţii mă ajută să le desluşesc combinezoanele negre în care sunt îmbrăcaţi şi pistoalele-mitralieră atârnate la spate.

Uau! O patrulă!

Unu' dintre indivizi narează cu însufleţire:

- ... şi atunci juvetele zice: pe de trei!, iar eu îi plătesc sec şi-i zic: arată la mandea biblioteca. Avea care de decari. Iar eu de aşi! L-am lăsat fără aer. L-am curăţat. I-am dat de milă bani de tramvai.

Îi aştept să se îndepărteze, blestemând un smoc de iarbă care mi-a gâdilat o nară şi de-abia m-abţin să nu strănut. Continui să mă târăsc mai departe. Peste vreo câteva minute mă opresc: în faţa mea se profilează două clădiri paralelipipedice, fără etaj, şi o alta mai mică. Pe platou' din faţa lor stau aliniate frumos două camioane cu prelată - nu au însă culorile armatei. La colţurile clădirilor, santinele înarmate îşi schimbă greutatea de pe un picior pe al tu'.

Focusez decoru'.

În mijlocu' platoului e un catarg pe care ziua probabil flutură vreun steag. La baza lui e ceva curios - e legat un om! E în pielea goală şi are capu' căzut pe un umăr.

Stranie tabără! Te-apucă tremuriciu' ca la un film horror.

Nu îndrăznesc să m-apropii mai mult. Şi aşa cred c-am avut o inspiraţie proastă intrând fraudulos pe acest domeniu. Mai bine mă-ntorc. Mai ales că de undeva se aude lătratu' deloc binevoitor al unor câini.

Am feştelit-o! Treaba e cotoioasă! Mai degrabă, câinoasă!

De după una dintre clădiri îşi face apariţia triumfală o altă patrulă. E formată tot din două combinezoane negre, însă de data asta fiecare ţine câte un câine în lesă. Animalele se zbat cu furie. Mazetele încearcă să le potolească. Binişor, băieţi, daţi-le un tranchilizant, altfel mă fac arşice javrele astea. Javre am zis? Nişte namile cât nişte viţei înţărcaţi.

Glisez înapoi spre gardu' de sârmă ghimpată cu toată iuţeala pe care mi-o îngăduie modu' de propulsie folosit.

Cei doi pricep în sfârşit - totuşi, prea devreme, după modesta mea părere! - că nu o mâţă a stârnit potăile. Le dau drumu' din lesă ca să pornească în căutarea duşmanului nevăzut.

E momentu' să renunţ la orice urmă de sfială şi să o iau la sănătoasa cu hăitaşii după mine. A sosit clipa mult visată în care trebuie să-mi dobor recordu' de viteză şi să mă calific direct în finală. Operaţiunea „Loveşte şi fugi" poate să înceapă. Motor!

Mai sunt câţiva metri până la gard şi-mi dau seama că n-am nici o şansă să scap nebetegit. Mă opresc dintr-odată şi mă-ntorc cu faţa spre primu' atacator. Când sare la mine îi ofer ca pradă sacoşa de pânză în care sunt sculele. Muşcă din ea cu lăcomie. Se aude un zgomot de măsele sparte şi un urlet care pe mine personal nu mă înduioşează deloc. Dihania se dă de-a berbeleacu' de durere. Pe ăsta l-am trimis la stomatologie pentru o lună.

Nedumerită, a doua fiară se opreşte din elanu' criminal şi se uită la colegu' lui care nu suferă deloc în tăcere. Atât îmi e de-ajuns. Îmi iau din nou picioarele la spinare şi gâfâind de efort - a se citi „spaimă"! - mă strecor prin ochiu' de sârmă pe care l-am marcat cu o batistă albă, ca nu cumva să nu mai ştiu pe unde am intrat. Iar de-

acolo, mă pierd în pădure, într-un allegro sostenuto. Crosu' i-ar smulge unui fost prof de-al meu exclamaţiile care mi-au întunecat copilăria: Citius! Altius! Fortius!, neînţelegându-le rostu' la o oră de chimie.

Capitolul 5

Viagra stimulează podagra

Duminică. Zi în care s-a odihnit şi Domnu'.

Numai eu n-am astâmpăr, ca o prigorie în bătaia unei puşti care trage foc cu foc.

Mai întâi, m-am conectat la internet şi am căutat pe yahoo informaţii despre *Life in forest.* Mi-am prins şi mai mult urechile.

O etichetă ar fi prea mare pentru a transcrie pe ea ce-am aflat. E vorba despre iniţiativa unor loviţi de filoxeră care experimentează pe propria lor piele ce efecte au condiţiile de trai într-o izolare deplină. Multe bazaconii le mai dau unora prin tărtăcuţă atunci când n-au ce face! La sfârşitu' experimentului vor să ţină o comunicare. Îi conduce un nărod cu numele Carl Langa. E şi o fotografie a lui - omu' parcă a crescut într-o pubelă. E slab la faţă şi are craniu' ras. Privirea îi e dură. Nu-i pot aprecia vârsta. Chiar şi monstru' lui Frankenstein ar trece pe trotuaru' celălalt dacă l-ar întâlni. Noroc că nu vine prin oraş.

Experimentu' ca experimentu', mai treacă-meargă. De ce au însă nevoie de arme? O fi vreo tabără secretă a armatei? Ce-i însă cu amărâtu' legat de catarg? Din câte ştiu, în armata noastră nu se mai aplică pedepse corporale. Prea multe bucăţi lipsesc din mozaicu' pe care vreau să-l compun.

Am ieşit de pe internet şi apoi am coborât în stradă. După ce am răsuflat uşurat văzându-mi cauciucurile de la maşină în bună stare, am pornit-o cătinel spre piaţa din centru' oraşului unde trebuie să aibă loc întâlnirea cu lideru' Partidului Românilor Adevăraţi. M-am uitat de câteva ori în urmă şi n-am zărit nici o codiţă. Şi mai multe ziduri de case sunt tapetate în dimineaţa asta cu afişe care îl înfăţişează pe Salvatoru' neamului în diverse ipostaze: la masa de lucru, atât de încruntat încât te face să crezi că gânditu' îl doare, strângând tovărăşeşte mâini, îmbrăcat într-o pufoaică imaculată şi vorbind unor ţărani care ţin mâna la gură - săracii, de unde să mai fi văzut ei un ins aşa de schimonosit de furie, de parcă o forţă ocultă ar încerca să-i smulgă laringele? Pe străzi trec jafuri de Dacii din care indivizi cu portavoce invită imperativ cetăţenii din Colga să nu absenteze de la marele eveniment. Către orele zece, cam o mie de fanatici sunt în piaţă - numită Ferdinand între cele două războaie, apoi Stalin, apoi Gheorghiu-Dej, ca astăzi să se cheme din nou Ferdinand, potrivit succesiunii capricioase a ocârmuirilor. Agită portrete ale liderului iubit, placarde, lozinci, steaguri.

- PRA! PRA! PRA!, strigă unii.

- Miu! Miu! Miu!, răspund alţii.

Din când în când, intonează cu toţii *Noi suntem români.* După

primele versuri se poticnesc şi se lasă o tăcere stânjenitoare. Imediat se aud glasurile răguşite de urlet ale animatorilor care trebuie să ţină mulţimea în priză:

- PRA! PRA! Miu! Miu!

- PRA! PRA! Miu! Miu!, răspunde gloata disciplinată.

Mulţi gură-cască se înşiruie pe trotuare, păstrându-se la distanţă, în ciuda îndemnurilor de a se alătura celor care îşi decalibrează corzile vocale. Pe feţele lor se poate citi, la o examinare severă, spaima.

- Veniţi, acum, cât nu e prea târziu... Luaţi aminte, o să vă ţinem minte!

Şi, într-adevăr, câte unu', ca hipnotizat, se avântă în piaţă, unde se metamorfozează subit: pensionaru' plăpând devine un vajnic insurgent, flăcăiaşu' care se sfieşte să facă o declaraţie de dragoste colegei de serviciu îşi bombează pieptu' dintr-o dată şi, la adăpostu' ocrotitor al mulţimii, porneşte să zbiere ca şi cum i s-ar fi defectat un cip.

Sunt şi reprezentanţi ai unor televiziuni autohtone şi străine şi gazetari pe care îi recunosc după ecusoanele de pe piept şi după reportofoane. Forţele de ordine sunt destul de anemice şi numai ca decor. Nu e nici o figură din banca mea de date. La o adică, ar da primii bir cu fugiţii.

Fix la ora zece, pe strada principală îşi face apariţia un convoi de limuzine şi de jeep-uri având în faţă o maşină a poliţiei cu sirena stoarsă de toţi decibelii şi cu girofaru' în funcţiune. Alaiu' se opreşte lângă o tribună improvizată, acoperită cu pânză roşie şi încadrată de drapele. În clipa în care dintr-o maşină lungă şi albă, ca o râmă decolorată, coboară un grăsan într-un costum alb având păru' şi barba ca neaua, izbucnesc urale şi aplauze. E încadrat imediat de doi gabori care într-o gospodărie de la sat ar fi un dar divin, înlocuind forţa de muncă a zece persoane. Se urcă greoi la tribună împreună cu alţi câţiva indivizi spilcuiţi, în mod vizibil căzuţi în freză după el.

- Miu! Miu!

O piticanie cu ochelari lasă zarva din piaţă să contenească de la sine şi de-abia după aceea începe să şopocăiască la microfon.

- Români adevăraţi! Avem bucuria ca printre noi să se afle domnul Miu Trocan Drovelidu, în care tot mai mulţi vedem o întruchipare a Binelui ce va să vină peste scumpa noastră ţară. Să-i ascultăm cuvântul!

Salvatoru' neamului aproape că-i smulge microfonu' din mână, parcă nemulţumit fiindcă a vorbit cineva înaintea lui. Până când ovaţiile mulţimii se potolesc, îşi aşază mai bine o şuviţă de păr care îi cade pe frunte, cu un gest probabil îndelung studiat în faţa oglinzii. Mai întâi, aruncă o privire în zare, ca şi cum de-acolo ar veni cu viteza

maximă admisă de lege cohorte de români adevăraţi care să-i sporească auditoriu' şi să-i soarbă cu evlavie spusele. De-abia pe urmă îi descoperă pe cei în faţa cărora se găseşte de fapt. Îşi începe discursu' aproape în şoaptă. Pe măsură ce vorbeşte se ambalează şi dă la maximum butonu' de volum - megafoanele la care i se aude glasul fac să vibreze geamurile clădirilor din preajmă.

- Români adevăraţi! Patria noastră a fost deseori în primejdie grozavă... Împotriva noastră nu mai vin hoardele tătarilor sau oştirile turcilor. Nu. Acum vin investitorii din Occident. Avem cea mai frumoasă ţară din lume. Avem cei mai harnici muncitori şi cei mai harnici ţărani. Ce nevoie avem noi de Occidentul care nu visează decât să ne fure bogăţiile? Mândrul nostru popor să-l mulgă străinii?

- Nuuu!, se tălăzuie mulţimea.

- Câtă vreme îmi va bate inima în piept n-am să las acest popor la cheremul acaparatorilor de peste graniţă!

Privesc cu atenţie în jur - nici o ambulanţă. Băiatu' ăsta e mai sărit de pe şine decât am crezut văzându-l de câteva ori la televizor. Păcat de el, n-are mai mult de cincizeci de ani! însă o cămaşă de forţă XXL i-ar fi mai necesară decât costumu' în care năduşeşte. Mioriţele îl ascultă însă în extaz. Din când în când îl întrerup cu aplauze şi urale care îi sporesc accentele demenţiale din voce:

- Noi ştim ce vrem şi le vom arăta, la vremea potrivită, tuturor, că noi avem dreptate. Voi strivi şarpele care ne-a otrăvit vieţile...

- Miu! Miu! Miu!, urlă turma tot mai înfierbântată.

N-am încotro şi recunosc că mă trec fiori. Nu-i lucru de şagă. A mai fost un zărghit de care lumea râdea ca la circ şi până la urmă din mulţi a făcut săpun.

- Pe ăsta l-a aruncat naşu-su de două ori în sus şi nu I-a prins decât o dată!, murmură o voce lângă mine. Asta promite Viagra pe pâine şi tonţii se uită fermecaţi în gura lui. Habar n-au că Viagra stimulează podagra.

Vocea îi aparţine unui tip ciolănos, corect îmbrăcat, care ţine în mână o servietă din piele roasă. Îl citesc imediat: un cărturar.

Tac ca să-mi păstrez echidistanţa - eu sunt cu alte marafeturi în oraş.

- Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Robert Gal?

Hotărât lucru, am ajuns să fiu cunoscut ca un cal breaz!

- Ştiu şi eu?, răspund în doi peri.

Nu se dă bătut. Îşi mută servieta grea în cealaltă mână şi continuă să mă ia la bani mărunţi. O fi vreun provocator?

- Sunteţi un om subţire; doar n-o să-mi spuneţi că vibraţi la aiurelile unui dement?

- Eu nu vibrez, însă geamurile de la case ameninţă să se facă fărâme de urale... Orişicâtuşi de puţin, contează enorm de ce simpatie

se bucură în urbe.

Ciolănosu' zâmbeşte amar.

- O masă de manevră; nişte necăjiţi care pot fi duşi de nas de oricine zbiară mai tare şi le promite marea cu sarea. Când se vor dezmetici or să vadă că marea e o baltă puturoasă, iar sarea trebuie scoasă tot din ocnă.

- Mai e până atunci...

- Credeţi? A, da, trebuie să treacă douăzeci de ani... Poate şi mai mult...

Bate cu palma peste servieta burduşită.

- Mai bine mă duc să pun în ordine testele pe care o să le dau elevilor după vacanţă; ce se petrece în oraş e un spectacol dezgustător. Ei, la revedere. Mi-a părut bine.

Se recomandă ceremonios:

- Profesor de istorie Paul Stratulat. Poate aveţi timp într-o zi şi treceţi pe la şcoală să mai stăm de vorbă.

Ciolănosu' îşi ia tălpăşiţa cu un pas săltat. Câteva ţaţe îmbujorate de bucuria întâlnirii cu Salvatorul neamului strigă în urma lui cu dispreţ:

- Intelectualule! Huo!

Ceilalţi le ţistuie, avizi să audă mai departe discursu'. Dacă i-ai lua la sentiment, nici unu' n-ar fi în stare să explice de ce e fascinat de orator.

Ciulesc urechea - acum s-a ajuns şi la Necuratu' din Colga. Poate spune ceva interesant, care să m-ajute în ancheta mea.

- În oraşul vostru au fost comise şase crime. Dar au fost ele cu adevărat crime? N-a fost cumva o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru relele de care ne-am lăsat cuprinşi? Nu e o dovadă a rătăcirii noastre?

E vremea să spăl şi eu putina - nu mai reuşesc să mă concentrez la logoreea insului care-ar avea o urgentă nevoie să consulte un psihiatru cu solide cunoştinţe în materie. Nu mă îndepărtez destul de grabnic şi aud un nou val de ameninţări cum se revarsă în piaţă:

- Jigodiile care ne conduc or să-şi muşte mâinile când voi veni la putere. Fiindcă nu e departe ziua aceea... N-o să mai rămână piatră pe piatră...

Ce barbologie!

Îi văd pe corespondenţii străini cum filmează şi notează de zor - diseară iar o să uluim Occidentu' care se va holba la televizor şi îşi va goli în tihnă paharu' de băutură fină, crucindu-se de ce-a ieşit din întâlnirea romanilor cu dacii.

Încotro s-apuc?

Mai întâi sun la Bucureşti de pe telefonu' mobil; tare aş vrea să aflu rapid un răspuns la o întrebare chinuitoare: ce tabără se află lângă oraşu' Colga? Mormăitu' pe care-l apelez îmi promite morocănos

că va afla despre ce-i vorba şi mă va scoate din beznă.

O iau la trap, da' fac cale-ntoarsă fiindcă zgomotu' din piaţă a degenerat într-un vacarm asurzitor.

Cohorta de maşini printre care se află şi râma albă o porneşte în trombă în direcţia de unde a venit. Din câte am aflat, notabilităţile dau un banchet în cinstea lui Ţăcănilă. În urmă, aplaudacii sunt tot mai agitaţi. S-au băgat mici şi bere, ca un semn al prosperităţii care va domni dacă Miu va fi ales. Bucatele se termină repede - mulţi au îndesat şi în sacoşe. O clipă domnesc confuzia şi nehotărârea. Apoi toţi se îndreaptă spre Primăria care e în apropiere. În frunte e piticania care a luat primu' cuvântu' la miting. Păşeşte caraghios tocmai din pricină că vrea să pară energic şi sigur pe el.

- Cine e?*,* îl întreb pe profesor, care a revenit şi el în piaţă, atras de gălăgia infernală.

- Cum? Nu ştiţi? E liderul muncitorilor de la Fabrica de ţigări - Fabrica de împachetat fum, cum îi spun localnicii. Un descreierat care are pe lună mai mult decât câştigăm noi doi într-un an. Învârte tot soiul de afaceri necurate. E putred de bogat. Iar nenorociţii ăştia care îl urmează parcă sunt orbi - îl ascultă ca pe un stăpân. El le fixează salariile, el le dă prime, el îi angajează, el îi dă afară, dacă ies din porunca lui. Nişte *yes-men*-i de duzină care îi ţin trena.

Mulţimea începe să strige tot mai desluşit:

- Demisia! Demisia!

Câţiva gardieni publici le barează fără prea mult zel accesu' în clădire. Poliţiştii şi jandarmii s-au roit. Da' lideru' gloatei deraiate nu are de gând să împingă lucrurile prea departe. Mi-l închipui pe primar care mai mult ca sigur e în biroul lui şi-şi smulge părul din cap pentru că a acceptat o funcţie într-un oraş unde certamente bântuie Necuratu' şi se întreabă dacă n-ar trebui să-şi scrie singur ferparu'. De data asta scapă doar cu geamurile sparte de bolovanii pe care mulţimea îi smulge din pavaj.

- Doamne! Ce lighioane sălbatice pot să devină oamenii!, filosofează profu', ca un savant care vede cum foşgăie pe o lamelă nişte formaţiuni organice ciudate.

Lamentaţia lui sterilă mă face să-mi ies din matcă. Mă potolesc însă când îl văd cât de finuţ se fereşte de un bolovan aruncat la întâmplare.

- Plecaţi, domnule profesor! N-aveţi ce căuta aici.

Se îndepărtează şchiopătând - o piatră totuşi i-a atins femuru'. O clipă mi se face milă de el, ca şi cum aş vedea o marmotă fugărită cu făcăleţu'. Pe lângă ziduri de case, fără să bage de seamă la meteoriţii care pică din cer, se prelinge Nebunu'. E trist sau e doar o părere? La subsuoară îşi ţine trompeta - nu l-am mai auzit de mult cântând. Când o să am un time-out trebuie să-l pun să-mi povestească pe îndelete ce

e cu Necuratu' din Colga. Cine ştie, poate e un pospai de adevăr în aiureala lui.

Îmi vine să intru în primărie şi să-i susţin moralu' celui care ar trebui să fie *number one* în oraş. Las baltă intenţia umanitară - am alte treburi şi o răzmeriţă nu trebuie să m-abată de la îndeplinirea misiunii. Cum spunea profu' meu de mate? Primum vivere, deinde philosophare - un adagiu care se potriveşte ca nuca-n perete în situaţia de-acum, aşa că nu ştiu de ce mi l-am adus aminte.

Am o adresă şi un nume - Anton Stanciu. E văduvu' neconsolat al primei victime, Mirela, vânzătoare la un butic. Cu puţină şansă, îl găsesc acasă, dacă nu cumva e la operaţiunea de azvârlit bolovani în instituţiile publice, o îndeletnicire de duminică în Colga, aşa cum alţii se duc la biserică.

Am baftă! E în curtea casei sale şi curăţă cu o cârpă portbagaju' unei Dacii roşii, un junghi cu vopseaua sărită din loc în loc, care-i dă o culoare interesantă, însă greu omologabilă. Când mă vede intrând pe poartă, trânteşte la iuţeală capacu' de la portbagaj. Până ajung la el, admir pavilioanele gingaşe ale zorelelor căţărate pe gard, straturile îngrijite de petunii, bolta de viţă crescută disciplinat, pomii daţi cu var. Câteva găini durdulii ciugulesc prin iarba cosită proaspăt. Nici un câine care să-mi aducă aminte de javrele hulpave din noaptea trecută, aşa că înaintez spornic pe o cărăruie până la harnicu' gospodar. Renunţ la fineţuri şi, după ce mă recomand, trec direct la subiect şi predicat.

- Nu bănuiţi cine v-a omorât soţia?

L-am băgat în corzi prea brusc - capătă privirea rătăcită din fotografia pe care i-am zărit-o publicată în ziar.

- Nu, bâiguie el, alb la faţă.

Pare blajin, însă mi-e greu să pricep cum pe frumoasa Mirela n-o apucau pandaliile când îl vedea. Fiindcă, vorba prafului meu de biologie, sireacu':

Oglinda când ţi-o arăta
întreagă frumuseţea ta -
Atunci şi tu, ca mine,
Te-ai speria de tine.

Evident, el se adresa astfel unor microorganisme pe care le studia la microscop.

- Doamna Mirela Stanciu a fost o femeie atrăgătoare?

- Atrăgătoare? O cadră!

E ca o fiară hăituită de un vânător sadic şi care îi trage glonte după glonte numai în coadă.

- Şi - scuzaţi-mă - era curtată?

Îi sare muştaru'.

- Ce vă pasă? Nu-i iau în seamă furia.

- Oare cum se face că până nu demult nu s-a pomenit în oraş nici o crimă şi deodată s-au comis, într-un interval foarte scurt, şase asasinate? În aparenţă, fără nici o legătură între ele. Iar prima victimă e soţia dumitale!

- De unde să ştiu eu? E treaba poliţiei.

E timpu' să fiu mai precaut cu întrebările mele.

- Îmi puteţi da un pahar cu apă? La radio au zis că azi vremea va fi predominant frumoasă. Auzi expresie! Meteorologu' de serviciu nu-i sănătos - pe capota maşinii poţi face floricele, iar el zice că vremea e predominant frumoasă! N-are chef de glumă, da' am mai detensionat puţin relaţia.

- Poftiţi în casă!

Fireşte, înăuntru e mai răcoare - în geamuri e pusă hârtie albastră. Din hol intrăm în camera de zi - o uşă e deschisă şi văd şi dormitoru'. Mobile simple, ieftine, multe fotografii ale răposatei - ce altceva mă aşteptam să găsesc la unu' care lucrează la fabrica de ţigări ca muncitor?

Îmi beau paharu' cu apă rece de la frigider - are un gust cam dubios. Nu mă prind decât după ce îl golesc.

- Cum se face că nu sunteţi la mitingu' din piaţă?

- Am fost la început. Am plecat când întâlnirea s-a transformat în chermeză.

Tocmai atunci ţârâie celularu'. Tresar când văd număru' care îmi apare pe ecran şi răspund iute, privit cu evidentă curiozitate.

- Da. Eu.

E un telefon de la Bucureşti. Mormăitu' de la sute de kilometri distanţă mă anunţă rece că tabăra de lângă Colga nu are nimic neobişnuit.

- Asta-i culmea!

O tabără păzită mai dihai decât metru' etalon la Sèvres şi mie mi se spune că nu e nimic nefiresc în asta.

- Ce e culmea?, se interesează gazda mea.

- Scuze - mă gândeam la altceva.

Şi, intr-adevăr, mă gândesc la altceva. Doar am văzut cu ochii mei tabăra organizată milităreşte, insu' legat de catarg, şi am trăit pe pielea mea goana cu javrele acelea pe urmele mele. Iar de la Bucureşti mi se răspunde sec că nu e nimic neobişnuit!

Revin cu picioarele pe pământ şi-l iau la per tu.

- Ce părere ai despre Necuratu' din Colga?

Se înviorează sau e numai o părere?

- De, ştiu şi eu ce să zic... Lumea vorbeşte multe... De mic copil am auzit de duhurile rele din pădure... Poate e pedeapsa lui Dumnezeu...

Nu e prea convins de ce spune. Dă să-şi aprindă o ţigară - nu

găseşte cu ce să aprindă. Îi arunc rapid cutia cu chibrituri - o prinde cu dibăcie ai mâna dreaptă.

- Unde te aflai când doamna Mirela a fost omorâtă?

- La fabrică... Lucram în schimbul trei... Acolo am aflat vestea...

- Şi te-ai dus la fata locului?

- Nu.

- Am citit în ziar că a trebuit să identifici cadavru'!

Are o privire bănuitoare.

- Şi ce-i cu asta?

- Unde ai făcut identificarea?

- A doua zi dimineaţa. La morga spitalului.

- Aha!

Mai arunc o privire în jur şi-mi iau rămas bun. În hol trec pe lângă un cuier de haine şi observ un lucru interesant. N-am colecţionat în viaţa mea scaieţi, da' văzând câţiva agăţaţi de manşeta unui pantalon, înhaţ unu' ca suvenir, mai ales că seamănă al naibii de bine după colorit cu cei din pădure. Înainte de a pleca îl întreb din uşă ca un Colombo viclean:

- Ai văzut locu' unde a fost omorâtă doamna Mirela?

- Nu. N-am avut putere. Izbucneşte în plâns.

- Doamne! Era aşa frumoasă!

Îl las să dea apă la şoareci şi mă-ndrept spre hotel. Străzile s-au golit de oameni. La Primărie îl zăresc doar pe *number one* care evaluează pagubele stând pe trotuar şi mulţumeşte cerului fiindcă nici un cataroi nu i-a deteriorat scăfârlia. Când o să trec cu maşina pe-aici va trebui să fiu cu ochii în patru din pricina gropilor noi care s-au căscat. Ştiu de pe-acum cum îmi voi petrece restu' zilei - butonând telecomanda televizorului şi încercând să dau peste un film poliţist în care detectivii sunt ai naibii de ageri la devlă şi îi descoperă pe criminali cât ai clipi din ochi. Eu însă descopăr agăţat pe clanţa uşii de la camera mea doar un şobolan mort. Iar când dau drumu' la televizor aflu despre un nou atentat. Iar când mă uit pe fereastră îl văd pe Casanova sprijinit de un felinar şi fumând din pipă. De-acum înainte o să-l monitorizez cu toată atenţia.

Capitolul 6

Prima arestare

Cineva îmi vrea cu tot dinadinsu' pielea. Însă nu şi-a găsit omu' căruia să-i bage frica în oase atârnându-i de clanţa uşii o rozătoare moartă.

În treacăt fie spus, bietu' animal era cam subnutrit când a expirat.

Oftez zicându-mi că trece şi viaţa asta. Îmi aduc aminte de anii de antrenament pe care îi am la activ şi tot ce paţ de când sunt flotant în Colga mi se pare o gingaşă telenovelă. Să ai parte de un marş forţat de zece kilometri cu o raniţă burduşită de pietre în spinare şi încălţat cu nişte ghete cu un număr mai mic, să fii aruncat din avion având în spate o paraşută fără să ştii dacă nu e de unică folosinţă, să cazi ca un meteorit într-un loc străin, fără haleală şi să ingurgitezi doar ce găseşti prin natură până la prima aşezare omenească, să te baţi cu trei gealaţi care n-au mamă, n-au tată şi buşesc cu baroasele lor de-adevăratelea, să tragi la aghioase sub clar de lună cu o scoarţă de copac la căpătâi, ăla da Infern. N-o fi Raiu' în urbea unde am adăstat; la poartă poţi totuşi să pui firmă de Purgatoriu.

Noaptea a trecut fără evenimente deosebite dacă nu pun la avizier o trezire datorată Nebunului care i-a zis o cântare duioasă spre dimineaţă, un coşmar nasol de tot în care parcă mă afundam într-o mlaştină şi Salvatoru' neamului râdea de-şi arăta amigdalele vizionând spectacolu' şi o giugiuleală de mâţe pe un acoperiş încins ca o plită. Una peste alta, mă prezint destul de vioi la Fabrica de ţigarete unde cer să stau la o parolă cu maistru' lui Anton Stanciu.

E un cetăţean care probabil n-a zâmbit niciodată ca să-şi menajeze muşchii feţei. Îmi strânge mâna ca într-o menghină şi, fără să vreau, îmi scapă un „mulţumesc" după ce mi-o eliberează din strânsoare.

- Pentru ce-mi mulţumiţi?, întreabă el nedumerit.

Cum să recunosc că sunt fericit fiindcă falangele de la dreapta îşi revin din amorţeală după presiunea neaşteptată la care au fost supuse?

Improvizez ceva la repezeală, ca la şcoală când trebuia să descriu aparatu' circulator.

- Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit.

- E-te-te! Nici n-am ştiut c-am devenit aşa de important. De ce-aţi dorit să mă vedeţi?

Trebuie să-l iau cu binişoru' ca să nu sperii vânatu'.

- Vă aduceţi aminte de noaptea în care a fost ucisă Mirela Stanciu?

- Cum să mi-o aduc aminte? N-a fost nimic neobişnuit în fabrică. Am fost în tura de noapte.

- A lipsit careva din echipă?

- A, asta ştiu cu siguranţă... N-a lipsit nimeni de multă vreme. Ne-au pus şi la panou.

Îmi spune asta cu fudulie, îşi scoate basca de pe cap - abia acum îi văd craniu' care ar putea trimite o rază de soare să aprindă feştila olimpică la mari depărtări, se scarpină în creştet cu voluptate şi îşi pune basca la loc - dintr-odată e mai puţină lumină.

Pentru el o fi rezon de mândrie, mie însă îmi strică pasienţa. Totuşi, trebuie să-l mai descos niţel, poate varsă ceva mai de Doamne-ajută.

- Nici măcar nu s-a învoit careva?

- Aş!

- Măcar pentru o oră-două.

Glasu' îmi e rugător ca al unei călugăriţe însetate să aibă parte de o viziune - am bătut drumu' de pomană până la el dacă îmi răspunde tot cu o negaţie.

Cade pe gânduri - în clipa asta faţa îi e de o şi mai mare sobrietate; băiatu' ăla, Buster Keaton, ar părea omu' care râde dacă s-ar afla prin preajmă.

- Ba, dacă stau şi mă gândesc bine - chiar Anton Stanciu s-a simţit rău şi s-a dus până la cabinetul medical.

Îmi vine să urlu văzând cum îi scot cuvintele limbii materne cu forcepsu'.

- A lipsit mult?

- De, ştiu eu... Vreo oră, două... Poate mai mult.

- Şi?

- Şi nimic. S-a întors după aia la treabă.

Discuţia se poartă într-o încăpere unde sunt munţi de baxuri de ţigări. Evident, ţigări Colga. Am încercat şi eu una - de la primu' fum tras în piept m-a apucat o tuse care mi-a adus aminte de inscripţia obligatorie de pe orice pachet de ţigări: Tutunu' dăunează grav sănătăţii. La avertismentu' respectiv eu aş adăuga: Mai ales tutunu' din Colga.

- N-a spus ce-a avut?

- Cică l-a apucat burta. Nu-i de mirare: potolu' în ziua de azi te poate pune la pământ. Bagi în tine aici şi o mierleşti acasă şi nu ştii din ce. Numai E-uri.

- Doctoru' i-a dat ceva?

- Nu, că nu l-a găsit... Era pe undeva, prin vreo secţie sau la conducere, să bage sub musteţi un coniac. Doctor-doctor, da-i place să sugă... Anton al nostru s-a dus într-un vestiar şi s-a întins pe-o bancă, până l-au mai lăsat durerile.

- N-a plecat din fabrică?

- Unde dracu' să se ducă? N-am spus c-a rămas în vestiar?

- Da, da...

Oare e cazu' să mă dau bătut? Bietu' om nici nu pricepe ce vreau de la el. Şi totuşi, feelingu' meu îmi zice să insist.

O dau cotită, ca să mai anim conversaţia.

- Cu nevasta cum se-mpăca?

- De, ca toată lumea... Se mai dondăneau, mai cădeau la pace... Ştiţi cum sunt muierile. Mai ales alea arzoaice.

Din fericire - sau din păcate - ştiu.

- Mai călca pe de lături... Era şi a naibii de frumoasă. Iar el era uneori ca apucat. N-a prins-o însă niciodată la lucru străin.

- Interesant... Foarte interesant.

- Interesant pe dracu'! Când eşti în cauză îţi vine să mânânci nori.

Am întins destul coarda fiindcă devine suspicios.

- De ce mă-ntrebaţi atâtea despre el? Doar nu-l bănuiţi pe blegul ăsta de ceva.

- O, nu... Vroiam doar să-mi fac o părere. Vă mulţumesc.

Îmi întinde un pachet de ţigări Colga - îl refuz politicos - şi la despărţire vrea să-mi strângă mâna, însă ratează prileju' uitându-mă eu în altă parte.

Ajuns în stradă, cumpăr de la un chioşc de ziare *Colga independentă* şi *Colga democrată* - care văd c-a reapărut. Arunc o uitătură la titluri. Primu' zice: „Oraşul nostru a fost martor la un eveniment epocal - întâlnirea cu senatorul Miu Trocan Drovelidu". Celălalt relatează parcă despre altceva: „O ruşine pentru oraşul nostru - întâlnirea cu senatorul Drovelidu". Împăturesc frumos gazetele şi le pun pe taraba unui vânzător care vinde fructe. Fără să citească un rând, neinteresat nici măcar de taloanele răzuibile de pe prima pagină, se-apucă să le transforme în pungi. N-am cum s-o pun de-un barter cu el, să m-aleg şi eu cu un măr.

Lucrurile încep să se lege, îmi zic eu, şi mă instalez la umbră pe terasa unui restaurant şi mă tratarisesc cu o cafeluţă. Mai aprind şi o ţigară care, măcar în aparenţă, e făcută pe alte meridiane.

Deci, domnului Stanciu i s-a făcut rău în noaptea cu pricina. A lipsit de pe firmament o oră, două sau poate mai mult. A stat, chipurile, într-un vestiar unde nu l-a văzut nimeni. Însă la fel de bine ar fi putut să escaladeze pe furiş gardu' fabricii ca să dea o raită pe acasă. Nu de alta, da' orice om normal care-şi ştie consoarta cu bâzdâc îi face, din când în când, un control inopinat. Iar dacă la domiciliu a găsit ceva ce nu s-ar fi cuvenit să vadă, i s-a urcat sângele la cap şi i-a luat beregata. Câte poveşti de astea nu se petrec pe lume? Sunt pline ziarele de ele şi oricui le citeşte îi piere orice impuls de a-şi mai pune pirostriile. Mă rog, unii care iau gâtu' soţiilor socotesc un divorţ mai costisitor şi poate mai dezonorant, preferând să tranşeze rapid afacerea. Nu e nevoie nici de martori, nici de avocaţi şi pe deasupra

nu se pune problema partajului. Istoria vine de se leagă şi din altă pricină: dacă domnu' Stanciu n-a fost în pădure ca să identifice cadavru', atunci de unde acei scaieţi fastuoşi de pe manşeta pantalonilor lui? I-am examinat atent - sunt la fel ca şi aceia din foresta unde a avut loc carnagiu'. Mai e ceva - e dreptaci şi, după cum mi-a spus Tică, prima victimă a fost omorâtă de un tip care ţinea cuţitaşu' în mâna dreaptă. Când i-am aruncat scăpăriciu' ca să-şi dea flamă la ţigară, l-a prins cu dreapta. Mai întâi a sugrumat-o. Apoi, panicat, i-a dat cep cu cuţitu', pradă furiei, până a făcut-o strecurătoare, a basculat-o în portbagaj, a adus-o în pădure, la adăpostu' nopţii, fără să-l vadă nimeni, şi-a revenit ca un mieluşel nevinovat la lucru. Poate de aceea l-am şi văzut în curte cum ştergea de zor portbagaju' - o fi căpătat vreo obsesie şi i s-o fi părut că şi după ce au trecut atâtea zile mai sunt urme.

Domnu' Stanciu e un candidat serios la scaunu' electric - dacă ar fi pe un alt meridian. Însă ce mă fac cu celelalte victime? Nu prea văd ce legătură ar fi avut cu ele. Şi, pe deasupra, ucigaşu' lor mai e şi stângaci.

După ce-mi beau cafeaua, întorc ceaşca şi o aşez pe farfurioară, aşteptând să mi se închege viitoru' în zaţu' negru. După un timp, o întorc în poziţie normală şi mă uit cu interes la ce mi se rezervă în continuare. Mai întâi cred că e vorba de număru' unei oltence fierbinţi. Pe urmă bag de seamă că e imaginea unui motan planturos care face un salt mortal ca să înhaţe un guzgan pleoştit. Mulţumesc de informaţie, da' povestea cu guzganu' ţine de trecut.

O albină cu geometrie variabilă îmi dă târcoale îmbiată de dulceaţa făpturii mele. O îndepărtez cu un gest lenevos, ca să nu-şi uite obligaţia prevăzută în fişa postului de a poleniza şi de a da o producţie record de miere. Surprinzător, se simte o adiere de vânt mai gingaşă ca atingerea unui puf de păpădie. Pe cer soseşte chiar şi un nor, rătăcit de la vreo furtună de prin alte părţi. Câţiva aurolaci traversează strada mişcându-se parcă filmaţi cu încetinitoru'. Haita de câini vagabonzi îi urmează ca nişte slujitori plini de reverenţă. Întregu' univers e cuprins de toropeală şi nu se aude decât o şoaptă murmurată de o altistă de la hot-line: „E bine! E bine!"

Bine pe dracu'! Sunt smuls cu brutalitate din visare de sirenele a două maşini ale poliţiei care se îndreaptă în trombă spre marginea oraşului. Am numai o scurtă ezitare. Imediat însă îmi plătesc cafeaua, plusez la nota de plată pentru cele două imagini apărute în zaţ şi m-arunc în maşina mea, apt combatant ca întotdeauna.

Locu' e deja ştiut - e cel luat în locaţie de gestiune de criminalu' misterios. Spre disperarea poliţiştilor care forfotesc în zonă, a mai apărut un cadavru, la fel de puţin atrăgător la vedere ca şi cele anterioare. Nici o bancă de organe n-ar mai avea ce face cu el. Cu o

dotare minimă, aici s-ar putea deschide un centru de donat sânge. Nu vreau să fac trafic de influenţă, aşa că mă abţin să propun ceva cu glas tare.

De data asta e vorba de cadavru' unui tânăr cam la douăzeci de ani, bine clădit, ca şi cum ar fi consumat pe şest steroizi, cu faţa însă suptă, ca după o mare oboseală. Printre cei care forfotesc în juru' lui fac figura unui ajutor de băgător de seamă. Nu-mi zice nimeni nimic - sunt numai tolerat, ca un intrus pe care drag ţi-ar fi să-l iei la poceală, da' te opreşti ca să respecţi codu' deontologic.

După ce toţi îşi termină treaba şi sunt gata să-şi ia calabalâcu' trambalat în astfel de ocazii şi s-o uşchească în alte zări de farmec pline, m-apropii şi eu de cadavru' necunoscutului - fiindcă, după spusele înaltelor oficialităţi prezente, nu pare a fi un băştinaş - şi-i dau târcoale ca să-l studiez mai pe-ndelete. La un moment dat îi deschei nasturii de la cămaşă - e îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte, a cărei culoare albastră s-a mai dus pe la subsuori din pricina transpiraţiei.

Într-adevăr, acum urmează surpriza telespectatorului! îmi vine să strig: *touché, pussy cat, touché!,* cum spunea cu încântare profu' meu de engleză când ne învăţa numeralele ordinale. Pe trupu' bărbatului se desluşesc cu ochiu' liber nişte urme vineţii, ca şi cum ar fi avut, pe când încă mai era în viaţă, gustul flagelării. Sau ca şi cum ar fi fost legat de un catarg în curtea unei aşa-zise tabere experimentale. Ultima oară când l-am văzut era gol puşcă şi păzit de nişte băieţi isteţi. Şi-acum tremură carnea pe mine când mi-aduc aminte de ce hăituială pe cinste am avut parte. Cum a ajuns de-acolo pe un morman de frunze putrede ca terminal? Nu cumva tot băieţii ăia isteţi i-au făcut felu' şi pe urmă l-au aruncat ca pe un hârb nefolositor? Au profitat de legenda ţesută în jurul acestui perimetru magic şi l-au executat cu sânge rece.

Povestea e din ce în ce mai încâlcită.

Înainte de a-mi lua tălpăşiţa, studiez cu luare-aminte scaieţii pentru care simt de la o vreme o atracţie irezistibilă - unu' dintre cei prezenţi mă observă şi le face celorlalţi semn - adică, am buba la cap. Aşa o fi, fraierilor, da' ce să fac dacă-mi place să-mi lărgesc orizontul de cunoştinţe? Nici n-am nevoie să-i compar cu acela pe care îl am deja în buzunar - sunt identici şi la fel. Ajuns la această concluzie măreaţă mă cărăbănesc fără să-i mai aştept pe ceilalţi să-şi revină din ceaţa în care i-am băgat.

Nu opresc maşina decât în faţa casei lui Anton Stanciu. E tot în curte şi curăţă cu aceeaşi fervoare portbagaju'. Când mă vede, nu-l mai trânteşte la loc. E obosit, încercănat şi palid. Pe deasupra - şi cu capsa pusă.

- Am auzit c-aţi fost la fabrică şi aţi vorbit cu maistrul meu.

- A, da, am schimbat o vorbă cu el.

- Aţi pus nişte întrebări cam ciudate.

- Aş!

- Şi-acum ce mai doriţi? Azi nu mai primesc vizite.

Nu-ţi trebuie un fler deosebit ca să-ţi dai seama că atmosfera e încordată. Şi totuşi, trec la atac.

- În noaptea în care ţi-a fost omorâtă soţia, te-ai simţit rău?

- Mda.

- Şi ai stat în vestiar două-trei ore?

- Îhî.

- Ai vreun martor?

- Asta-i bună, ce martor să am? Toţi erau la lucru.

Scot din buzunar scaietele pe care i l-am luat de pe pantalonii din cuier data trecută. Se uită la mine năuc.

- Ce-i ăsta?

- Exact ce se vede.

- Vezi-ţi, dom'ne, de drum că am treabă.

Mă doare-n cot de furia lui.

- Tot mai susţii că n-ai fost în pădure, la locu' unde s-a găsit cadavru' soţiei dumitale?

- De câte ori să-ţi spun că n-am fost?

- Atunci de unde ai scaieţi pe pantalonii din cuier?

- Or fi de prin curte.

- Exclus! într-o gospodărie aşa de titirită nu e nici picior de scaiete.

Nu gustă gluma; nici eu n-aş gusta-o dacă aş fi în locu' lui.

- Dracu' ştie de pe unde s-or fi agăţat!

- Eu zic că s-au agăţat în pădure; acolo unde ţi-ai dus nevasta după ce i-ai făcut de petrecanie.

- Cum îndrăzneşti?

- Aşa bine; ţi-ai prins nevasta cu un amorez şi, după ce berbantu' a şters-o, te-ai luat la harţă cu femeia, nu te-ai putut stăpâni şi i-ai luat zilele.

Se căzneşte să râdă, da' nu-i râsu' lui.

- O mai mare tâmpenie n-am mai auzit!

- Şi asta nu e totu'.

- Adică?

- Ai prins gust să verşi sânge şi ai început să le vii de hac tuturor celor care crezi că au avut de-a face cu ea.

Acum e râsu' lui. În sinea mea, râd şi eu - am plusat cam tare.

- Basme de adormit copiii!

- Basme zici? Până una-alta eşti arestat.

N-apucă să facă nici o mişcare şi îl garnisesc cu o pereche de brăţări de oţel. Începe să se zbată să scape.

- Stai liniştit că naiba te ia!

Îl vâr în maşină şi, după un drum parcurs agale, ca omu' să mai vadă lumina soarelui, îl debarc la poliţie unde câţiva oameni în uniformă comentează ca pe un meci palpitant recentele evenimente care propulsează Colga printre oraşele cu o rată a criminalităţii demnă de o carte a recordurilor.

Carvase e în birou' lui şi când ne facem apariţia se uită la noi ca la nişte omuleţi verzi sosiţi de pe altă planetă.

- Ce-i cu ăsta?

- Pune-l la pripon. Şi-a omorât nevasta.

Stanciu spumegă de furie. Vinişoarele de la frunte i s-au umflat şi ameninţă să-i plesnească.

- Nu-i adevărat!

- O să ai timp destul ca să recunoşti. Au domnii aceştia nişte metode foarte rafinate ca să mărturiseşti şi ce n-ai făcut.

În câteva vorbe, îi spun mai-marelui pe ce se întemeiază acuzaţia mea. Pe măsură ce dau din buze, faţa i se luminează şi parcă i se şi lăţeşte - curând n-o să mai încapă în cameră. Se şi închipuie înaintat în grad fiindcă a dezlegat în sfârşit ce e cu crimele din oraş şi a demonstrat ce mână forte e.

Cu un gest domol al mâinii îi fac semn să nu se ambaleze prea tare. Aş comite o gafă dacă i-aş pune în cârcă lui Stanciu mai mult decât poate duce.

- Nu-i vinovat decât de uciderea nevestei lui. În celelalte cazuri a acţionat altcineva.

Mai-marele e profund dezamăgit.

- Eşti sigur?

- Mai mult ca sigur. Celelalte crime au fost comise de un stângaci.

Sare ca şi cum scaunu' pe care stă ar fi fost conectat la reţeaua electrică.

- De unde ştii?

- Am şi eu antenele mele.

Mârâie în loc să folosească limbaju' articulat şi apasă pe butonu' unei sonerii ascunse undeva, sub birou. În încăpere îşi fac apariţia rânjind vechile mele cunoştinţe - Grasu' şi Slabu'. Chiar au uitat cum i-am umilit cu efectele mele speciale?

- Băgaţi-l la mititica! Şi începeţi să-l lucraţi. Şi-a omorât nevasta.

Cei doi m-ar înşfăca mai degrabă pe mine, după cum citesc în privirile lor pofticioase. Îşi iau totuşi prada cuvenită şi dispar ca s-o ciugulească în voie.

- Şi cu ceilalţi cum rămâne?

- Mai vedem noi.

- Mulţumesc de ajutor. Nu uita însă: e cazul nostru. Haida-de! Dacă o ţinem tot aşa, curând o să ne avem ca fraţii.

Dispar şi eu, frământat de o întrebare: oare şi-a pierdut pila de

unghii, fiindcă nu l-am văzut folosind-o cât am stat la el? Şi nu mai are meliţa din prima zi. Parcă i s-a încleştat gura din pricina unor bomboane fondante.

Afară, noru' rătăcit deasupra oraşului Colga a auzit semnalu' de regrupare şi s-a făcut nevăzut.

Capitolul 7

Levitaţia la români

Pe vremea când primii ghiocei îşi arătau colţii anu' ăsta, habar n-aveam de oraşu' Colga şi nici prin bilă nu-mi trecea de pătăraniile prin care urma să mă implementez. Dacă mi s-ar fi vândut dinainte un pont, cu siguranţă că m-aş fi clonat şi mi-aş fi trimis duplicatu' în chip de agent special ca să-şi bată el bostanu' cu istoria încâlcită în care mă afund pe zi ce trece. Pentru mine, la capătu' tunelului e o eclipsă totală de soare.

Parcă sunt dintotdeauna în urbea asta. Orice turoperator care ar vrea să organizeze excursii aici poate apela direct la mine. Dau peste margini de informaţii. Am deja în fişier nume de străzi, adrese la care nimeresc legat la ochi şi în sistem dublu Nelson, cunosc mulţi geanabeţi şi unora le-am citit şi merchezu'.

Fix la ora opt frizeru' Nae saltă oblonu' cu vuiet de butoaie rostogolite pe caldarâm şi se înşurubează în prag la racolare de muşterii. Tocilăria Mâine e pe gratis are uvertura ceva mai târziu - din ce-o fi trăind patronu' fiindcă n-am ginit pe careva cuprins de frenezia de a-şi ascuţi arsenalu'? Nici măcar pe ucigaşu' care a făcut de petrecanie victimelor a căror extincţie trebuie s-o anchetez, deşi cred că i s-a uzat binişor briceagu' de atâta întrebuinţare. Brutăria funcţionează non-stop şi cu mare dever - cuptoru' care-o alimentează e ţinut de un turc care prosperă într-un mediu de afaceri creştin. Funcţionarii de la bancă intră buluc şi ies toţi pe bază de tabel, ca să fie siguri că n-a rămas vreunu' să tragă un soi în seif, iar noaptea, bântuit de insomnie, să facă vânt pe fereastră unui purcoi de bănet. Librăria e un muzeu perfect - la preţurile pe care le au, cărţile se contemplă de la distanţă. Lectura ziarelor e mai înfloritoare - câte trei cetăţeni pun mână de la mână şi-şi cumpără jurnalu' favorit. Spre seară înalţă marele pavoaz pe trotuare şi un cârd de puicuţe căţărate pe pantofii-platformă care le ridică în stima contribuabililor. Mare animaţie e în oraşu' ăsta!

Mare animaţie e şi în sala unde are Ioc adunarea membrilor din secta Adoratorii lui Vruna. Dacă printre cele o sută de feţe palide pe care le trec în revistă ar fi numai cotizanţi de vârsta a treia, prezenţa lor aş explica-o prin nevoia de a-şi găsi un reazem sufletesc într-un moment de restrişte. Sunt însă şi mulţi tineri şi multe personaje simandicoase, la costum şi cravată sau coafate dis-de-dimineaţă. Întreaga asistenţă e cuprinsă de un tremurici care mi se transmite şi mie. Se vorbeşte în şoaptă, se transmit mesaje care schimbă aşezarea pe scaune, se sting şi se aprind lumini. Misterele eleusine se desfăşurau cu mai puţină pompă. Şi totuşi, nimeni nu pare a fi atins de

dambla.

Rumoarea încetează când pe scenă îşi face apariţia conducătoru' sectei - un Guru de înălţime medie şi cu o anatomie în expansiune. E la bustu' gol, poartă un turban pe cap şi cercei în urechi. Şalvarii îi ajung sub o burtă imposibil de realizat cu o hrană bogată în verdeţuri. Târlicii din picioare contribuie şi ei la crearea unei impresii artistice greu de uitat. Păşeşte ca în transă, de parcă mişcările i le-ar dirija o forţă invizibilă. Doi juni pletoşi şi cu moace de crupieri versaţi îl însoţesc cu mâinile aduse la piept. Şi ei sunt pe jumătate goi - da' nu au nici pe departe tupeu' să disloce la fel de mult aer ca starostele lor.

O vibraţie profundă şi inexplicabilă ni se transmite ca de la un centru de comandă situat în afara planetei. Fără nici o introducere din partea cuiva, Guru cel dolofan ni se adresează de la un microfon ajustat la înălţimea sa:

- Fraţii mei... Iubiţii mei fraţi... Pacea fie cu voi... Vruna vă trimite prin mine toată iubirea lui...

După gustu' meu, Vruna ar fi putut să-şi transmită iubirea prin cineva capabil să articuleze mai clar cuvintele. Sau zeii îşi aleg mesagerii tocmai dintre cei gângavi, ca nu cumva să-i complexeze?

- Iubirea lui Vruna e fără margini...

- Iubire... Iubire..., se extaziază moşneguţi, babe, fecioare sfielnice, flăcăiaşi imberbi.

- Vruna e adevărata credinţă... În numele lui să ne jertfim... Numele lui să-l slăvim...

- Slavă! Slavă!

Se încolăceşte în jurul microfonului ca o liană. Dacă se lasă cu toată greutatea îl face fărâme.

- Pământul e mâncat de răutatea noastră... Pământul o să piară... Flăcări şi pucioasă îl vor pârjoli... Scrumul se va alege de toţi şi de toate...

Flăcări? Pucioasă? Bingo! Interesant, extrem de interesant. Prima oară mi-a vorbit de ele Nebunu' cu trompeta. Unde o fi acu'? Nu-l dibui printre cinstitele feţe cutremurate de vestea apocaliptică.

Urmează o pauză care mă face să mă întreb dacă nu cumva spectacolu' s-a terminat. Guru stă aninat de microfon şi pare să fi uitat de noi. Ar trebui ca pletoşii cu mâinile în continuare pe piept să-l zgâlţâie şi să-l hotărască să nu mai ardă gazu' de pomană.

- Dar Vruna e bun... El nu vrea pieirea noastră... EI vrea salvarea noastră... Să-l urmăm şi ne va izbăvi...

Spectatorii scot un suspin de uşurare.

- Izbăvire... Izbăvire...

- În oraşul nostru loveşte un criminal... Numai Vruna îl ştie... El ne va scăpa de frică... În el e speranţa...

- Speranţa...

Oare sunt mai smintiţi cei care urlau la mitingu' Partidului Românilor Adevăraţi sau ăştia de lângă mine? Până la proba contrarie, cei din urmă par mai inofensivi.

Guru cade într-un delir care face să-i tremure cărnurile trandafirii.

- Ascultaţi-mă, iubiţi ai mei!... Noi suntem una, femeie sau bărbat... Noi formăm Marele Tot...

Trasează un cerc larg cu mâna în aer. Exact când m-aştept mai puţin, gângăveala lui ajunge la paroxism.

- Formaţi lanţul!

Îşi ia ciracii de mână şi coboară de pe scenă. Într-o fracţiune de secundă întreaga asistenţă se ţine de mâini. Eu însumi am stânga înşfăcată de o domniţă care mirosise puternic a perhidrol, iar dreapta îmi asudă ţinută de un babalâc - e greu de explicat cum s-a târât până în sală fără cărucior.

- Simţiţi cum circulă iubirea prin voi?

- Daaa..., răspunde mulţimea cu frenezie.

În mine simt cum circulă numai o foame cumplită.

- Simţiţi fluxul?

Pe naiba, nu simt nici flux, nici reflux. Iar dacă m-aş smulge din lanţu' viu m-ar aduna firimituri de pe jos.

Gângăveala mai cunoaşte totuşi un crescendo.

- Simţiţi duhul lui Vruna?

- Daaa, se aude răspunsu' şi mă mir că marele policandru suspendat de tavan nu porneşte să se balanseze.

- Acum e clipa... Acum vă înălţaţi... Cine crede în Vruna se va înălţa...

O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi un glas, urmat de altele, comunică în extaz:

- M-am înălţat! M-am înălţat...

Numai eu, necredinciosu', parcă aş avea atârnată de picioare o piatră de moară: n-o apuc spre cer şi pace! O fi mai mare gravitaţia în locu' în care stau. Trebuie să mai arunc din lest.

Vraciu' e fericit şi leoarcă de transpiraţie.

- Aţi reuşit! Vruna e cu noi!

- Vruna e cu noi!, scandează asistenţa.

Al naibii Vruna ăsta, cu mine nu vrea să fie. Aşa o fi la prima şedinţă - mai năzuros, fiindcă l-am ignorat până acum.

Toţi se aşază cuminţi pe scaune, storşi de vlagă şi transfiguraţi de emoţie, de parcă ar fi urmărit cu gura căscată tragerea Loto a mărţişorului.

Guru s-a mai calmat şi-şi şterge cu un prosop osânza.

- Aţi avut dovada puterii lui Vruna! Pentru adorarea lui e însă nevoie de bani ca să-i convertim pe necredincioşi.

Cei doi asistenţi cu mutre pişichere, c-ar trebui să-ţi fereşti buzunarele din clipa în care îi vezi, încep să treacă printre rânduri cu nişte cutii de tablă în mână. Mulţimea se scotoceşte cu febrilitate prin buzunare şi aruncă tain pentru Vruna. Guru a terminat-o cu prosopitu' şi supraveghează cu ochi de şoim derularea operaţiunii.

Pentru mine, lucrurile capătă o turnură neplăcută. Dacă mai cotizez şi pentru Vruna, n-o să mai am nici de seminţe. Pe prafu' ăsta, unica mea soluţie e să m-apuc să vând indulgenţe. Arunc şi eu într-o cutie câteva monede. Nu e destul, din moment ce insu' cu faţă de cercetat penal, care mi-a vârât cutia sub nas, nu se urneşte de lângă mine. N-am încotro, mai arunc şi câteva bancnote. Sincer să fiu, mi se pare destul de piperat costul reprezentaţiei, ţinând cont de faptu' că nu m-am desprins nici un milimetru de paviment.

Cheta pentru Vruna ia sfârşit. Guru reintră în letargie - contu' zeului adorat s-a rotunjit binişor.

- Iubiţilor! Săptămâna viitoare ne întâlnim în pădure la locul nostru dintotdeauna. În prima noapte cu lună plină. Cu acel prilej, îl vom implora pe Vruna să ne facă părtaşi la o altă minune. Plecaţi în pace!

Mulţimea se împrăştie pe uşile laterale ale sălii. Toţi au chipurile inundate de o bucurie fără margini. Există un segment de populaţie care jubilează când îşi deşartă buzunarele. Poate de aceea reuşesc să se înalţe de la sol cu o asemenea uşurinţă.

Guru şi şulfele sale - acestea par înzestrate să fure şi proteze dentare din gura oamenilor - se volatilizează într-un moment în care îi scap din vedere. M-aburc pe scenă după ei, orbecăi printre nişte fotolii şi scaune rupte şi ajung în faţa unei încăperi de unde se aud râsete ca nechezatu' unor cai. Deschid uşa brusc şi îi văd pe cei trei cum numără de zor bănetu' pradă unei veselii care m-ar contagia şi pe mine dacă aş face monetara' ca ei.

Când mă văd, le piere orice rază de lumină din privire.

- Pe cine cauţi?, mă întreabă cu grosolănie unu' dintre şmecheraşi.

Arăt cu degetu' spre Gura.

- Aş vrea să stau la o parolă cu dumnealui.

- Maestrul e obosit. Intrarea în transă l-a surmenat. Fluidul pe care ni l-a transmis l-a secătuit de puteri.

- Lasă vrăjeala! Şi faceţi paşi amândoi de aici dacă nu vreţi să vă desprindeţi de podea şi fără ajutora' lu' taica Vruna.

Maestru' se simte jignit de atâta ignoranţă.

- Vruna n-are sex! El e Marele Tot - e şi femeie şi bărbat.

- Nu-mi cânta mie la mandolină, bă, că nu ţine! Spune-le să-şi ia bijuteriile şi să le numere în altă parte.

Îmi joc puţin pectoralii - ce mult înseamnă să faci zilnic flotări până te-apucă bâţu'! - şi, în faţa unui argument atât de convingător,

pletoşii cu cercei în urechi spală putina cu o viteză care dovedeşte un bun antrenament pentru a scăpa în astfel de ocazii. Ciulesc urechea s-aud şi bangu' sonic.

- S-ar zice c-a fost o recoltă bunuţă, constat eu după ce rămân doar cu maestru'.

- Mda, aprobă el în silă. Ce doriţi? Din principiu nu dau autografe.

- Numele meu e Robert Gal. Sunt agent special.

- Legitimaţie?

- Poftim legitimaţie.

O studiază îndelung, aşa că am destul răgaz să mă-ntreb dacă nu cumva nu dă autografe fiindcă nu ştie să scrie şi nu e fruntaş nici la citire.

Are o licărire de înviorare.

- Am avut aprobare pentru întrunirea de azi.

E-te-te! Domnu' Guru nu mai gângăveşte. Doar când o face pe inspiratu', ca să-şi capteze auditoriu', îşi contorsionează limba până la poticnire.

- Mă doare-n cot de întrunirea voastră.

Vrea să pară jignit.

- Nu-i bine să râzi de credinţa unor oameni.

- Las-o baltă cu credinţa! Mie să-mi spui altceva: în afară de zornăitori, Vruna ăsta cere şi sacrificii umane?

E complet siderat şi e pe bune.

- Adică?

- Adică îi aduceţi jertfe? Niscai sânge proaspăt?

- Tot nu pricep.

- Folosiţi omoru' în ritualurile astea zbanghii ale voastre? Faceţi să curgă sânge, ca la pomana porcului?

Dacă plutea, l-am înfipt din nou în parchet.

- A, înţeleg la ce vă referiţi... E-adevărat, unele secte practică jertfa umană. Nu şi noi. Din contră, noi suntem împotriva violenţelor de orice fel. Ordinea universală e stricată tocmai de fărădelegile pe care le fac unii semeni de-ai noştri. A lua viaţa cuiva, chiar şi pe cea a animalelor, e contrar principiilor lui Vruna.

Nu-l las să mă mai badijoneze şi-i tai macaroana.

- Să înţeleg că n-aveţi nici o legătură cu crimele din oraş? Am auzit c-aveţi loc de întâlnire în pădure în apropiere de zona unde au fost găsite cele şapte victime.

Acum şamanu' e de-a dreptu' revoltat.

- Noi? Noi suntem numai iubire!

- Lasă gargara! Cum dovedeşti?

E din nou în cărţi. Mai are puţin şi iarăşi îşi ia zboru'.

- E foarte uşor de dovedit: două luni am fost plecat din ţară. Am

fost în Orient, ca să studiez experienţa fraţilor noştri de-acolo.

- Adică, în schimb de experienţă.

- Să-i zicem aşa, deşi ei au ajuns foarte departe. De două luni n-a mai avut loc nici o întrunire în oraş.

Alibiu' mi se pare solid şi lesne de verificat, însă nu vreau să-l las să scape prea uşor.

- Două luni în străinătate? Trebuie să fi costat o grămadă de bani!

Roşeşte uşor şi nu-mi răspunde.

- La urma urmei, ce vrea Vruna ăsta? Credinţa strămoşească nu-i destulă?

L-am servit la plasă şi punctează cu aplomb.

- Credinţa strămoşească, ziceţi? Haida-de! Şi-a trăit traiul, şi-a mâncat mălaiul. Nu mai are putere. Puterea e acum la noi. Acum suntem puţini. O să vedeţi însă ce-o să fie peste zece ani. Zece ani, zic? Peste cinci. Salvarea e la noi. Salvarea de mizeria în care ne zbatem. Iar Vruna ne e patronul care va aduce pacea în casă şi în inimi.

- Costă cam mult Vruna ăsta, zic eu printre dinţi, întrebându-mă dacă mişcarea are într-adevăr un trend pozitiv.

Sare ca ars.

- E doar o mică ofrandă pe care fiecare o face fiindcă aşa simte. Nu-i nimeni obligat. Nu-i ca impozitele la stat. Pentru ca numărul prozeliţilor să crească e nevoie de lămurire. Şi cum se face asta? Prin afişe. Prin broşuri. Prin casete video. Prin închirieri de săli. Eu şi cu ajutoarele mele nu câştigăm nimic. Ne mulţumim cu puţin. Totul se duce pentru obştea noastră. Pentru discipoli.

Pare chiar convins de ceea ce-mi ciripeşte.

- Şi cu levitaţia cum e? Eu unu' n-am simţit nimic.

- Credinţă puţină, frate! Vino şi la alte întruniri şi te vei cuprinde de harul nostru.

Deschid uşa brusc - cei doi pezevenghi stau cu urechile lipite de ea. Când mă văd, obrajii lor capătă o culoare purpurie, semn de oareşce decenţă..

- Bine... Până una-alta îngrop securea de război. Fiţi însă fără grijă: dacă dau de vreo urmă care să v-arate cu degetu', vi-o îngrop direct în cap.

Am numai o vagă dorinţă de a-mi recupera mălaiu' aruncat ca ofrandă - îl las cu mărinimie să ajute la răspândirea credinţei lui Vruna şi la deplasările în interes de serviciu ale lui nenea Guru.

Se pare însă că l-am supărat rău pe Vruna. De-abia ajung pe trotuaru' din faţa clădirii unde a avut loc tentativa de a da cu capu' de stratosfera şi mă întâmpină un zgomot de motoare ambalate la maximum. Cinci disperaţi călare pe motociclete Harley Davidson s-au urcat pe trotuar şi-şi rotesc agregatele în jura' fragilului meu trap. Indivizii sunt doar în maieuri - pe căldura asta năduşeşti şi dacă ai

doar o sfoară la brâu - şi agită în mâini nişte lanţuri ca de ancoră. O clipă mă rog lui Vruna să i se facă milă de mine şi să mă înalţe măcar vreo trei metri ca să nu m-ajungă gârbacele de fier. Slabă nădejde când credinţa-i puţină - marele maestru mi-a explicat doar, cu lux de amănunte.

E momentu' să-mi arăt talentele şi să-i fac din poigné. Îi las să mă scoată de pe trotuar şi m-arăt mai înfricoşat decât sunt în realitate de manevrele pe care le fac. Dacă aş avea o ceapă aş face rost şi de nişte lacrimi ca să impresionez asistenţa care s-a strâns ca la urs şi refuză cu mult curaj să-mi dea o mână de ajutor. Nădejdea e numai în mine şi nicidecum în Vruna, aşa că fac un salt şi-ajung pe locul din spatele unuia dintre motorizaţi. Îl cuprind strâns de mijloc, de parcă am fi o pereche plecată la un şpaţir prenupţial.

O clipă lungă cât veacu' domneşte confuzia. Am destul timp ca să-mi basculez partenera' şi să-i iau locul în şa. I-am smuls din mână şi lanţu'. Răsucesc maneta de acceleraţie şi o zbughesc ca din puşcă pe strada principală.

După ce-l evită cu destulă greutate pe cel căzut - văd totu' în oglinzile retrovizoare - ceilalţi patru se iau după mine, ca nişte hăitaşi de meserie. Am luat însă un avans serios gonind cu o sută la oră. Aproape de marginea oraşului pun o frână care e gata să mă dea de-a berbeleacu' peste ghidon, întorc şi o pornesc ca un zănatec drept spre cei care vin în urmărirea mea. Ori la bal, ori la spital! Sincer să fiu, aş opta pentru prima variantă.

Cu coada ochiului observ şi decoru'. Frizeru' Nae a ieşit din prăvălie cu un brici în mână. În bancă, hoţii ar putea fura şi casele de bani - toţi funcţionarii sunt în stradă. Tocilaru' şi-a lăsat baltă singuru' client pe care l-a prins în ultima vreme şi se holbează ca fermecat la întreaga scenă. Turcu' de la brutărie şi-a uitat pâinile în cuptor. Trecătorii încremenesc care unde se află. O babă îşi duce mâna la gură - na, era să zic la guru. Aşa spectacol live nu s-a mai pomenit. Am un rating de milioane.

Numai la o reluare fotogramă cu fotogramă se poate înţelege ce se petrece în continuare. Mă mai despart cincizeci de metri de motocicliştii care n-au de gând să se ferească din calea mea. Mai sunt patruzeci de metri între noi şi fiecare stoarce din motor tot ce poate da. Cei patru înaintează în linie ocupând tot carosabilu'. Nervii tuturor sunt încordaţi, gata să plesnească. Nimeni nu vrea să cedeze. Treizeci de metri... douăzeci de metri... zece metri... De-abia când înţeleg că un agent special nu e-n toate minţile fiindcă a fost călcat pe bombeu, se hotărăsc să facă frumos pârtie şi să mă lase să trec printre ei ca printr-un aluat moale. Doi se trag spre stânga, doi spre dreapta. I-am depăşit demult în goana mea turbată când din urmă m-ajunge vacarmu' fiarelor strălucitoare ale căror roţi s-au acroşat între ele. În oglinzile

retrovizoare îi văd pe cei patru cavaleri catapultaţi din şa şi, după o cădere liberă, aterizând în cap. E cazu' să opresc şi eu motociclu' - e păcat să irosesc benzina pe scumpetea asta! Îl împing lângă bordură şi mă dau jos de pe el, mai sumeţ ca un domnitor care descalecă de pe bidiviu după ce şi-a căsăpit toţi duşmanii.

- Frumoasă gonetă!, zice un glas lângă mine.

Parcă-l aud pe profu' meu de latină: Trés bien, mon fils!, când făceam lumânarea stând în cap în timp ce el scria la tablă. Îmi întorc privirea cutremurat - iar am călcat strâmb. Lângă mine e însă altcineva.

Capitolul 8

Ce-i în guşă, şi-n căpuşă

- Frumoasă gonetă!, mai cuvântează încă o dată şefu' poliţiei, care a apărut lângă mine fără ca radaru' meu să-i semnaleze sosirea.

Măreţilor, vă mai amintiţi cum vi l-am detaliat: un grăunte de om cu o scamă de mustaţă sub olfactiv. Mitraliază vorbele ca gaşperii care dau pe repede înainte prezentarea unui produs ca să economisească din banii de publicitate ai clientului. E civilescu şi tot cu unghiile geluite impecabil, la standardele unui manechin care prezintă colecţia de vară Dior. E uimitor că nu şi le văcsuieşte cu ojă.

Lângă el sunt Grasu' şi Slabu', prietenarii pe care i-am umilit în încăierarea din prima noapte petrecută în Colga. Freamătă bucuroşi, au în vizor revanşa. Amândoi îmi arată, ca pe nişte lanţuri din vitrina unei bijuterii, o pereche de brăţări de oţel.

- Ei, ia să vedem ce-avem noi aici, se interesează bine dispus Carvase - o fi supt dintr-un biberon în care din greşeală în loc de lapte fusese pusă o altă albitură? Al cui e bidiviul pe care ai călărit?

- Nu ştiu. L-am luat de la o haimana. Nişte guşteri motorizaţi au vrut să-mi ia scalpu'. Le-am dat o lecţie de bună purtare - pentru scalpu' meu se stă la rând cu bon de ordine.

Parcă i-aş vorbi în hotentotă, iar el ar avea ca limbă maternă zulusa.

- Deci, însuşire de bunuri străine... Grav, foarte grav... În plus, tulburare a ordinei publice. Cu fiţele tale de la zidul morţii, ai pus în pericol viaţa unor cetăţeni paşnici.

Grasu' are jar sub tălpici.

- Şefule, la mititica e de trebuinţă carne proaspătă. Să-l salt?

Ştabu' cu accelerator la gură n-are timpan pentru el. Mă descoase ca pe o haină uzată.

- Permis ai?

- De la A până la E, mă sumeţesc eu.

I-l pun sub retină; ar trebui unu' de dimensiuni mai mari ca să-l observe. Conversaţia continuă prin folosirea unor limbaje paralele.

- Mai e şi exces de viteză, bagă o ştangă şi Slabu', care scrijeleşte cu mult aplomb într-un carneţel căruia nici un înălbitor din lume nu i-ar reda strălucirea iniţială.

Cadrilu' s-a-ncins zdravăn. Toţi au pereche - numai eu dansez singur. Zadarnic îmi fac masaj la meninge - nu-i rost să umflu potu' şi să mă tirez în surdină, până vine o amnistie. Mă adulmecă.

- Nu-s matol. Daţi fiola încoace.

Ori n-au, ori ideea de a prăpădi o fiolă nu-i încântă.

- Nu vă prindeţi c-am fost atacat?

Jagardelele care au vrut să-şi facă breloc din coroanele mele dentare se apropie de noi cu tupeu. Au prins snagă; şi-au scos căştile de pe tărtăcuţe şi acum muianele lor sfidătoare mi se oferă unei analize fizionomice în toată splendoarea lor. N-au mai mult de douăzeci de ani, sunt tunşi zero şi lobii urechilor sunt alungiţi de greutatea unor belciuge. Unu' dintre ei are craniu' complet ras - o pregătire pentru electrozii unui scaun electric? În starea lui de-acu' e cam greu - i-a ieşit un girofar deasupra frunţii înguste. Mai are un cercel şi la arcada ochiului stâng şi o groază de tatuaje. Pare a fi bossu'. Când dă din plisc, elimină cuvinte fără legătură între ele - din economie sau din ignoranţă?

- Minte! Parcasem corect - vroiam răcoare - pe gât un pepsi. Gaşperul ăsta - prospectul nu i-l avem - a-nhăţat o motocicletă - pe-aici ţi-e drumul! Noi jefuim? Mai mare râsul! Luat după el. Insul dilimache - dus la balamuc. Era să ne facă arşice!

- Vă zăresc mai întremaţi. Dar substanţa activă din creier tot zero!

Şlefuitului pe cap i se accentuează criza limbajului.

- Mucles, golemă! Tribunal te mănâncă - făcut praf motoarele - agregate fine - mare sculă-basculă! - scoate lovelele - altfel grădiniţă pe piept.

- Deci şi stricăciuni în dauna sectorului particular... Grav, foarte grav, chiţăie cu velocitate şefu' poliţiei.

O iau şi eu pe tarla cu exprimarea.

- Nu-s teferi la mingiucă - văzut tot oraşu' - năpustit la mine - nu făcut nimic.

- Cum aşa?, se umple de mirare mai marele peste sticle ţii din zonă. Din senin?

- Din senin.

- Ai martori?

Ca prin farmec, toţi au intrat în scorburi - şi Nae frizeru', şi brutaru' musulman, şi funcţionarii de la bancă, şi insu' cu tocila. N-a mai rămas în decor decât băbuţa care îşi dusese dreapta la gură când m-a văzut cum trec ca meteoritu' tungus pe stradă. E singura mea speranţă.

- Nu vă supăraţi, nu-i aşa că mitocanii ăştia m-au luat la poceală? Eu doar m-am apărat!

O vreme băbuţa tace dusă pe gânduri. Probabil îşi prepară o rafală de invective care să-i stigmatizeze colorat pe cei cinci. Chiar mi se face milă de ei gândindu-mă cum vor fi împroşcaţi cu blesteme gingaşe din fondu' ancestral.

Când însă îi aud glasu' cam ruginit, întreaga istorie mi se pare a fi povestită de o străină gură.

- Arză-i-ar focul pe toţi veneticii care ne pângăresc oraşul! Vin la noi, îi primim cu omenie, iar ei se poartă de-a-mboulea. Nu le ajunge

câte blăstămăţii fac pe-acolo unde i-au plodit mumele lor - mai bine i-ar fi înecat la naştere ca pe nişte pisoi, ca să nu mai facă umbră pământului degeaba. Ce-ai avut cu băietanii ăştia - mânca-i-ar baba de ochioşi - de te-ai luat de ei? Ai venit la noi ca să ne furi? Ai venit ca să ne strici obiceiurile? Dom' şef, bagă-l la zdup. Ăsta e din ăia care ne face de greaţă pe cenene!

Instantaneu îmi activez din banca de date imagini despre noi de pe CNN şi Euronews - căruţe cu balaoacheşi defilând ţanţoşi prin centru' oraşelor, aurolaci la răspântii de drumuri rânjindu-şi fasolele în pungi de plastic, luceferi ai huilei aplicând cu măiestrie lovituri de ciomege pe omoplaţii unor studenţi cu podoaba capilară bogată. Oricât manevrez telecomanda nu izbutesc să mă descopăr printre ei.

Baba exit din cadru' cu multă prestanţă. Grangurele din poliţie descoperă ceva în neregulă la manichiura sa, îşi scoate pila de unghii şi porneşte să robotească harnic.

- Mda... Aşa stau lucrurile... De data asta sunt milos: scapi cu amendă. Poţi să fii agentul lui peşte - legea e lege. Nimeni nu e mai presus de ea. Achiţi pe loc sau dublez suma şi ieşi la interval cu ea mai târziu?

Îl studiez ca pe o minune care n-a intrat încă în circuitu' turistic internaţional.

- Cu cine ţineţi?

Ghidonează greşit pila de unghii care îi pătrunde în carnea unui deget. Îşi pierde buna dispoziţie. Dacă s-ar afla acum în competiţie cu el, personaju' de la *Pagini aurii* ar pierde categoric.

- Cu cine ţin? Ţi-am spus: cu legea. De-aia sunt ceea ce sunt: ca să veghez ca legea să fie respectată. Ai venit pe capul nostru ca să faci nu ştiu ce anchetă - parcă nu ne-am descurca singuri. Treaba ta! Dar să nu-mi încalci mie legea că intri în reparaţii capitale. S-a-nţeles?

Nici eu nu sunt venit cu pluta.

- După cum am avut onoarea să vă informez, sunteţi obligat să-mi daţi tot concursu'. Aşa că vă rog să faceţi bine să nu-mi mai puneţi beţe în roate.

Degeaba fac lobby pentru imunitatea mea.

- La zdup!, se agită cel ras pe cap. Amenda - prea puţin.

- Lasă de data asta, glăsuie rugător şeful poliţiei vrând să pună batista pe ţambal.

- Greşeşti - treaba ta - nu-i bine.

Cine e gunoiu' ăsta care-l tutuieşte pe cel mai mare ştab din poliţia locală? Foarte interesant!

- Ei, ce faci? Plăteşti loco?

- Nu pupaţi voi bani de la mine.

- Semnează atunci procesu' ăsta verbal, sâsâie Slabu'.

- Azi nu dau autografe. Iar cu procesu' ăla verbal poţi să te ştergi

undeva. Deşi cred că foloseşti o hârtie mai aspră - ai fundu' bătucit de şuturile şefilor.

Omu' cu manichiura perfectă îşi bagă iute pila de unghii într-o teacă de piele şi se schimonoseşte la faţă. Efectu' lichidului din biberon s-a dus. Scama de mustaţă îi saltă caraghios, de parcă şi-ar cere autonomia.

- Marş din ochii mei până nu şterg trotuarul cu tine! Poate să te trimită şi mama comisiilor - eu sunt legea aici şi nu-mi suflă nimeni în ciorbă.

Caraliii se urcă toţi în maşină - un Ford alb - pun o sirenă dogită în funcţiune şi o pornesc în trombă. Cei cinci derbedei stau o clipă pe gânduri dacă să mă ia la cotonogeală sau nu, se chitesc că pe ziua de azi mi-am primit lecţia şi se cărăbănesc şi ei.

După ce ringu' se eliberează, oamenii încep din nou să apară - unii dintre ei îmi aruncă priviri compătimitoare. Ca să mă exprim în limbaju' eliptic asimilat de curând - prea târziu - inutil - sfârşit partida.

Furios pe ei, o pun de-un discurs fără să mă adresez cuiva anume.

- Atâta vreme cât o să vă lăsaţi călcaţi în picioare, vă meritaţi soarta. Atâta vreme cât vă e frică, n-o să mai ieşiţi la lumină. Atâta vreme cât o să faceţi parte din lumea celor care nu cuvântă, o să vă călărească orice neisprăvit cu gură mare. Încep să înţeleg cum stau pe-aici lucrurile: sunteţi ţinuţi sub teroare şi sub teroare o să rămâneţi dacă n-o să aveţi curaju' să daţi piept cu duşmanu'. Puterea lui se bizuie pe spaima voastră.

Pe măsură ce vorbesc, sunt tot mai revoltat din pricina unor oameni care degeaba or fi ei cumsecade la ei acasă, dacă n-au curaj nici cât o furnică pornită voiniceşte la traversatul unei străzi. Probabil că mi-am ieşit rău din pepeni şi m-am ambalat foarte tare - am rămas din nou singur ca după bombardament.

- Cui vorbeşti aşa de aprins?

S-a făcut nevăzut şefu' poliţiei - a intrat în scenă ciolănosu' profesor de istorie Stratulat. Poartă resemnat servieta burduşită - mă mir că braţele nu i s-au lungit ca ale lui Paganini cărând o asemenea greutate. Pare mai destins la chip decât ultima oară când l-am văzut la întâlnirea organizată de Partidul Românilor Adevăraţi.

- M-adresam boborului, îi răspund eu cu năduf.

- Audienţa e însă zero.

- Înseamnă că boboru' suveran n-are nevoie să-i pună cineva o oglindă în faţă. Nu-i convine imaginea pe care ar vedea-o. Îi place mai mult să fie linguşit de senatoru' Miu Trocan Drovelidu. În descrierile lui pare boboru' cel mai grozav care se există pe planetă.

- E o exagerare, nu toată lumea crede aşa. Dar nu vreţi să stăm la o parolă, la mine la şcoală? E linişte - doar e vacanţă.

Şcoala se află la doi paşi. În curte, câţiva băieţi joacă baschet la

un panou cu scânduri lipsă. Înăuntru e într-adevăr liniştе şi zidurile groase, de cetate, ţin răcoare. Pe pereţii clasei unde intru cu Stratulat sunt atârnate hărţi care dovedesc că Europa şi-a mutat de multe ori graniţele; care-a fost mai iute de mână a raşchetat pământ de pe la vecini. Printre cei care au pierdut zdravăn e şi boboru' atât de încântat de el însuşi.

Profu' bagă în priză un filtru de cafea hârbuit, pune apă, macină la o râşniţă, care a prins şi primul război mondial, un pumn de boabe de un negru strălucitor, deşartă în sita aparatului pulberea frumos mirositoare, îi dă drumul de la un buton roşu, îl apasă din nou peste câteva minute. Toarnă lichidu' fierbinte în nişte ceşti delicate din care au băut mai multe generaţii. Mişcările lui n-au nimic repezit - parcă ar oficia un ritual accesibil numai unor iniţiaţi.

- Zahăr după voie! Eu nu folosesc.

Arunc în ceaşcă o linguriţă de zahăr şi mestec agale. Apoi sorb - e ultra!

- Ei?, zice profesorul.

- Ei?, zic şi eu.

- Înţeleg că ai prins criminalu'.

- L-am prins pe ucigaşu' primei victime.

- Cum aşa? Ziarele scriu că misterul din Colga a fost rezolvat graţie priceperii şi zelului de care au dat dovadă poliţiştii din oraş.

Îmi întinde jurnalele de azi pe care n-am avut răgaz să le cumpăr. Le parcurg titlurile de pe pagina întâi şi pe faţa mea se lăţeşte o mirare fără spaţiu pe nici una dintre hărţile din dotarea şcolii. Şi *Colga democrată* şi *Colga independentă* relatează cu lux de amănunte episodu' prinderii lui Stanciu care a recunoscut a fi autoru' celor şapte crime. Sunt şi poze cu mai-marele poliţiei şi declaraţii emfatice ale lui. De mine nu se pomeneşte nici un cuvinţel - da' nu asta mă deranjează.

- Totu' e o minciună! O făcătură!

- Minciună? Uită-te la pagina 2 - e o declaraţie semnată de Stanciu care recunoaşte că el e ucigaşul.

Sar de pe scaun - în ultima clipă reuşesc să nu-mi pun cafeaua pe pantaloni.

- L-au torturat ca să obţină declaraţia asta!

- L-au torturat? La noi e interzisă tortura.

- Interzisă pe dracu'!, izbucnesc eu.

- Din punctul lor de vedere, cazul e-nchis.

M-apropii de fereastră - un puşti a înscris un coş de trei puncte şi face tumbe de fericire. Se şi vede în NBA.

M-aşez din nou pe scaun; un arc rupt, pe care nu l-am simţit de la început, mă proiectează iarăşi în mijlocu' încăperii.

- Cazu' nu-i deloc închis! S-ar comite o nedreptate. Adevăratu' asasin se zbenguie liber. E o maşină de ucis!

Acum înţeleg de ce şefu' poliţiei socotea c-ar fi bine să-mi strâng calabalâcu' şi să-mi iau tălpăşiţa, ca şi cum mandatu' mi-a expirat înainte de termenu' limită. Însă nu-s câştigat la masa verde.

Profu' îmi face semn să m-aşez pe un alt scaun.

- Nu-ţi mai face sânge rău de pomană! N-ai cum să te pui cu ei.

- Care „ei"?

Gazda mea e cuprinsă de stânjeneală - parcă i-ar fi adresat vreun elev o întrebare capcană.

- Cei care conduc oraşul - unii din umbră, alţii pe faţă.

- Şi care ar fi aceia?

- Pe câţiva ţi-i pot spune - pe alţii nu-i ştiu nici eu. Plimbă-te într-o zi prin oraş şi ai să te dumireşti singur. N-ai să dai numai de magherniţe şi dărăpănături. Din loc în loc, ferite de ochii lumii, se înalţă vile luxoase. Întreabă ale cui sunt şi ai să-ţi dai seama cine conduce oraşul.

Sunt născut în zodia Berbecului - insist cu încăpăţânare.

- Ale cui sunt?

- Ei, ale şefului poliţiei, ale directorului băncii, ale directorului de la spital, ale liderului sindical de la Fabrica de ţigări. Şeful Partidului Românilor Adevăraţi are şi el o casă aici. Casă zic? Un palat!

- De unde are un lider sindical bani ca să-şi ridice o vilă?

- Întreabă-mă să te-ntreb. Toţi sunt mână în mână. Şi-au împărţit ciolanul şi fiecare şi-l roade cu discreţie. Uneori m-apucă râsul de scandalurile din Capitală. În provincie sunt mulţi cu averi uriaşe despre care nu se suflă o vorbă. Stau pitiţi, nu ies în faţă şi nu-i ia nimeni la întrebări.

- Şi lumea cum suportă?

- Unii nu ştiu, pe alţii nu-i interesează. Crimele care s-au comis în oraş i-au ajutat pe cei din fruntea bucatelor să ţină lumea şi mai mult sub ascultare. Vedeţi ce păţiţi dacă n-aveţi încredere în noi? Noi însă suntem buni şi v-am scos încă o dată din găleată. Dar prezenţa ta îi face să turbeze. Le strici jocurile, te bagi unde nu-ţi fierbe oala şi vor să te vadă plecat cât mai degrabă.

- Plec când voi primi ordin de la cei care m-au trimis aici.

- Cine ştie? Poate chiar o să primeşti un astfel de ordin.

- Nu mi-am îndeplinit misiunea.

- Cui ce-i pasă? Mai-marii din Colga au multe relaţii şi la Bucureşti. Pe unul dintre ei l-ai văzut - senatorul Miu. E de-ajuns să se burzuluiască la cine trebuie şi o să fii rechemat de urgenţă.

- Asta n-o mai cred. M-apuc de karaoke dacă se întâmplă aşa ceva.

- Fii atent să nu te cotonogească prea rău înainte de-a pleca.

- Asta cam aşa e. De când am venit aici am avut parte de nişte încăierări care ar putea figura glorios în palmaresu' oricui. Iar bătălia

cu flăcăii motorizaţi mi-a dat de gândit. Cineva doreşte să mă jupoaie de viu. Cine însă?

- Dacă stai şi te gândeşti că tipul cu cercel la arcada ochiului e fiul liderului sindical de la Fabrica de ţigări, cam pricepi cum stau lucrurile.

Parcă trece pe lângă mine proiectilu' dintr-un lansator de grenade.

- Fiu' liderului sindical? De-aia se purta cu mănuşi şefu' poliţiei?

- Cum? N-ai ştiut?

- Nu m-au dotat cu pedigree-u' tuturor liderilor sindicali!

- Ai avut, la urma urmei, noroc. Vezi, e greu să ne înţelegi. Aici trăieşte o lume săracă. E încă multă beznă în capetele oamenilor. Pe unii dintre ei îi duci foarte uşor de nas. Aşa e bizonul nostru - o muhaia. În loc de informaţii circulă zvonuri. Se mai crede în legende - dovadă că ideea cu Necuratul din Colga a prins şi sunt mulţi care se jură că l-au văzut.

- Azvârlind flăcări şi mirosind a pucioasă? Haida-de! La bursa mea, un basm ca ăsta n-are cotaţie prea bună.

- Nu râde, c-aşa e. Unii profită din plin şi se îmbuibă pe spinarea celorlalţi.

Lumina asfinţitului colorează în auriu hărţile, încă se mai simte aroma de cafea adevărată, prafu', pe care în vacanţă n-are cine să-l şteargă, se răsfaţă în voie pe cărţi, globuri pământeşti, pe catedră, pe bănci.

- Sincer să fiu, ar trebui să-ţi faci bagajele şi să pleci. Sunt prea tari pentru dinţii tăi.

- Mă dau în vânt după chestii crocante.

N-apuc să rostesc aste vorbe şi unul din geamurile de la fereastra laboratorului de istorie se face ţăndări. Pe catedră aterizează un cogeamitea pietroi care se rostogoleşte de câteva ori şi cade la picioarele mele. Intifada de la primărie s-a mutat aici? Profu' se repede la fereastră să se zgâiască în curte, iar eu, observând că bolovanu' are ataşat de el o bucată de hârtie, îl culeg cu grijă de pe jos - poate e un mesaj din cosmos.

Stratulat revine în mijlocul încăperii.

- Nu-i nimeni în curte. Probabil nişte repetenţi se răzbună pentru notele proaste.

- Repetenţi? N-am nici o legătură cu tagma asta.

Pe bucata de hârtie care era legată cu o sfoară de cataroi se poate citi doar atât: „Robert Gal, ţi-ai semnat sentinţa." Epistola amicală e scrisă tot cu litere decupate dintr-un ziar.

Profu' citeşte şi el bileţelu' şi se posomorăşte la faţă - oasele ameninţă să-i iasă prin pometii obrajilor.

- Vezi că-i timpul s-o ştergi cât mai eşti întreg?

- Dimpotrivă, asta mă înfurie şi mai rău. De felu' meu sunt blajin.

Văd însă roşu dacă mă ia cineva peste picior. Mai am o întrebare: primaru' ce hram poartă?

Oftează cu părere de rău.

- E bun la suflet, inimos şi - lucru mare! - cinstit; dar e slab. Nu ştie să se impună. De-aceea au şi lăsat să fie ales - ca şnapanii să-şi vadă nestingheriţi de interesele lor şi să nu-i întrebe nimeni de sănătate. S-a-nconjurat şi de indivizi de belea. De-o vreme a-nceput să se trezească; prea târziu - a scăpat hăţurile din mână, nu mai are autoritate. Stă în primărie ca un huhurez şi nu ştie pe care cale s-apuce. Ce poţi să ceri de la un eminent profesor de astronomie? Vede în Lună şi nu pricepe ce se petrece la doi paşi de el.

Rămâne fiecare cu gândurile lui. Tot eu rup tăcerea care s-a lăsat grea ca o lespede în încăperea unde e din ce în ce mai puţină lumină.

- Şi cu tabăra din pădure ce e?

- Am auzit şi eu de ea; unii se jură că există, alţii afirmă sus şi tare că e o născocire, că au căutat-o ziua în amiaza mare şi n-au dat de ea. Iată încă un exemplu despre starea lucrurilor din Colga - o încâlceală de evenimente reale cu altele imaginare. Se şopteşte pe la colţuri de trafic de arme, de negoţ subteran cu ţigări, de vânzări de copii în străinătate. Însă nimeni n-aduce o dovadă şi totul pluteşte în ceaţă.

- Mulţumesc pentru cafea. Şi pentru informaţii.

- Ai grijă de tine. Mai eşti de trebuinţă.

Cobor în curtea şcolii - oare cum au ştiut unde sunt, la ce etaj, în ce încăpere? Răspunsu' nu e prea complicat - m-au văzut la fereastră. Ies în stradă, fac câţiva paşi pe trotuar şi dau nas în nas cu ceata de aurolaci. Ăştia să fi azvârlit cu piatra? Alung rapid bănuiala - cu siguranţă nu ştiu nici să scrie, nici să citească.

Capitolul 9

Într-un paradis artificial

Cum mă ginesc, aurolacii se strâng hulpavi în jurul meu, ca porumbeii într-o piaţă unde pedestraşi cu nostalgii de agricultori le aruncă boabe de grâu pe pavaj. Nici unuia nu-i lipseşte din harnaşament punga de plastic în care îşi afundă trompele, la intervale de timp, ca să-şi ia raţia de nutreţ. De foame, unii îşi fortifică maxilarele mestecând ciunga. Au o orientare aproximativă în spaţiu, vocabularu' le poate încăpea cu uşurinţă pe dosu' unei cărţi de vizită şi se strofoacă rău când recurg la al doilea sistem de semnalizare. Cei mai mari au 14-l5 ani, cei mai mici 6-7 ani; e posibil să mă-nşel - furajarea în regim de austeritate s-ar putea să-i reţină de la o dezvoltare mai amplă. Da' arată în plină formă - nişte ţânci crescuţi în puf n-au aplombu' lor, cu toată speranţa de viaţă mai roză pe care le-o prevestesc statisticile. Se bunghesc la mine, ghicindu-mi disponibilitatea pentru un dialog fructuos şi mă asediază fără scăpare. O injecţie într-o proteză de lemn ar da mai multe rezultate. La urma urmei, n-ar strica să stau cu ei la taclale.

- Şefu', dă-mi şi mie de-o pâine..., psalmodiază cei mari.

- Nene, să-ţi fie parbrizul mereu luminat, dă şi mie de-un covrig..., scâncesc ciracii lor mai mici.

Cu toată politica severă pe care mi-am impus-o, umblu la tezaur şi împart galant mai multe bancnote; le cercetează de parcă s-ar teme că semnătura Guvernatorului Băncii Naţionale e falsă. Cu siguranţă, nu vor fi convertite nici în pâine, nici în covrigi. Dărnicia mea îi face circumspecţi - de obicei lumea îi ia la trei păzeşte. Ce-i cu investitoru' ăsta străin? Ce vrea această mare legumă de-aruncă biştari neimpozabili? Să nu fie la mijloc o mânărie. Nimic nu-i moca în ziua de azi.

Nu-i las să se volatilizeze cu una, cu două - orice sumuşoară ejectată din buzunar e musai s-aducă profit într-o economie de piaţă. Nu sunt o fundaţie care să dea pe daiboj. Pun iute la punct o strategie de comunicare.

- Ei, care e cioaca?

Cel care le e purtător de cuvânt parcă înghite un băţ - chipu' său gălbejit îmi aduce aminte de un mulaj de ghips înfăţişând unor învăţăcei la medicină oasele feţei.

- Ce te-nteresează?

Îmi vine să-l trag de ciufu' lui insolent. E frumuşel, cu ochi isteţi şi ager la bilă. Frecat cu o piatră ponce şi vârât în nişte ţoale mai pricopsite ar crea probleme premianţilor dintr-o şcoală parohială, dacă ar fi ţinut departe de chimicalele din laboratoare şi i s-ar interzice

accesu' la pungi de plastic.

- Ciocu' mic! Îmi dai şi mie să trag dintr-o pungă de-a voastră?

Îi las cu pliscurile căscate. Tot cel cu ciufu' obraznic îşi revine primul din corzi. Simţind rost de mălai, iese pe covertă cu o propunere care mi se pare corectă.

- 10 rupii minutul! Asta-i taxa.

Cer de la trezorerie hârtia solicitată şi i-o pun în palmă - pictoru' de pe bancnotă îşi cască ochii de mirare de târgu' pe care îl fac, fără asistenţă juridică. Iau pungociu', îmi introduc fosele nazale în el şi pompez în plămâni gazu' toxic de luptă. În prima fază - canci! - nici o impresie. Însă deodată îmi pare că numărul aurolacilor din jurul meu se dublează, ca şi cum ar fi sub lumina unui stroboscop. O sută de votcă ar fi fost mai blândă. Simt nevoia urgentă să mă sprijin de-un gard şi mă pune dracu' să mai pompez o dată. Picioarele îmi devin de plastilină şi numai cu o încordare supremă a voinţei izbutesc să nu mă-ntind lat.

Întind înapoi punga, ca să scap de tentaţie.

- Nu-i fain?

Cine-a vorbit? Şi cu cine? îmi iau un scurt concediu fără plată ca să-mi golesc plămânii de ozonu' îmbogăţit cu o emanaţie necunoscută mie până acum.

De-abia după ce constat că Pământul şi-a revenit la aceeaşi viteză de rotaţie pe care o ştiu de la naştere, strecor printre dinţii încă încleştaţi:

- Fain!

Remarca stârneşte un val de solicitări.

- Nene, ia şi de la mine, încep să se agite copiii străzii. La mine-i mai bun.

Chiar şi fără să mă uit în portofel realizez ce grimasă a făcut pictoru' pozat pe bancnotele rămase. Hemoragia lor trebuie stopată cu străşnicie.

- A se slăbi. Vistieria lui mândel e goală.

Şi zău dacă n-am dreptate - în curând ori bat monedă proprie - iar ca persoană fizică nu e posibil, ori trebuie să umblu cu miloaga pe la sponsori.

Mofluzi, vor din nou să apese pe escape - la orizont a apărut o altă pradă, un reprezentant al vârstei a treia care traversează strada la timp, cu o mişcare rectilinie şi accelerată pe care n-a mai cunoscut-o demult - m-o fi văzut cum amuşin nesăţios din pungă? Ca să le torn plumb în picioare, le pun o întrebare directă:

- Ia măcăniţi, de ce-a tras la depou Guşă?

Guşă e a doua victimă pe care şi-a adjudecat-o în palmares Necuratu' din Colga. Un aurolac în vârstă de 14 ani. Lideru' grupării e iarăşi bănuitor. I-am aflat şi porecla - Şogunu.

- Care-i clenciu'? A mierlit-o şi gata.

- Şi nu vă pasă de el? Mâine e poate rându' vostru să daţi în primire.

- Atâta pagubă! Scapă primăria de noi. Nu ne mai construiesc adăpostu' pentru iarnă.

- *A* fost, totuşi, unu' de-al vostru. Nu-i păcat că s-a dus?

- A rămas mai mult tain pentru ăilalţi.

Nu mă dau bătut, deşi încă îmi mai vâjâie papanaşu'.

- Înainte de-a fi făcut strecurătoare de supă n-a ciripit nimic?

Unu' mai înfipt şi care, poate în curând îi va lua locu' bossului din actuala legislaţie, îşi dă drumu' la meliţă. Când mai prinde el o asemenea pleaşcă să se dea rotund?

- Am jurat cu toţii să mergem pe burtă şi să tăcem chitic.

- Mucles!, se stropşeşte şefu' încă legitim.

Pretendentu' la tron nu-l bagă în seamă.

- Umbla cu vrăjeala că în pădure sunt soldaţi. Am dat o raită pe acolo - canci soldaţi, doar un gard de sârmă ghimpată. A luat o doză prea mare şi l-a luat de cap rău de tot.

- Şi atunci cine i-a dat cep? Tata-mare?

- Vreun vârcolac - la ăia le place sânge de plod, îşi dă cu presupusu' şefu', ca să mai recupereze din prestigiu' pierdut.

E ţâfnos şi vrea să se dea grande.

- Ba nu! Necuratul l-a făcut - i-a călcat zona. Şi chiar nu mai tragi din pungă? La mine-i mai ieftin - doar cinci zloţi minutul.

La figuri impuse nu mai fac faţă. E timpu' să-mi iau tălpăşiţa - bine-mi şade, la anii mei, să-ncep s-o dau pe droguri? De halucinogene îmi arde mie, de „luat linii", de prizat prafuri albe? Deşi, poate ar fi o soluţie - uiţi de toate când eşti narcoman. „În orice paradis artificial" - spunea profu' meu de botanică - „e rost de o şustă!" Totu' e să ai legată o cordeluţă de picior - să te poată cineva ţine în lesă, ca să n-o iei de tot razna şi să fii şuntat pe vecie.

Apărut ca din pământ, Casanova se ţine după mine până la hotel. Are aceeaşi înfăţişare de macho de mahala. Nici măcar nu se preface că se plimbă uitându-se la vitrine. Ce mai tura-vura, e un filaj la vedere ca la carte.

Capitolul 10
Răpirea

Aşezat în pat, urmăresc pe Discovery o emisiune despre strămoşii noştri. Un antropolog şi un criminalist se străduiesc să demonstreze că un ins descoperit într-un ţinut mlăştinos din Anglia s-a înălţat la cer după ce a fost rănit de o săgeată şi s-a refugiat în nişte smârcuri unde duşmanii n-au mai dat de el. Sărmanu' s-a înecat şi trupu' perfect conservat s-a păstrat posterităţii ca să ofere prileju' unor inşi să facă o disertaţie savantă şi să mai câştige şi ei nişte biştari.

O clipă mi-l închipui pe tânăru' hăituit în urmă cu vreo trei mii de ani. Cine ce-a avut cu el? l-or fi atacat coliba? O fi râvnit la femeia altuia? Nici antropologu', nici criminalistu' nu par interesaţi de cauza disputei. În orice caz, groaznică moarte!

Am mare noroc că nu trebuie să anchetez o astfel de crimă. Sau poate, cine ştie, o fi mai uşor să afli cum a fost omorât un ins în urmă cu trei milenii decât să dai de capăt unor crime petrecute în zilele noastre. Oftez, îmi aprind o ţigară şi dau pe un alt post. Alt atac terorist. Schimb şi canalu' ăsta. Nimeresc peste o crainică pradă unei emoţii intense.

„Întrerupem aici emisiunea noastră de divertisment pentru a vă anunţa o ştire de ultimă oră: senatorul Miu Trocan Drovelidu a dispărut. El era aşteptat să ia astăzi cuvântul în Senat pentru a vorbi despre ravagiile pe care le-ar provoca intrarea noastră în UE. Ieri, senatorul a participat la un miting în oraşul Colga. După întâlnirea cu simpatizanţii săi, cunoscutul om politic a participat la un banchet dat în onoarea sa, apoi s-a îndreptat spre București. Din acel moment n-a mai fost văzut. Surse care doresc să-şi păstreze anonimatul ne-au dezvăluit că nu este exclus ca senatorul să fi fost răpit. Este avansată şi ipoteza asasinării lui. În măsura în care vom avea noi informaţii, o să vă ţinem la curent cu evoluţia lucrurilor. Urmează o pauză publicitară."

Ţigara din care am uitat să trag era cât pe-aci să-mi ardă degetele. O sting într-un hârb de scrumieră. Ce mai c şi aiureala asta? Miu Trocan Drovelidu răpit? Ar fi culmea!

Nu-mi mai pierd vremea uitându-mă la reclama unei paste de dinţi care îţi ia şi smalţu', atât de eficientă e, şi butonez la întâmplare telecomanda. Dau peste postu' local de televiziune. Ecranu' e ocupat de lideru' de sindicat de la fabrica de împachetat fum. Roşu la faţă, tună şi fulgeră.

„...De neconceput! Un om politic de talie internaţională ca Miu Trocan Drovelidu să fie răpit ziua în amiaza mare! E încă o dovadă a incompetenţei de care dau dovadă cei care ne conduc ţara! E încă o

dovadă a disoluţiei autorităţii statului! Răpirea - la asasinarea senatorului nici nu vreau să mă gândesc! - a fost pusă la cale de nemernicii care nu vor să se instaureze ordinea şi dreptatea în această ţară şi vor să-şi continue jaful din averea publică, vor să se îmbogăţească în timp ce noi, oamenii sărmani, să asistăm neputincioşi cum ajungem la sapă de lemn. Dar nu vom fi înfrânţi! Lupta senatorului Miu va continua!"

Şi bla-bla-bla şi bla-bla-bla... Închid televizoru' şi-mi aprind o altă ţigară. Curioasă chestie! Ce se ascunde în spatele acestei răpiri? Să fie vreun vânător de recompense? Să fie vreo încercare a mai-marilor zilei de a-l ţine pitit pe Miu până trec alegerile? Creşterea lui în sondaje să-i fi speriat? Li s-o fi făcut teamă de el şi au dorit să-l scoată din circuit.

Însă de ce să-l răpească? Dacă au procedat aşa, s-au feştelit grav în ochii electoratului şi ai străinătăţii. Ceva nu e în regulă.

Da' de ce să-mi bat capu' cu zăltatu' ăsta? Eu am venit în Colga pentru o altă anchetă. Mai trag un fum din ţigară, o sting şi o iau din loc.

La recepţie, pămpălău' vânător de muşte şomează. Nici o muscă nu mai îndrăzneşte să se aventureze în spaţiu' unde el veghează vigilent cu un plici în mână. E bosumflat din pricina asta. Dacă n-o să uit, o să prind câteva muşte şi o să i le aduc vii ca să-i bucur orele de serviciu.

Pe străzi e animaţie. Grupuri de inşi stau pe trotuare şi discută cu aprindere. Nu mi-e greu să ghicesc că subiectu' dezbaterii e dispariţia lui Miu. E un subiect gras.

Casanova e în urma mea. E omu' poliţiei? Sau e un blajin cu nişte gusturi pe care eu nu le am în zestrea genetică?

De casa măruntului funcţionar de la bancă dau cu mare greutate, după ce întreb în dreapta şi în stânga. E o construcţie năpădită de verdeaţă şi cu o curte în care abia poţi să întorci un cărucior de copii. După ce bat de mai multe ori în portiţa pe care o descopăr cu greu în gardu' invadat de zorele, în prag îşi face apariţia o femeie mărunţică îmbrăcată în negru.

- Ce doriţi? Cine sunteţi?

Iată în sfârşit pe cineva care nu ştie cu cine are de-a face.

- Sărut mâinile! Numele meu e Robert Gal. Vin de la Bucureşti. În legătură cu crimele din Colga...

Are o scurtă ezitare, apoi vine şi-mi deschide poarta.

E o femeie al cărei chip mă impresionează dintr-odată. Ochi mari şi trişti, o frunte boltită, păru' încărunţit strâns într-un coc, un glas mângâietor.

- Ce doriţi?

Brusc, nu-mi mai arde de bancuri. Mă simt ca în copilărie când

învăţătoarea mă prindea cu lecţia neînvăţată şi, în loc să strige la mine, mă trimitea la loc având întipărită pe chip o amărăciune care mă făcea să mă simt ultima creatură de pe pământ.

- Aş dori să vă pun câteva întrebări legate de moartea domnului Dan Velicu. Aţi fost soţia dânsului, presupun.

Nu se clinteşte din dreptul porţii.

- Dan mi-a fost şi îmi va rămâne soţ. Iar tot ce-am avut de spus am spus.

Nu se răsteşte la mine. Nu pare însă dispusă să lege un dialog mai îndelungat.

- Nu vă supăraţi... Eu fac o anchetă independentă... Aş vrea să stăm totuşi puţin de vorbă... Vă rog!

Ceva din glasu' meu o face să mă cântărească din ochi cu mai multă atenţie şi să se lase înduplecată.

- Poftiţi, vă rog!

Casa e construită ca pentru pitici. Chiar dacă nu ating tavanu', ţin capu' plecat din teama de a nu mă trezi cu un cucui în scăfârlie. Camera de zi în care sunt invitat să intru are mobilă ieftină. Totu' e bibilit şi nu se zăreşte nici un fir de praf.

M-aşez cu fereală într-un fotoliu în care abia încap.

- Vă servesc cu ceva?

- Nu vă deranjaţi!

Îmi aduce totuşi un pahar cu apă minerală rece pe care îl dau pe gât dintr-o suflare.

- Mai doriţi unul?

Îi fac semn cu mâna că nu. Pentru prima oară de când sunt în Colga mă simt stânjenit. Femeia asta cu glas blând şi cu ochi trişti m-a redus la tăcere. Pur şi simplu nu ştiu cu ce să încep.

Arunc o privire în jur. Pe o vitrină în care sunt adăpostite pahare zăresc fotografia domnului Dan Velicu. Un domn distins, cu o frunte înaltă, îmbrăcat într-un costum impecabil călcat.

Doamna Velicu îmi simte stinghereala de care am fost cuprins şi încearcă să-mi vină în ajutor.

- După cum v-am spus, am povestit totul poliţiştilor locali. Într-o seară - să fi fost ora zece - Dan a primit un telefon de la bancă. A plecat în grabă, spunându-mi că se întoarce repede. De-atunci nu l-am mai văzut în viaţă.

O alta ar izbucni în lacrimi, şi-ar smulge păru' din cap, şi-ar blestema soarta care a lăsat-o văduvă la şaizeci de ani. Ea însă n-are de gând să-mi ofere un spectacol pe care l-ar socoti sub demnitatea ei. Profu' meu de astronomie, în momentele sale de adâncă meditaţie, declara ţinând un craniu în mâini că „minţile mari suferă în tăcere".

E timpu' să-mi vin în fire şi să mă apuc de treabă.

- Avea duşmani?

Mai are puţin şi se porneşte pe râs.

- Dan să aibă duşmani? Pe cine? De ce?

- Poate că refuzase cuiva un credit...

- Nu se ocupa cu aşa ceva. N-avea nici o putere în bancă.

E o umbră de amărăciune în glasu' ei sau e doar o părere?

- Era un om de o corectitudine exemplară. N-avea nimeni ce să-i reproşeze. Îşi făcea treaba şi venea acasă. Aici eram numai noi şi ne bucuram unul de altul. Nu primeam vizite, nu ne duceam pe la alţii. O singură dată m-a întrebat dacă doresc să fie avansat, să avem mai mulţi bani. Pentru asta ar fi trebuit să dea din coate, să închidă ochii la mişmaşuri, să intre în cârdăşie cu indivizi pe care îi dispreţuia.

- Ce i-aţi răspuns?

- Nu i-am răspuns nimic - a înţeles totul din privirea mea. N-am mai discutat despre asta niciodată. Nu aştepta decât să iasă mai repede la pensie. Spunea că după aia nu mai pleacă din curte nici până la pâine.

- Presupun că nu intrase în vreo încurcătură...

Glasul ei răsună dintr-odată sever.

- Dan era un om cinstit. N-aş fi stat o clipă lângă el dacă l-aş fi simţit că umblă cu potlogării.

Mai bine îmi muşcam limba decât să fi deschis gura. Mă vede încurcat şi revine la tonul blând de la început.

- E totuşi ceva ce n-am reuşit să înţeleg...

Tresar.

- Ce anume?

Stă o clipă în cumpănă, apoi se hotărăşte să vorbească.

- Cu vreo săptămână înainte de a fi omorât, a început să vină de la bancă îngândurat şi parcă neliniştit. Mânca în grabă şi se ducea glonţ în bibliotecă unde lucra la calculator până noaptea târziu.

- La ce anume?

- Nu ştiu. Zicea că are de predat urgent o lucrare. Altceva nu-mi spunea. Era complet schimbat.

- A predat lucrarea?

- N-a mai apucat.

- Înseamnă că e în calculator?

Dă din umeri a neputinţă.

- Tot ce se poate. Nu mă pricep la calculatoare. Nu ştiu nici să-l deschid. Pentru mine mouse înseamnă şoarece.

Sunt cuprins dintr-odată de o febrilitate ciudată.

- Îmi permiteţi să arunc o privire?

Doamna Velicu e din ce în ce mai intrigată.

- Mi-aţi câştigat încrederea. Nu ştiu dacă mă înşel, dar vă dau voie. Cine ştie? Poate că v-ajută să faceţi lumină în cazul soţului meu.

Mă conduce într-o încăpere alăturată, mult mai mică decât cea în

care am stat până acum, şi cu pereţii tapetaţi cu cărţi. Multe volume sunt de specialitate, şi mai multe de literatură, istorie, filosofie. Pe un birou mic se află un calculator.

- Luaţi loc, vă rog!

M-aşez cu grijă pe scaunu' destinat să suporte poveri mai uşoare şi deschid calculatoru'. Nu-mi trebuie multă vreme ca să înţeleg că iarăşi am ajuns într-un punct mort.

Doamna Velicu se uită la mine întrebătoare.

- E ceva?

- Nimic. Absolut nimic. Cineva a şters toate fişierele. Poate chiar soţul dumneavoastră.

- Imposibil! De ce să le fi şters?

- Atunci altcineva. Cine-a mai umblat la calculator?

- Nimeni. Absolut nimeni.

Are o şovăială în glas.

- De fapt, ultimul care a umblat la calculator a fost şeful poliţiei. El şi-a dat seama că Dan îl lăsase deschis în seara aceea când l-au chemat urgent la bancă. Mi-a cerut permisiunea să-l închidă.

- Era singur când l-a închis?

- Parcă mai ştiu? Eram înnebunită de durere. Tocmai îmi aduseseră vestea morţii lui Dan.

- Mai era însoţit de cineva?

- Mai erau vreo doi-trei poliţişti. Nu-mi aduc bine aminte ziua aceea.

Nu insist. Mai arunc o privire la calculator şi-mi dau seama că e conectat la internet.

- Soţul dumneavoastră purta corespondenţă prin poşta electronică?

Umbra unui surâs îi apare pe chip.

- Cu cine? V-am spus - trăiam într-o singurătate deplină. N-aveam prieteni şi nici măcar nu le simţeam lipsa. Nu mi-a vorbit niciodată despre o astfel de corespondenţă. Îi plăcea însă navigatul pe net - parcă aşa îi spune. Se interesa de noutăţile editoriale din lume, de lucrări discografice şi de preţurile unor tablouri pe care noi nu le-am fi putut achiziţiona cu banii pe care îi aveam nici dacă am mai fi trăit câteva sute de ani. Duceam o existenţă modestă şi eram conştienţi de condiţia noastră. Eram mulţumiţi cu ceea ce ne fusese hărăzit.

Mai mult într-o doară mânuiesc mouse-u', clichez şi deschid programu' de e-mail. Nici o misivă electronică primită. Caut şi la „Ieşiri". Descopăr că a trimis un mail la o adresă care nu-mi spune nimic doar în primul moment: velicu@bankcolga.ro. Da' nu-i o mare filosofie să mă prind; e propria lui adresă de e-mail de la bancă.

Caut cu înfrigurare când a fost trimisă epistola; chiar în ziua în care domnu' Velicu a dispărut seara de acasă. Dacă doamna Velicu îşi

aduce aminte cu exactitate, cu doar câteva minute înainte de plecare. De ce şi-a trimis acel mesaj? Ce conţinea el? Pentru că oricâte alte manevre fac cu mouse-u', nu descopăr textu' expediat. Cineva l-a şters - poate chiar expeditoru', cu siguranţă chiar el, deoarece nu a mai rămas decât adresa la care a fost trimis. Poate că vroia să-l printeze sau să-l mai revadă şi să adauge nişte date. Sau poate că vroia să-l ascundă într-un loc unde nu l-ar fi căutat nimeni - sub nasu' tuturor.

- Aţi găsit ceva?, întreabă cu speranţă în glas doamna Velicu.

- Din păcate, nimic important.

Doamna Velicu mă priveşte de parcă nu m-ar crede, însă nu zice nimic.

Îmi iau rămas-bun de la ea şi pe calea pe care o străbat până la maşină îmi închipui cum vor trece zilele şi nopţile pentru această femeie care nu mai are nimic de aşteptat de la viaţă. N-am timp să mă înduioşez şi o pornesc în trombă. Pe străzi oamenii sunt şi mai mulţi şi discuţiile pe care le poartă sunt şi mai însufleţite. Casanova a dispărut, sau a apelat la o altă tactică şi mă pândeşte mai cu fereală.

Îmi las maşina în centru şi fac numai câţiva paşi până la sediu' Băncii din Colga. E numai sticlă şi aluminiu iar clădirile din jur par nişte chichineţe în comparaţie cu ea. Spre surprinderea mea, directoru' Băncii mă primeşte imediat. Are aproape doi metri, e numai fibră şi costumu' pe care îl poartă nu poate fi decât un Armani.

- Cu ce vă pot fi de folos?, mă întreabă el după ce mă las să cad într-un fotoliu confortabil. De altfel, totu' e destinat confortului în acest birou; proprietaru' lui are la îndemână tot soiu' de butonaşe cu ajutoru' cărora îşi poate chema secretarele - are două -, poate să dea drumu' la un televizor cu ecranu' cât al unei săli de cinematograf mai modeste, sau aeru' condiţionat. Dar mai întâi luaţi o cafea? Poate merge şi un whisky? Îl refuz categoric. Cosmin Mocanu pare dezamăgit. Doar o clipă, pentru că redevine volubil, probabil ca atunci când prezintă un nou produs bancar.

- Domnule, ce nenorocire! Să-l răpească pe Drovelidu! Mare bărbat! Rar am avut în istorie astfel de bărbaţi! Nu-i aşa?

Mormăi ceva din care nu se înţelege nimic. Mocanu nu pare să se lase descurajat de lipsa unui feed-back.

- Se apropie alegerile, asta e! Li s-a făcut frică de el. L-au răpit ca să nu mai poată candida. Doamne fereşte să nu-l fi şi omorât!

Mormăiala mea are de data asta efect.

- Deci cărui fapt îi datorez vizita dumneavoastră?

În sfârşit, pot să plasez şi eu o vorbă.

- Anchetez crimele care s-au petrecut în acest oraş...

- Ştiu. Sunteţi un agent special trimis de la centru.

- Printre cei ucişi se află şi un angajat pe care l-aţi avut...

Mocanu pleacă ochii ca şi cum ar fi gata să plângă.

- Un funcţionar model, domnule! Exemplar! N-am întâlnit mulţi ca el în toată viaţa. Ce-o fi căutat în pădure la miezul nopţii? Cine l-o fi omorât?

- În ultimele zile de dinainte de a-şi găsi sfârşitu' a avut un comportament ciudat?

Se uită la mine cu mai multă atenţie decât la începutu' convorbirii.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Era cumva îngrijorat de ceva, părea să-l muncească vreun gând...

Îmi zâmbeşte cu superioritate.

- Dan Velicu avea o poziţie inferioară în ierarhia băncii. Nu-l vedeam prea des. Uneori nu-l întâlneam cu săptămânile. N-am cum să vă răspund la întrebare. Pur şi simplu nu ştiu în ce ape se scălda înainte de a-şi găsi tragicul sfârşit.

Încep să nu mă mai simt atât de confortabil în fotoliu. Dintr-un salt sunt în mijlocul încăperii.

Cosmin Mocanu se ridică şi el.

- Aş putea să văd şi eu birou' domnului Velicu?

- De ce nu?

Apasă pe un buton. În încăpere îşi face apariţia una dintre secretare.

- Margareta! Arată-i domnului unde este biroul lui Dan Velicu. Răspunde-i la orice întrebare.

Apoi îmi zice:

- N-o să găsiţi nimic. Nici poliţiştii noştri n-au dat de ceva important.

E plin de amabilităţi - mă şi mir că nu-mi strecoară vreun card gratuit. Străbat câteva coridoare largi, aşa cum se cuvine să aibă o instituţie care prosperă. În cele din urmă, intrăm într-un birou mic în care nu se află nimeni.

- E pauza de prânz, îmi explică Margareta, pe care o plictiseşte până să şi respire.

- La care calculator lucra domnu' Velicu?

Îmi arată cu un gest molatec calculatoru'. Îmi vine s-o lovesc cu un ciocănel peste genunchi ca să aflu de ce îi sunt aşa de încete reacţiile. M-apucă şi pe mine picoteala în preajma ei.

- Pot să-l deschid?

Face un alt semn cu mâna.

Calculatoru' nu porneşte din prima. Trebuie mai întâi să-l pun în priză. De-abia pe urmă ecranu' i se luminează. Şi aici însă toate fişierele cu informaţii sunt şterse.

- De ce s-au şters fişierele?

Margareta se mută de pe un picior pe altul.

- Domnul Velicu răspundea de lucrări pe care va trebui ca altcineva să le continue. Ce-a fost mai important s-a descărcat în alte calculatoare. Restul s-a şters.

Mi se-aprinde un led. Profit de faptul că fetişcana se află în spatele ecranului şi deschid programul de e-mail. Un steguleţ îmi arată că e un mesaj nepreluat. În timp ce vorbesc despre căldura de afară, despre crimele din Colga şi alte câte-n lună şi-n stele, mut cu mouse-u' săgeata pe receive şi îi fac loc mesajului în calculator. E chiar mesaju' căutat şi, deşi nu e prea lung, n-am timp să-l citesc. Îi dau un forward la adresa mea. Deletez totul pe neobservate, îi mulţumesc frumos Margaretei că mi-a ţinut companie şi ies în stradă unde oamenii discută cu aceeaşi aprindere despre dispariţia lui Drovelidu. E timpu' să bag ceva la jgheab şi mă opresc la o bombă dichisită unde se practică nişte preţuri mai omenoase.

De-abia când ajung la hotel şi-l văd pe recepţioner îmi aduc aminte că i-am promis în gând să-i aduc nişte muşte. Se pare că în curând o să trebuiască să-şi vândă pliciu' fiindcă a devenit inutil. Urc la mine în cameră şi îmi deschid laptop-u'. Mesaju' pe care mi l-am trimis e la locu' lui. Textu' e o informare din care reiese că un important fond al Uniunii Europene destinat amenajării unei gropi ecologice la marginea oraşului a fost deturnat şi a intrat, mai mult de jumătate, în conturile lui Pavel Livezeanu, cel mai bogat om din zonă, poreclit şi „Baronu' roşu" nu numai din pricina coloraturii sale politice, ci şi din cauza părului său. Oare asta să-l fi costat viaţa pe domnu' Velicu? Dau drumu' la televizor, dornic să mai aflu ştiri despre Miu. Poliţia n-a dat de nici o urmă, aşa că ipotezele se bat cap în cap. Caut pe mai multe canale - toate posturile transmit talk-show-uri care dezbat acelaşi subiect arzător. E o plictiseală de moarte. Nici măcar pe Discovery nu pot să mă refugiez - se transmite în reluare acelaşi documentar despre insu' răposat în mlaştină acu' trei mii de ani. Cel mai bine ar fi să trag pe dreapta pentru o recuperare pe cinste. Ca să am vise plăcute, Nebunu' îmi zice o cântare molcomă din trompeta lui.

Capitolul 11

Autism

Mai întâi, cred că sunt pe front, în tranşee, de unde ascult canonada tunurilor. Îmi trebuie o upgradare ca să-mi dau seama că e vorba de nişte ciocănituri insistente în uşă. O deschid cu precauţie. În prag e Tică. Stă la distanţă ca să nu se mai întindă pe jos ca data trecută.

- Ce-i cu tine la ora asta?, îl iau eu din scurt.

Se benoclează la ceasul pe care îl poartă la mână.

- E aproape 12, se scuză el şi se aşază în fotoliu. Ce mai faci?

- Orice.

Îl las câteva clipe singur şi mă duc la baie ca să lepăd bermudele pe care le port noaptea şi să mă îmbrac în ţoalele de oraş.

Când revin, îl văd scotocind prin frigider.

- Tot numai aer de Colga, oftează el.

- Da' ce credeai? N-am parale să aduc aer de la Paris. Unii îl cară în cutii de conserve.

Se aşază din nou în fotoliu. Îl privesc neînţelegând ce vrea de la mine.

- Ai văzut sondajele?, mă întreabă el într-un târziu.

- Ce sondaje?

- În legătură cu Drovelidu.

- Ce-i cu ele?

- După ce-a fost răpit, electoratul a prins tare drag de el. Mai are puţin şi ajunge în frunte.

- Şi ce-mi pasă mie? Pe mine politica mă lasă rece.

- Ştiu eu dacă-i bine? Nu-ţi poate fi indiferent dacă te conduce un zărghit ca Drovelidu. Dacă apare teafăr câştigă fără doar şi poate alegerile. Cine-or fi demenţii care l-au răpit? I-au crescut extraordinar acţiunile.

- Nu s-a aflat nimic despre răpirea asta?

- Nimicuţa! Parcă l-a înghiţit pământul. Măcar dacă l-ar înghiţi! Răspândacii oraşului despre asta vorbesc.

- N-o fi fugit în străinătate?

- De ce să fugă? Era doar pe cai din ce în ce mai mari. Şi chiar dacă e tocmai bun de dus la mititica, nu există nici o dovadă împotriva lui. În aparenţă e curat ca lacrima.

- Eu cred că mai curând e bun de dus la un ospiciu!

- Aş! Nu-i deloc sărit de pe fix. Joacă teatru. E un circar dat dracului. La prostime are succes garantat. Îl cred cu doxă. Îl ascultă ca pe Sfântul Duh, orice le-ar bălmăji.

- Te rog să nu jigneşti electoratu' în faţa mea!

Figura i se alungeşte a mirare.

- Doar nu crezi prostia aia cu egalitatea oamenilor! M-am plictisit să-mi decidă soarta nişte imbecili şi analfabeţi.

- Ce fel de ziarist democrat eşti dacă susţii astfel de chestii?

- Cred în egalitatea oamenilor în faţa legii. Dar asta n-are de-a face cu înzestrarea lor de la natură sau de educaţia primită. Mulţi habar n-au nici cu cine votează şi de ce. E de-ajuns să le dai un mic şi o bere şi l-ar vota şi pe Scaraoschi. Noroc că nu candidează.

Discuţia ameninţă să se transforme într-o ceartă. O abat într-o altă direcţie, arborând aeru' nevinovat al unui hacker prins asupra faptului.

- Ce e cu Baronu' roşu?

Se uită la mine ca un paleontolog care a dat printre oasele unui dinozaur de un oscior de pui de găină.

- Ce-i cu el?

- Ce hram poartă?

Se foieşte aruncând o privire lungă frigiderului.

- E stăpânul judeţului. Nimic nu se mişcă fără aprobarea lui. Marele rechin. Dacă ar putea, ar fixa şi cantitatea de aer care i se cuvine fiecăruia. Dar şi fără asta puterea lui e inimaginabilă.

- E în topu' celor mai bogaţi oameni din ţară.

Începe să râdă.

- Cei care l-au întocmit sunt nişte guguştiuci. Habar n-au pe ce lume trăiesc. Livezeanu e cu mult mai înstărit. Numai viloiul pe care şi l-a trântit valorează câteva milioane de dolari. Se zice că are zece dormitoare. La ce-i trebuie zece când el e singur cuc?

- N-are familie?

- A fost însurat, dar nevasta lui s-a sinucis. Nu-l suporta nici ea. Iar copiii îi sunt la Harvard. Aşa e în ziua de azi: ca odraslele să aibă un statut respectabil, părinţii trebuie să se murdărească.

O clipă urmăresc o muscă bezmetică, tocmai bună de a fi lovită cu un anumit plici de către un anumit ins.

- Cum de e atât de avut? Să nu-mi înşiri povestea cu suta de dolari împrumutată de la o mătuşă.

Începe să râdă.

- Suta i-a dat-o cică un amic.

- Şi cum de are acum câteva sute de milioane de parai?

- El zice că din inteligenţă. De fapt, din contrabandă cu tutun şi alcool, din trafic cu carne vie, din contrabandă cu petrol şi cherestea... Scutiri de impozite şi de TVA... Nimic din ce este necurat nu i-a fost străin. Dar degeaba au urlat ziarele. A scăpat de fiecare dată basma curată.

- Curios! Cum de n-a intrat în politică?

- La ce i-ar folosi? Nu-l are pe Drovelidu? Ăsta-i mănâncă din

palmă. Nu face o mişcare fără aprobarea lui.

- N-aş fi crezut că Drovelidu joacă pe sârmă cum îi cântă alţii.

- Asta-i bună! Sunt mai mulţi care-i cântă şi care stau feriţi de ochii lumii. Îl lasă pe el la înaintare. Aşa îşi promovează interesele.

Musca s-a hotărât să iasă pe fereastra deschisă. Dacă se aventurează într-un anumit spaţiu soarta îi este pecetluită.

Tică îşi trosneşte oasele, se ridică şi dă drumu' la televizor. Caută pe mai multe canale şi în cele din urmă descoperă printre informaţiile afişate în subsolul ecranului ceva ce-i scoate un fluierat.

- la te uită! Drovelidu a mai săltat două procente. Până diseară e în frunte. Doamne feri şi apără!

Mă ridic şi eu de pe marginea patului.

- La urma urmei, pentru ce-ai venit? Care-i dealu'?

- Am vrut să aflu cum mai stai cu ancheta. Ai dat de vreun fir?

- Beznă totală!, mint eu cu seninătate. Degeaba fac săpături.

De-abia apuc să închid uşa după el şi telefonul începe să ţârâie strident. O clipă îmi vine să-l las să sune în neştire - o fi vreo nouă ameninţare la adresa integrităţii mele corporale. În cele din urmă răspund.

În receptor se aude o voce muzicală de fată.

- Domnul Robert Gal?

O fi recepţionera care i-a dat papucii Tuberozei?

- Da, Savina.

- Nu-i Savina. Sunt Andra Toader. O prietenă a Ilonei. Pot să urc până la dumneavoastră?

Dacă are curaju' să vină în camera unui bărbat de 33 de ani, înseamnă că e urâtă ca o noapte când eşti de gardă.

- Dacă nu aveţi vertij la etaju' întâi...

O aştept în faţa uşii, pe coridor. Aud paşi pe scară şi în curând de după colţ văd cum apare o superbă care ar face să pălească de invidie multe miss-uri de pe mapamond. Are, fără tocuri, cam un metru şaptezeci, e îmbrăcată într-o rochie scurtă până la genunchi, părul îi e aproape blond, deci natural, şi în mâini poartă o geantă minusculă. „O fi vreo turistă", îmi zic şi-o las să treacă pe lângă mine. De ce m-ar căuta fata de la pagina 5? Da' ea face haltă chiar în dreptu' uşii mele.

- Eu sunt Andra Toader.

Îmi întinde o mână pe care nu ştiu dacă trebuie să i-o strâng sau să i-o sărut. După ezitări, aleg prima variantă.

- Poftiţi, vă rog!

Evident, ca întotdeauna când primesc o vizită simandicoasă, aşternutu' nu e strâns, în scrumieră chiştoacele se răsfaţă în voie, iar pe jos îmi sunt aruncaţi adidaşii şi ciorapii. Fac la repezeală ordine în timp ce ea mă priveşte gânditoare. O invit să ia loc. Pentru prima oară mă blestem fiindcă frigideru' îmi încarcă inutil nota de la hotel.

Trec mai multe clipe în care ne uităm unu' la altu'. Ca să-i fac curaj, rup eu tăcerea stânjenitoare.

- Cu ce vă pot fi de folos?

Face o mişcare imprudentă pentru cordu' meu - îşi încrucişează picioarele. Da' nu zice nimic. În aparenţă mă cântăreşte din ochi, ca şi cum ar vrea să vadă dacă să aibă sau nu încredere în mine.

- Ziceaţi c-aţi fost prietenă cu Ilona.

De data asta cu siguranţă se uită la mine.

- Aşa e. Am fost cele mai bune prietene, chiar dacă ea era cu vreo câţiva ani mai tânără. Ne spuneam tot ce aveam pe suflet.

Uit de picioarele superbe care l-ar scoate din minţi şi pe antropologu' de pe Discovery, iar junelui criminalist i-ar face să-i sară ochii din orbite.

- Şi?

- Ilona era o fată foarte frumoasă. Cea mai frumoasă fată din oraş.

Am văzut-o pe Ilona în fotografie, drăguţă fată, nimic de zis, dar cea care e în faţa mea e incomparabil mai frumoasă. Ar fi prima dintre lebedele mari.

- Cu o zi înainte de a fi omorâtă i s-a întâmplat ceva ciudat. S-a întâlnit cu Nebunul cu trompeta la marginea pădurii. Rucă mirosea ca de obicei a băutură. Cică s-ar fi dat la ea şi n-ar fi scăpat decât luând-o la goană. Dacă n-aş fi văzut-o cât de înspăimântată era aş fi zis că doar i s-a părut.

Crezusem o clipă că o să aflu ceva senzaţional. Au fost de-ajuns câteva vorbe ca să mă dezumflu ca şi cauciucurile mele găurite de binevoitorii din oraş.

Totuşi, sunt bucuros că Andra m-a căutat chiar şi pentru a-mi spune fleacu' ăsta. E trăsnet!

Îmi simte dezamăgirea din privire. E la rândul ei stânjenită.

- Nu-i aşa că e o aiureală?

O aprob dând din cap.

- Rucă n-ar face rău nici unei muşte. Cum să se dea la ea, chiar dacă era beat?

- I s-o fi părut.

- Aşa i-am zis şi eu. Dar ea o ţinea sus şi tare că a scăpat doar fugind mâncând pământul. Dacă ar fi adevărat, ar avea oare vreo legătură cu moartea ei?

- Adică s-o fi omorât Nebunu'? N-aş prea crede.

- Nici eu nu cred, chiar dacă a fost prin preajmă când a murit.

Se ridică fără grabă din fotoliu. Simt cum mă cuprinde o undă de regret. Nu-mi vine s-o invit la o cafea pentru a mai sta la taclale. Profu' meu de mate avea dreptate când afirma că toate lucrurile plăcute din viaţă se sfârşesc mult prea repede - desigur, el spunea asta după ce termina de rezolvat vreo problemă. Un semn cu mâna şi

Splendida dispare, lăsându-mă în pragu' uşii mai visător decât frizeru' Nae în aşteptarea clienţilor.

E trecut de ora cinci după-amiaza şi eu n-am apucat să bag nimic la jgheab. Ţigările pe care le-am fumat mi-au lăsat în gură un gust de cuie ruginite - chiar am avut prileju' să ţin un cui ruginit în gură într-o zi când reparam un gard şi n-am uitat gustu', deşi în ziua aceea mi-am dat peste un deget cu ciocanu' de-am umblat o lună cu o unghie învineţită. N-apuc să cobor cele câteva trepte care mă despart de locanta coanei Matilda. Din nou trebuie să primesc în audienţă.

De data asta e gălbejitu' lider al cetei de aurolaci. Ce-o fi vrând de la mine? Sprijin ca să mai iasă o dată la alegeri? Se uită prin cameră cu ochi vădit încântaţi, pipăie pătura roasă puţin pe la colţuri şi se cufundă în fotoliul şleampăt ca într-o căpiţă de fân înmiresmat.

- Fain hogeac!

Nu-i răspund - în comparaţie cu sălaşurile pe unde doarme, modestu' meu wigwam i s-o fi părând un palat.

- Ei, care ţi-e baiu'?

Trage de timp, e clar că nu-i prea convine să ciripească. O dă cotită.

- Costă o groază de marafeţi să dai acilea cu soiul.

- Gratis e numai la mititica.

În sfârşit, trece la atac.

- Am ceva de vânzare.

Îi răspund liniştit.

- N-am nimic de cumpărat.

Rămâne o clipă pe gânduri.

- Am marfă a-ntâia!

- Nu mai trag din pungă după orele cinci. S-a zis cu filotimia.

- Nu-i marfă de aia.

- Da' ce-i?

Scoate de sub zdrenţe un pachet înfăşurat în ziare - cred că-s pagini din Colga democrată. Dau să-l apuc, însă îşi trage pachetu' la piept.

- Mai întâi îl vezi. Dacă-l cumperi e-al tău.

Desface hârtiile unsuroase şi în mână îi apare un pistol. Nu mă pierd uşor cu firea, da' nu-mi place deloc ce văd. Ar fi culmea să mor împuşcat de către un mucos care se droghează trăgând din pungă.

Îi smulg încălzitoru' cu o mişcare de o iuţeală care mă lasă şi pe mine perplex.

- De unde-l ai?

E o sculă meseriaşă, nou-nouţă. N-are gloanţe în el.

Puştiului îi vine să plângă de ciudă şi tace cu îndârjire. S-a crezut pe cai mari şi a pierdut la potou.

Mai întâi îl fezandez ca o pisică un şoarece cam vârstnic. În zadar,

vorbele mele mieroase n-au agăţău. Atunci mă stropşesc fără pic de fair-play.

- De unde-l ai? Scuipă tot ce ştii, altfel te bat până te-adună cu penseta.

Simte că n-am chef de joacă. Iese spăşit la rampă.

- Mi l-a dat Rucă.

- Rucă? Nebunu'?

- Nu. Rucă de-o mierli. Gaşperul din ceata noastră.

- Îl chema tot Rucă?

- Îhî. Guşă îi era porecla.

Îmi mai îndulcesc puţin tonu'. Câţi Rucă sunt pe lumea asta?

- Şi el de unde-l manglise?

- Nu-l ciordise. A dat peste el din întâmplare.

- Ei, aş!

- Zău!

- Unde?

- În camionul ăla de-i parcat trei uliţe mai încolo. E-al ăluia de-a dat ortu' popii. Acolo soilim.

Adaugă cu mândrie:

- Are şi prelată.

- Nu-mi vine a crede.

- Zău! S-o cunosc pe aia de m-a făcut şi m-a lăsat pe străzi dacă nu-i aşa. L-am cotonogit niţel, dar mi l-a dat mie. Ei! îl cumperi?

- Cât ceri pe el?

- Cât dai?

Scot portofelu' şi-i îndes în palma murdară câteva bancnote. Rămâne cu mâna întinsă şi mai plusez cu un teanc.

- Ajunge! Hai, tunde-o!

O ia din loc ca un mânz scăpat din pripon. S-a scos pe ziua de azi. Cercetând raportu' calitate-preţ, şi eu mă declar mulţumit. Închid uşa în urma Şogunului şi mă sprijin cu spatele de ea, năucit de noianu' de informaţii pe care le-am primit fără să ies în peisaj. Ar fi culmea să mă îmbolnăvesc de autism. Ultima dintre informaţii e cea mai tare - un gun nou-nouţ s-a găsit în camionu' lui Iftode. Vorba prafului meu de anatomie: „Eu cunosc această puşcă de pe când era pistol".

Să fi fost al şoferului? De ce l-ar fi ţinut pe platformă şi nu aproape de el, sub scaun sau în torpedou, ca să-i fie la îndemână dacă l-ar fi atacat cineva? Să-l fi pierdut altcineva? Şi halal poliţie - ziceau că purecaseră camionu' şi nu dăduseră peste nimic suspect.

S-a lăsat seara şi de-abia acum îmi dau seama că sunt lac de năduşeală - în cutia de chibrituri în care mi-am petrecut ziua m-am deshidratat complet, de parcă aş fi fost pregătit pentru îmbălsămare. N-am nici un imbold să mai cobor până la coana Matilda. O sun şi o rog să-mi trimită ceva de-ale gurii şi ceva de băut. Room-service-u'

funcţionează. Deschid televizoru' la ţanc pentru a afla dintr-o reclamă că eşti ceea ce bei. Înseamnă că eu sunt apă minerală. Dintr-o altă reclamă aflu că orice picătură de apă visează să devină bere germană. Apa de la robinetele din Colga cred că visează să devină mai întâi apă. Mai aflu de la o emisiune de ştiri şi că Miu Trocan Drovelidu conduce detaşat în sondaje.

Chiar când sunt gata să aţipesc, privirea îmi cade pe valiza colegului meu necunoscut. Sar din aşternut de parcă aş fi descoperit lângă mine o broască râioasă care oricât s-ar fi dat peste cap n-ar fi devenit Andra. Pun din nou valiza pe pat şi scot tot ce conţine. Caut prin buzunare, prin pantofi, desfac cusături - nimic. De-abia de data asta văd cum cracu' unui pantalon este puţin sfâşiat. Este ceva inconfundabil. Numai când te agăţi într-un cui rămâne un astfel de semn. Sau într-un gard de sârmă ghimpată. Să fi avut şi el parte de o hăituială cum am avut eu? O fi descoperit ceva mai mult decât am descoperit eu?

Din piesele lego pe care le am nu se poate compune nimic.

Mai cercetez cu luare-aminte hainele şi încălţările şi le pun la loc în valiză. Colegu' meu n-a mai apucat să lase vreun semn care să-l pună pe următoru' pe o pistă bună. Însă trebuie neapărat să mai aflu ceva. Oftez şi mă îmbrac din nou. La recepţie e Savina. Ochii ei languroşi caută parcă Tuberoza care lipseşte din cadru. Poate Sfiosu' şi-a învoit guvernanta şi n-a avut cine să-l ţină de mânuţă până aici. Deşi nu văd pliciu', o muscă zace moartă pe tejghea - o fi cea care făcea acrobaţii la mine în cameră? Încep să mă plâng de căldură, de ţânţari, de lătratu' câinilor. Savina tace şi mă priveşte de parcă mi-ar sugera să las gargara şi să trec la subiect. Ceea ce şi fac.

- Spune-mi, Savina, tipii din tabăra de lângă oraş nu vin să se mai distreze şi ei din când în când? La o băută, la un dans cu fetele?

Încreţiturile care îi apar pe frunte sunt un semn clar că unora gânditu' le provoacă nişte suferinţe atroce.

- Care tipi?

- Cei din tabăra de lângă oraş, repet eu.

Fata e însă categorică.

- Rareori calcă pe-aici vreun străin. Mă şi mir de ce mai există hotelul ăsta.

Devine brusc vioaie - în decor şi-a făcut apariţia Tuberoza. Îmi iau tălpăşiţa ca să nu provoc vreo dramă de alcov.

Înainte de a adormi, îmi dau seama că azi n-am auzit trompeta lui Rucă.

Capitolul 12
Alt indiciu

Potrivit sondajului pe care l-am urmărit în zori, Miu Trocan Drovelidu conduce confortabil în preferinţele electoratului. Dacă mâine s-ar organiza alegeri, ar deveni preşedintele ţării din primu' tur. Cu o singură condiţie: să iasă pe covertă. O mai fi în viaţă? Tot soiu' de inşi avansează cele mai aiuritoare ipoteze. Cei de la putere dau din colţ în colţ şi se jură că n-au nici un amestec în dispariţia misterioasă. Este clar că sunt înfricoşaţi de o asemenea ascensiune fulgerătoare. Dacă a fost într-adevăr răpit şi nu asasinat, de ce nimeni nu revendică nici o recompensă? Cu siguranţă că s-ar găsi vreun suflet milos care să iasă la interval cu vreo câteva milioane de coco pe care să-i dea în schimbu' eliberării zăltatului.

Cu astfel de gânduri mă urc în Espero şi o pornesc agale spre marginea oraşului. E o direcţie în care n-am mai fost. Las în urmă maghernițele şi în scurtă vreme descind într-o alt fel de ambianţă. Decoru' e populat numai cu vile construite de curând. Cele mai multe de un gust îndoielnic. Cu mai puţini bani proprietarii lor ar fi înălţat ceva cu mult mai acătării dacă n-ar fi dorit să-şi etaleze doar opulenţa.

Tică îmi este un ghid simpatic şi locvace.

- Asta e vila şefului poliţiei... Mai modestă, doar e bugetar... Dincolo stă directorul băncii. Bărbat chivernisit. Casa lui are vreo douăzeci de camere. Dincoace e casa liderului sindical. Nici ăsta n-a construit din sărăcie. Florile pe care le zăreşti în grădina lui ar costa în piaţă mai mult decât cotizaţiile pe care le adună de la amărăştenii ale căror interese, chipurile, le apără.

- Nu văd vila lui Livezeanu!

- Nici n-ai s-o vezi. Am trecut prin faţa ei şi n-ai văzut-o. E ascunsă de copaci. Pe aleea care duce până la ea poţi să mănânci o pâine dacă mergi pe jos. Puţini însă au ajuns dincolo de gardurile de trei metri care-i înconjoară proprietatea. Terenul are câteva hectare. E mai păzit ca Palatul Cotroceni.

Întorc maşina şi trecem din nou prin faţa unui zid în spatele căruia am crezut că e amplasată vreo fabrică. Tică n-a exagerat: are cel puţin trei metri înălţime şi o singură poartă de metal îngăduie accesu'. Opresc în dreptu' ei şi privesc ca la o altă minune. Nu mai apuc să fluier a mirare. O uşă se deschide brusc şi doi gealaţi îşi fac apariţia. Fac parte dintre cei pe care i-am târnosit nu demult prin spelunca hotelului. Se apropie în fugă de maşină.

- Dobitocule, mi se adresează ceremonios unu' dintre ei, nu vezi semnul de staţionare interzisă?

Arunc o privire spre indicatoru' sub care am oprit.

- Îl văd. Dacă eşti de la circulaţie, dă-mi o amendă. Dacă nu, plimbă ursu'. Pădurea e aproape şi n-ai de mers mult.

Agită deloc prietenos un baston de cauciuc.

- Vezi să nu te loveşti, îl sfătuiesc eu cu delicateţe.

Ridică furios bastonu' şi-l abate cu toată puterea spre maşină. Zob mi-ar fi făcut luneta dacă nu i-aş fi intuit mişcarea. Apăs pe acceleraţie şi o iau pronto din loc. Prin oglinda retrovizoare îl văd cum loveşte în gol şi se dezechilibrează căzând pe asfalt.

Tică îşi freacă mâinile de bucurie.

- Chestii de astea vă învaţă?

- Cu asta începem şcoala, zic eu nonşalant şi opresc maşina în dreptu' altei case. De-acolo îl zăresc pe găligan cum se ridică de pe jos, se uită după noi ca şi cum şi-ar dori să pornească în urmărirea noastră, ameninţă cu pumnu' ridicat - ce-o fi la gura lui n-auzim, cu siguranţă că ne-am fi îmbogăţit vocabularu' şi se face nevăzut după zidu' de cetate.

Îl privesc gânditor pe Tică.

- Ştii ce nu înţeleg?

Se uită la mine întrebător.

- Ce?

- Cei mai mulţi din oraşul ăsta de-abia au bani de-o supă. Cum de-i suportă pe neisprăviţii ăştia?

- Neisprăviţi îi numeşti? Află tu că până şi cei mai nenorociţi din oraş îi admiră.

- Cum aşa?

- Îi socotesc nişte oameni care au ştiut să se descurce. Ce n-ar da să fie în locul lor! Sigur, îi invidiază, dar nu-i condamnă. Dimpotrivă, le pupă mâinile, doar-doar le-o cădea şi lor o ciozvârtă. N-are importanţă dacă respectiva ciozvârtă face parte dintr-un ciolan mare obţinut prin înşelăciune. Dar ce te mai miri? Pretutindeni e la fel.

Are dreptate, aşa că îl întreb altceva.

- Oare cum aş putea să stau de vorbă cu Pavel Livezeanu?

Izbucneşte în râs.

- N-ai cum. Eşti o gânganie în faţa lui.

Nu mă dau bătut.

- N-are şi el un birou la care să fie găsit?

Tică nu-şi conteneşte râsu'.

- Are mai multe. Dar nu se duce niciodată la vreunul din sedii. Îşi conduce afacerile de acasă. Acolo primeşte numai vizitele unor ştabi. Pe cei de rând nici nu-i bagă în seamă.

- Nici măcar la telefon nu se poate vorbi cu el?

- Are o armată de secretare. N-ai cum să dai de el.

- Nu-i ştii vreun număr de mobil la care poate fi sunat?

Faţa lui Tică se lungeşte de mirare.

- Sunt flatat! Cum poţi să crezi că mi-ar da cineva mie numărul lui de mobil? Nu înţelegi că pe omul ăsta de ani de zile nu-l mai poate aborda nimeni?

- Doar n-o fi invizibil!

- O să râzi, aşa e. Rareori iese din hogeacul lui şi atunci numai într-o maşină cu geamuri fumurii. Zice lumea c-ar fi blindată. Îi deschide calea o maşină cu girofar şi cu nişte gealaţi mascaţi şi puşcoace în mâini, iar plutonul îl încheie o altă maşină şi o ambulanţă. Dacă i se face rău pe drum să aibă doctoraşul lângă el.

- Chestiile astea costă bănet, nu şagă!

Încuviinţează dând din cap.

- De unde-l are?

- Contribuabilul român să trăiască! Toate găurile din economie el le duce în cârcă.

Procesez cele aflate şi mă dau bătut. O pornesc agale spre centru. Îl las pe Tică la redacţia lui şi-mi continui drumu' spre hotel. Ajung în camera mea cu oasele lichefiate de căldură. Am început să regret blestemele care îmi ieşeau din gură în zilele când făceam cuie iarna. Nici măcar duşu' nu mă răcoreşte. M-aşez pe pat. Valiza aceea nu-mi dă pace. Scot din nou toate lucrurile pe care le conţine. Nici de data asta nu-mi reţine nimic atenţia. Iau din nou mobilu'. Caut din nou la registru' de apel. Al cui o fi număru' pe care l-a format ultima oară? O fi ceva important?

Am doar câteva clipe de şovăială. După care îmi iau mobilu' şi formez număru'. Aud o voce plăcută care mă invită ca pentru limba română să apăs tasta 1. Mai încerc o dată. Acelaşi rezultat. Am rămas tot în ceaţă. Pun lucrurile înapoi în valiză, îmi aprind o ţigară şi mă întind pe pat. Nimic nu se leagă. Cel mai cinstit ar fi să mă duc în faţa comisiei şi să recunosc că m-am împotmolit şi să trimită pe altcineva cu mai mult fosfor la bibilică. Am mai fost eu înfrânt, însă niciodată la un scor atât de categoric.

Iau din nou mobilu' şi formez încă o dată număru' misterios. De data asta abonatu' nu se află în zona de acoperire GSM. Arunc furios aparatu' pe pat. Halal tehnică!

Mi s-a părut sau perdeaua care, de când am venit în Colga, nu s-a mişcat un milimetru, a fâlfâit o clipă? Arunc o privire la fereastră şi imediat la ceas pentru ca să mă conving că nu s-a lăsat seara. Un cer vânăt s-a lăbărţat peste oraş. Se aude şi o canonadă timidă în depărtare. M-apropii de fereastră şi mă sprijin cu coatele de pervaz, aşteptând un spectacol pe cinste, de tunet şi lumină.

Da' de unde! În câteva minute norii sunt puşi pe fugă şi soarele frige şi mai abitir, de parcă ar vrea să recupereze absenţa de pe cer. Oftez şi iau din nou mobilu' în mână, fără prea mari speranţe. Victorie! De data asta un glas de femeie m-anunţă sec să las un mesaj.

Cui să i-l las? De ce? A cui e vocea aia? E a cuiva important pentru ancheta pe care o începuse colegu' meu? Or e a vreunei cuceriri pe care o făcuse în urbe? Fie ce-o fi! Nu-mi rămâne decât să-mi încerc norocu'. Sun din nou şi las cel mai insipid, inodor şi incolor mesaj care-mi trece prin minte: „Sunt agentu' special Robert Gal. Aş vrea să stăm de vorbă. Sunaţi-mă când aveţi timp."

Dau drumu' la televizor - în continuare nici o veste despre Drovelidu. Mai-marele poliţiei dă mărunt din buze că se fac eforturi de găsire a lui. Un anonim a oferit şi o sumă importantă de bani pentru oricine va furniza date în legătură cu senatoru' dispărut. Cetăţeni indignaţi îşi exprimă solidaritatea cu el şi îşi declară adeziunea la setu' lui de valori. Îi e prezentată şi familia în lacrimi. O isterie cum n-a mai fost demult se propagă în toată ţara. Gluma se îngroaşă. Şi cel mai rău văzuţi sunt cei de la putere. N-am nici o simpatie pentru ei, da' n-aş vrea să fiu în pielea lor. Dacă, Doamne-fereşte, s-au apucat să-l răpească sau să-l asasineze, or să fie daţi afară în şuturi la alegeri din locurile călduţe unde s-au aciuit. E o aiureală mai mare decât crimele din Colga. Şi cât de siguri erau că electoratu' o să-i mai lase încă patru ani să-şi vadă de ghiduşiile lor! Miu le-a jucat o festă de zile mari.

Începe să-mi sune mobilu'. Îl înşfac şi-l duc la ureche.

- Alo!

Nu-mi răspunde nimeni. Mă uit la ecranu' telefonului şi citesc că am fost apelat de la un număr privat. Mulţumesc de informaţie.

N-am nici o idee mai de Doamne-ajută în legătură cu modu' în care să-mi continui ancheta. Plutesc mai departe în vag. Deodată, sar ca şi cum m-aş fi aşezat pe un arici. De ce nu, ar trebui să încerc. Cobor la recepţie unde dau de pămpălău' cu pliciu'. A lovit se pare cam violent fiindcă i s-a rupt în două. Se uită cu jale la cele două bucăţi şi le studiază, neştiind cum să le lipească.

- Îţi cumpăr eu un altu', îl consolez eu.

Se uită la mine cu interes.

- Da?

- Cu siguranţă. Da' spune-mi, camera turistului care a fost omorât e liberă?

- Cine s-o ocupe? La câţi muşterii avem...

- Mi-aţi putea da cheia? Aş vrea s-arunc o privire.

Când îl văd cum stă pe gânduri, îi şoptesc mieros:

- O s-aveţi un plici nou!

Promisiunea pe care i-o fac îl înviorează. Ia de la panou o cheie şi mi-o întinde.

- Să nu deranjaţi nimic.

Mă jigneşte bănuindu-mă de malpraxis.

- Fii fără grijă. Dacă e nevoie, fac şi curat.

Camera e exact la fel ca a mea. Încep să o studiez metodic. Caut

până şi într-un tub de pastă rămas pe o policioară în baie, printre crăpăturile parchetului, sub pervazu' de la fereastră. Nu descopăr nimic şi mă dezumflu ca o minge şutată într-un arici nervos.

Îi înapoiez flăcăiaşului cheia.

- N-aţi glumit în legătură cu pliciul?, întreabă el cu speranţă.

Îl asigur că mâine i-l aduc chiar dacă ar trebui să merg până la Bucureşti după el.

- Ei, aţi găsit ceva?

- Nimic.

- Era un tip cam ciudat. Din pricina lui trebuie să schimbăm reproducerea după Grigorescu.

- De ce?

- A mâzgălit-o. Să faci aşa cu opera unui maestru e o monstruozitate. Ce dacă e doar o reproducere?

Îl aprob, deşi în sinea mea n-am nici o milă faţă de reproducerile după Grigorescu. Nici după originale nu mă dau în vânt. Iau din nou cheia şi mai mult zbor până în camera pe care tocmai am părăsit-o.

Într-adevăr, de-abia acum observ că bâta voinicului e mâzgălită cu o cariocă. Oare de ce? Degeaba îmi clătesc ochii vreo câteva minute cu imaginea ciobănaşului sprijinit într-o bâtă decalibrată prin mâzgălire - nu-mi vine nici o idee. Cobor dezamăgit la recepţie.

- Eşti sigur că el a făcut-o?

- Mai mult ca sigur. Eu i-am dat carioca. Poate de aceea mi s-a rupt pliciul. Sunt pedepsit fiindcă am fost complice la o fărădelege.

Înapoiez cheia şi ajung în cameră la ţanc ca să răspund la mobilu' pe care l-am lăsat pe pat. Răspund şi rămân siderat auzind cum un glas sever de femeie mă anunţă că Pavel Livezeanu mă aşteaptă a doua zi la ora zece dimineaţa, chiar la vila lui, şi că aş face bine să nu întârzii.

Încep să mă gândesc la mâzgălitura aia, da' mintea mi-e plecată cu pluguşoru': ce-o fi vrând Pavel Livezeanu de la mine? Încerc să mă concentrez: zadarnic. Mâzgălitura nu are nici o noimă. Şi nici întâlnirea de mâine.

Un clip muzical de la televizor mă smulge din pasa proastă: e *Oxygene,* de Jean Michel Jarre. Pe o melodie zglobie sunt prezentate imagini cu pinguini în nişte fracuri pe care Nebunu' cu trompeta ar putea fi invidios. Alunecă pe zăpadă, se plimbă solemni în grupuri sau se hârjonesc, îşi scot odraslele în lume sau fac scufundări. Măcar o colonie de vieţuitoare a descoperit o nişă unde cunoaşte pacea. Numai în aparenţă. Ultimu' cadru îmi readuce gândurile negre - planeta albastră e metamorfozată într-un craniu imens înmormântat în univers.

Capitolul 13

O vizită la un baron

- De unde aveţi numărul meu de mobil?

Bărbatu' în faţa căruia am fost adus are vreo cincizeci de ani, da' al naibii să fiu dacă nu-i dai doar patruzeci. E suplu, îmbrăcat într-un costum cu o tăietură ireproşabilă, gris-fer, are un chip atrăgător, de fost june-prim. Păru' nu-i aşa de roşu cum se spune şi îl poartă cu o cărare la care probabil a migălit în draci de-a ieşit atât de perfectă. Mâinile îi sunt puternice, manichiura cizelată de către o expertă. Pavel Livezeanu se uită la mine şi-mi aşteaptă răspunsu' fără să pară nerăbdător.

Îmi aduc aminte cum am ajuns să stau pe terasa din spatele casei Baronului roşu. La poartă m-au întâmpinat cei doi haidamaci care fuseseră până acum prietenoşi cu mine ca nişte rotweileri scăpaţi din lesă. M-au percheziţionat din cap până-n picioare. M-au îmbarcat într-o maşină şi am mers mai multe sute de metri pe o alee cu pietriş. Când am văzut casa m-a tăiat la lingurică. Pe măsură ce ne apropiam de ea mi se înfăţişa şi mai frumoasă. Iar hardughiile înavuţirilor din ultimii ani mi s-au părut şi mai obscene. E o bijuterie în materie de arhitectonică, ale cărei planuri au fost cu siguranţă inspirate din schiţele unor castele celebre. Are turnuleţe cu ferestruici, creneluri, geamuri cât o ogradă de mari. Printr-un artificiu datorat unor constructori de geniu, clădirea pare să fie ridicată de secole. Am oprit în dreptu' unui peron larg unde mă aştepta un ins la patru ace şi cu un chip imobil ca o mască de fier. Am străbătut un hol în care se puteau desfăşura şi nişte manevre NATO cu un efectiv mai redus, dacă s-ar fi îndepărtat mobilieru' stil. Tablourile de pe pereţi însemnau laolaltă bugetu' unui judeţ pe multe luni de zile. Am recunoscut un Matisse, un Renoir şi un Chagall. Am vrut să mă opresc şi să admir un Magritte, un pictor pe care îl am la suflet fiindcă nu dă cu bidineaua pe pânză. Masca de fier s-a uitat la mine şi mai mustrător, aşa că mi-am continuat mersu', aruncând o ocheadă la cele două scări cu trepte de marmură care duceau la etaj. Am ajuns pe terasă extenuat de marşu' forţat la care fusesem supus. Am fost invitat să stau într-un fotoliu de ratan şi Masca s-a volatilizat. Îndată însă şi-a făcut apariţia o junâ cu o tavă pe care erau o ceaşcă şi un pahar. A depus încărcătura pe o măsuţă şi s-a făcut şi ea nevăzută. Am rămas singur şi am privit în jur. Dacă în hol manevrele NATO ar mai fi fost uneori stingherite, pe terasă nimic nu le-ar fi creat vreo problemă.

În ceaşcă era cafea, în pahar apă minerală mai plată ca talpa mea din pricina căreia am avut întotdeauna necazuri. Am sorbit din amândouă şi m-am pus pe aşteptat. Mi-am aprins şi o ţigară.

Livezeanu a apărut după vreo zece minute.

- Scuzaţi-mă! Am avut ceva de rezolvat.

Nu mi-a întins mâna.

S-a aşezat şi el într-un fotoliu. Juna a mai apărut cu o tavă. Un gest sever al stăpânului a pus-o pe fugă. Acum se uită la mine şi nu ştiu dacă îmi preţăluieşte costumu' - cel mai fain pe care-l am, da' care a costat cu siguranţă mai puţin decât cheltuieşte el zilnic pe ziare - ori rumegă altă idee.

- De unde aveţi numărul meu de mobil?, repetă el întrebarea.

Tocmai urmăresc doi indivizi îmbrăcaţi ca pentru o sindrofie cum trec pe gazon ţinând în lesă nişte dobermani. Pajiştea e tunsă uniform. Cei doi se pierd în zare. Oare unde se termină proprietatea? Gardu' e obturat de copacii aflaţi la vreo două sute de metri. Tare am impresia că mai e cale lungă până la el.

N-aştept să mi se pună a treia oară aceeaşi întrebare.

- Îl cunoaşteţi pe Luca Nedelcu?

Se uită la mine surprins.

- Nu.

- Curios! De la el îl am.

Se aşază mai bine picior peste picior - dunga de la pantaloni e mai fină ca lama unui pumnal.

- Cine e Luca Nedelcu?

Îmi pun şi eu picioru' drept peste cel stâng - la dreptu' dunga mi-a ieşit brici atunci când mi-am călcat pantalonii.

- A fost agent special. A fost omorât nu demult în Colga.

Nu-i tresare nici un muşchi al feţei.

- El e necunoscutul despre care au vorbit ziarele?

Încuviinţez dând din cap.

Soarele s-a înălţat binişor pe cer, însă pe terasa aflată într-o parte umbrită e plăcut.

- De asta aţi dorit să mă vedeţi?

Din nou dau din cap - da, de asta am dorit să-l văd.

- Nu l-am văzut niciodată. N-am vorbit cu el niciodată.

Ar trebui să fie un mare actor ca să mintă cu atâta naturaleţe. Se uită ostentativ la ceasu' Rollex pe care îl poartă la încheietura mâinii drepte. Adică valea, că am o groază de treburi pe cap.

Nici că-mi pasă de treburile lui. Îmi las la vedere dunga pantalonului de la piciorul stâng. Tresare ca şi cum ar fi zărit o viespe pe reveru' hainei.

- Ce părere aveţi de crimele din oraşu' ăsta?

- Ce părere să am? E vreun ucigaş în serie. Ce treabă am eu cu asasinatele astea?

- Unii vorbesc că pe-aici s-a aciuat Necuratu'.

Izbucneşte în râs.

- Baliverne! Basme pentru prostime! Dovadă a incapacităţii autorităţilor de a ţine lucrurile în frâu.

- Interesantă opinie! Totuşi, exact pe aceste autorităţi le susţineţi. Cel puţin aşa am auzit.

- Aşa e. Asta nu înseamnă că nu sunt nişte proşti.

O clipă mi-l închipui cum se poartă atunci când se întâlneşte cu şefu' poliţiei, cu lideru' de sindicat sau cu procuroru'. N-are cum să nu-i întâlnească măcar din când în când. Şterge probabil pe jos cu ei, dispreţuindu-i pentru prostia de care dau dovadă, pentru incultura lor şi pentru lăcomia cu care şi-au agonisit averile. El e fasonat din altă plămadă.

- Inteligenţa e puţină pe planeta asta. Iar în Colga e de-a dreptul o penurie jenantă. O populaţie boicotată la naştere. O astfel de psihoză nu s-ar fi declanşat în altă parte. Aici, însă, a întâlnit un mediu propice.

Se uită din nou la ceas. E un moment în care regret că mi-am călcat pantalonii.

- Unii dintre cei de-aici vă sunt parteneri de afaceri.

- Da' de unde! Cum să am parteneri nişte milogi şi netoţi?

- Atunci de ce v-aţi stabilit în Colga?

- Fiindcă e departe de Capitală. Unde sunt alţi neisprăviţi.

- Şi pe ăia îi susţineţi!

- N-am încotro, dacă vreau să fiu lăsat în pace.

- N-o faceţi din convingere?

- Convingerile nu aduc bani, domnule..., domnule...

- Robert Gal, îl ajut eu mărinimos.

- Banii se fac cu mintea, nu cu inima. Mi-e indiferent cine e la putere. Acum sunt cu unii. Dacă vor pierde anul ăsta, schimb şi eu placa. Dar cred că v-am spus mai multe decât a auzit vreun muritor de la mine.

- Nu ascultaţi de ei?

- Eu s-ascult de ei? Ei ascultă de mine. Eu n-ascult de nimeni.

- Oare dispariţia senatorului Drovelidu are vreo legătură cu Colga?

- Ce legătură să aibă? E opera vreunui psihopat.

- Unii spun că e amestecată actuala putere.

- Dacă-i aşa, şi-au dat foc la valiză. I-au pus ţara pe tavă. Ajunge sigur la Cotroceni.

- Şi pe Miu l-aţi susţinut?

- De ce nu?

- A promis că va face o baie de sânge.

- Doar nu-i de capul lui.

Degeaba îmi pun creierii pe moaţe - nu ştiu cum să-l mai descos. Revin la întrebarea mea de la început.

- Oare de ce vă suna Luca?

Se ridică din fotoliu.

- Cine poate şti? E posibil să fi dorit să-mi cunoască şi el părerea în legătură cu crimele din oraş. Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă. Nu ştiu însă cum a făcut rost de numărul meu de telefon.

Omu' cu masca de fier apare ca din pământ. Nici de data asta Pavel Livezeanu nu-mi întinde mâna. Străbat exact acelaşi drum ca şi la venire. O uşă de la una dintre încăperi a rămas deschisă. Prin ea văd o parte dintre rafturile până în tavan ale unei biblioteci imense, semn că loco nu se citesc numai cărţi de credit. Cu siguranţă că n-au fost adunate pentru a epata. În bibliotecă e un tablou încântător al unei fete - nu e un tablou, e Andra care pune în ordine nişte statuete. N-apuc s-o salut - Masca de fier mă îndeamnă să merg mai departe. Îl urmez ca în transă. Ce caută Andra aici? Cei doi haidamaci m-aşteaptă la intrare. Nu schimbăm nici o vorbă până ajungem la poarta unde mi-am lăsat maşina. Plec dintr-un loc unde am lăsat un om mai singur decât am cunoscut eu vreodată, în ciuda puterii de care dispune.

Pe drum opresc doar la un magazin de unde cumpăr un plici. Individu' de la recepţie e într-o altă tură, aşa că i-l las Savinei care îmi promite că o să aibă grijă de el ca de ochii din cap. Nu zăbovesc în cameră decât până îmi trag pe mine ţoalele obişnuite - blugii şi un tricou, răsuflând uşurat când îmi schimb pantofii cu nişte adidaşi. Fără să vreau, îmi arunc privirea spre ciobănaşu' de pe perete - ce-o fi cu semnu' lăsat de Luca? Are vreun înţeles? Şi ce secrete ascunde Andra? Ies val-vârtej din incubatoru' care-mi ţine loc de culcuş şi m-arunc în maşină. Gonesc până la marginea pădurii de unde o pornesc pe jos. Ajuns la gardu' de sârmă ghimpată care înconjoară tabăra caut un copac mai înalt şi mă caţăr în el. Îmi pun un binoclu la ochi şi încep să privesc în curtea în care se înalţă un catarg fără nici un drapel.

Nu se vede nimeni.

Oare or fi la masă? De-abia acum îmi dau seama c-ar fi trebuit să-i fac o vizită coanei Matilda. Am arsuri la stomac de la fumatu' pe inima goală. De enervare c-am fost aşa de tolomac, îmi mai aprind o ţigară. Tresar. M-am aşezat pe o creangă drept sub cuibu' unei păsări. Drept pedeapsă, mă cadoriseşte cu un cogeamitea găinaţ în creştet şi-şi ia zboru' de frica represaliilor. Îmi şterg păru' de jilava povară şi-i promit orătaniei s-o prind şi să-i sucesc gâtu'.

Timp de vreo oră nu se întâmplă nimic. Doar din cuibu' de deasupra capului meu încep să se audă nişte piuituri jalnice. Câţiva pui îşi întind în jos gâturile golaşe şi cer de haleală. Băi băieţi, staţi blând, faceţi o confuzie gravă; nici tată nu v-aş putea fi ca să-mi pretindeţi potol. Trăiţi şi voi din alocaţie!

În sfârşit, pasărea a revenit la cuib, şi-a aprovizionat subnutriţii şi, fericită de performanţă, a mai scăpat un găinaţ în capu' meu. Cine ştie,

poate fi un leac contra cheliei.

În sfârşit, în curte apar pâlcuri de inşi în combinezoane de camuflaj. Unii dintre ei se scobesc în dinţi - e clar că au fost la masă. N-au deloc feţe prietenoase - nu le-o fi plăcut ce li s-o fi pus dinainte. N-au arme asupra lor. Apoi intră din nou în clădirile acelea paralelipipedice. Nu mai rămân decât cele patru santinele în cele patru colţuri ale curţii. Nici ele nu-s înarmate. Oare numai noaptea au puşcoace?

Iar nu se mai petrece nimic, dacă nu pun la socoteală pasărea aceea tembelă pe care a apucat-o dereticatu' prin cuib şi aruncă în mine cu găinaţ de acu' trei zile. Se aude o melodie cântată la trompetă - Nebunu' e prin pădure, e o melodie pe care am auzit-o cântată de el, e semn rău, nu cumva să se mai comită o crimă. Încerc să-l zăresc prin desiş, însă trompeta amuţeşte brusc.

Sunt gata să aţipesc şi să mă prăval din înaltu' cerului, când platou' se umple de vreo treizeci de inşi. Îndată se pune de-o instrucţie cum nici eu n-am avut parte. Timp de două ore exersează lupte corp la corp, de zici că-i de-adevăratelea. Comenzile le dă un tip care mă mir cum de nu-şi dă duhu' zbierând cât îl ţine gura. Îi zăresc prin binoclu faţa pătrăţoasă, cioplită parcă dintr-un granit care n-a prea ascultat de dalta sculptorului. Are charisma măcelarului din Lyon. Nimeni însă nu crâcneşte.

Din nou dispar cu toţii. După numai câteva clipe o uşă de la clădirea cea mică se deschide. Un ins scund păşeşte peste prag, îmbrăcat într-o uniformă militară pe care nici o armată n-are cum s-o revendice. E complet ras pe cap. Are o atitudine de stăpân. Asta e Carl Langa, dacă i-am reţinut bine fizionomia atunci când am accesat internetu'. Se uită jur-împrejur cu luare-aminte. Aruncă o privire şi în direcţia mea. Dacă m-ar zări nu mi-ar fi deloc moale. Face câţiva paşi săltaţi. Apoi ridică mâna stângă în care ţine un baston cu măciulie.

De după colţu' unei clădiri se iveşte încet o maşină. Simt brusc nevoia să mă prind mai bine de creanga de care doar mă sprijineam nonşalant.

E o maşină mare, inconfundabilă. Chiar şi fără să-i văd număru' ştiu a cui e reptila asta albă - a lui Drovelidu. Ce caută aici? O fi şi senatoru' înăuntru? Prin geamurile fumurii nu se zăreşte nimic.

Vehiculu' continuă să înainteze încet. Nu opreşte când ajunge în dreptu' lui Langa. Se îndreaptă spre poarta metalică şi se strecoară ca o râmă greţoasă pe drumu' care duce spre oraş. Nici acolo nu accelerează prea mult. În curând n-o mai văd.

Îmi iau binoclu' de la ochi şi încerc să pricep ceva. Oare n-am visat? Oare nu-s nişte halucinaţii provocate de foame?

Pun din nou binoclu' la ochi - nu mai e nimeni pe platou. E timpu' să-mi iau şi eu tălpăşiţa. Nu cobor cu destulă precauţie şi mă zgârii

într-un ciot. Până la urmă ajung teafăr pe pământ. Un găinaţ de adio al pramatiei de sus mă ratează cu doar câţiva milimetri.

Nici nu ştiu cum ajung la hotel. În drum am oprit la McDonald's şi mi-am luat mai multe sandviciuri, nişte plăcinte cu mere şi vişine şi două pahare mari de cola. N-am chef să mai cobor din cameră aşa că mi-am făcut provizii ca şi cum m-ar fi înconjurat nişte trupe duşmane. Aşezat în fotoliu, butonez telecomanda în neştire, ca să aflu ceva despre Miu. Nu-i nimic deosebit, doar o execuţie de ostatici undeva, într-un deşert. Când să aţipesc, filmu' pe care l-am mai văzut de două ori se întrerupe şi o crainică anunţă cu un glas precipitat:

„O veste de ultimă oră. Senatorul Miu a fost găsit. Suntem acum în legătură cu Anişoara Mujnai, corespondenta noastră în oraşul Colga. Bună seara, Anişoara! Eşti în direct.

- Bună seara, Ludea, bună seara tuturor! Într-adevăr, senatorul Miu şi-a făcut apariţia în oraşul Colga în urmă cu exact cincisprezece minute.

- Unde a fost până acum?

- Este incredibil, dar senatorul susţine că a fost răpit. Până la urmă a fost eliberat. Din câte mi-am dat seama, e furios la culme.

- N-a spus cine l-a răpit?

- Nu. Mâine dimineaţă va susţine o conferinţă de presă şi spune că va face dezvăluiri senzaţionale şi că or să cadă multe capete. Nu am reuşit să-i smulgem nici o declaraţie mai amplă.

- Mulţumesc, Anişoara. Revenim în studio. După cum ştiţi, senatorul Miu Trocan Drovelidu a dispărut în urmă cu trei zile după ce a participat la un miting electoral în oraşul Colga. Până astăzi nu s-a ştiut nimic de soarta lui. Pentru a limpezi faptele, astăzi am invitat alături de noi pe cunoscutul analist politic..."

O fi simpatică Lucica asta, da' sunt sătul până-n unghii de şuetele analiştilor politici care mai rău îmbrobodesc lumea decât o ajută să se dezmeticească şi să afle pe ce lume trăieşte. Închid televizoru' şi iau la malaxat informaţiile pe care le-am aflat în ultimu' timp.

Ceva nu se lipeşte: ce căuta maşina senatorului în ograda taberei speciale? Ei să-l fi găsit? O fi reuşit să fugă de sub pază? Le-o fi cerut sprijinu'? Nu cumva chiar ei l-au răpit? Da' ce mă privesc pe mine chestiile astea? N-au nici o legătură cu ancheta mea.

Îmi este prea somn ca să-mi mai vină vreun gând mai de Doamne-ajută, aşa că fără nici o sfială bag cornu'n pernă şi până a doua zi adormitu' mă cheamă.

Capitolul 14

Lovitura sub centură

La ora zece dimineaţa sunt cu ochii lipiţi de ecranu' televizorului în aşteptarea conferinţei de presă a lui Drovelidu. Răbdarea mi-e pusă la grea încercare. Trece o jumătate de oră în care văd în special reclame la detergenţi. I-am încercat pe toţi - numai ambalajele diferă. O dată am folosit un detergent de vase în locul unuia de rufe şi zău că rezultatu' a fost acelaşi. Pauza publicitară mă îndeamnă să cred că românii nu fac nimic altceva toată ziua decât spală tot ce le cade în mână, de unde şi faima lor în materie de curăţenie.

În sfârşit, se dă legătura cu sala unde are loc conferinţa de presă - o încăpere a primăriei. Pe o masă e postată o pădure de microfoane şi de reportofoane. O grămadă de ziarişti cu aparate de fotografiat, camere de televiziune sau doar cu pixuri şi carnete îl aşteaptă pe erou' zilei.

Acesta apare flancat de nişte handralăi cu priviri fioroase. Poartă acelaşi costum în care l-am văzut şi la miting, numai că e murdar, mototolit şi chiar sfâşiat pe alocuri. Aruncă o privire şi mai fioroasă decât a ciracilor săi asupra sălii. Păru' îi e vâlvoi şi prin barba lui par să fi scurmat nişte găini hulpave. Se aşază pe un soi de jilţ şi începe de îndată să urle.

- Vedeţi ce mi-au făcut nenorociţii? Aceste hiene care sunt toată ziua cu democraţia în gură? Iată cum se poartă cu un senator. Şi ştiţi de ce? De frică. Le e teamă că pierd alegerile. Le e teamă că le fuge ciolanul puterii de sub nas. Au crezut că dacă mă răpesc or să-şi vadă în continuare de matrapazlâcurile lor. S-au înşelat. N-am să abdic de la credinţa mea! Aceşti mafioţi or să-şi primească răsplata! N-au reuşit să mă asasineze. Le-am scăpat şi îi voi distruge. Aştept întrebări.

- Dar ce vi s-a întâmplat de fapt?, îndrăzneşte să întrebe o fătucă plictisită de ameninţările în gol.

Senatoru' face şi mai mult spume la gură. O aţinteşte ca şi cum ea ar fi vinovată de întâmplările prin care a trecut. Mai e puţin şi reporteriţa are toate şansele s-o ia pe coajă.

- Ce mi-au făcut? După cum ştiţi, în urmă cu trei zile am participat la un miting organizat în acest oraş. După aceea, m-am îndreptat spre Capitală unde aveam o altă întâlnire importantă. La câţiva kilometri de aici a fost ridicată o ambuscadă. Drumul a fost blocat cu un trunchi de copac. Şoferul a trebuit să oprească. Imediat nişte indivizi mascaţi ne-au înconjurat şi m-au silit să mă dau jos. M-au trântit la pământ, m-au legat de mâini şi de picioare, mi-au acoperit şi ochii cu o cârpă neagră şi m-au purtat într-un loc necunoscut. Imediat au început asupra mea presiunile. La început am

crezut că e vorba de un atac terorist. Dar când şi-au formulat pretenţiile m-am dumirit cine sunt şi ce vor. Mi-au cerut să nu mai candidez la alegerile din toamnă. Ore în şir au formulat aceeaşi cerere. Nu mi-au dat de mâncare şi nici apă. Nu m-au lăsat să dorm.

După cum arată senatoru', nu pare să fi suferit prea mult din pricina postului.

- Dacă au văzut că nu mă pot îndupleca, au devenit mai mieroşi. M-au rugat să sprijin actuala putere. Se vede că nu mă cunosc. Cum să susţin nişte indivizi care au dus ţara în prăpastie? Le-am retezat orice speranţă că le voi accepta târgul.

- Dar unde erau cei care vă asigurau paza?

- O luaseră înainte pentru a pregăti întâlnirea de la Bucureşti.

- Unde s-a petrecut incidentul?

- Nu ştiu. La vreo zece kilometri de oraş. Poate mai puţin.

- V-au torturat?

Întrebarea o pune de data asta un june cu multe coşuri pe obraji.

- N-au îndrăznit! Dar chiar dacă m-ar fi torturat, rezultatul ar fi fost acelaşi. Nu sunt un om al compromisului. Pentru această ţară mi-aş da bucuros şi viaţa.

Următoarea întrebare o pune un ins cu o voce piţigăiată.

- Unde v-au ţinut?

- Cred că într-un cort. M-au ţinut pe pământul gol. Undeva în pădure. Nu vedeţi în ce hal am ajuns?

- Ce vorbeau între ei?, insistă piţigăiatu'.

- Nu-şi vorbeau atunci când erau în preajma mea.

E rându' unei minijupiste să se facă remarcată.

- N-aţi reuşit să zăriţi nimic?

- Nu v-am spus c-am fost legat la ochi?

- Excludeţi posibilitatea acţiunii unor terorişti străini?

Fără să vreau mi-l închipui pe Bin Laden complotând într-o pivniţă împotriva lui Drovelidu, barbă-n barbă cu alte turbane, dacă nu cumva între timp s-a ras. Cu siguranţă că l-a umplut de bani pe frizer.

- Da'de unde! A fost un comando românesc, zice sigur pe el senatorul. Ce să vrea de la mine nişte venetici?

- Cum aţi scăpat?

E rându' Anişoarei de la postu' local.

- Prin mila lui Dumnezeu. Dacă au văzut că nu pot să mă urnească de pe calea mea, m-au luat din nou legat fedeleş şi m-au vârât în maşină împreună cu şoferul meu. N-au avut curajul să mă asasineze. Ar fi stârnit mânia poporului. Au dat peste noi nişte oameni cumsecade.

Aha! De-aia am văzut râma aia albă în curtea aceea.

- Ţin să-i mulţumesc şefului lor, domnul Carl Langa, pentru

omenia de care a dat dovadă şi pentru profesionalismul oamenilor pe care îi are în subordine. Astfel de compatrioţi sunt speranţa de care trebuie să ne legăm. Ei sunt viitorul.

O altă blondă îşi agită mâna. Cu un gest mărinimos senatoru' îi dă cuvântu'.

- Încercarea prin care aţi trecut o să vă marcheze destinul de politician?

- Evident! Am ieşit şi mai întărit dintr-o astfel de încercare. Am dovedit buna mea credinţă, curajul şi motivaţia de a asigura tuturor o viaţă mai bună. Ţin să mulţumesc celor care, în zilele grele pe care le-am trăit, şi-au exprimat solidaritatea faţă de mine şi de cauza mea. E ceva ce n-am să uit niciodată.

- Sondajele vă situează pe primul loc în cursa pentru Cotroceni.

- E şi firesc. Avem un electorat matur, care înţelege cine îi vrea binele. Iar acesta nu poate fi decât Partidul Românilor Adevăraţi în frunte cu preşedintele lui, Miu Trocan Drovelidu.

Se uită surprins în jur deoarece n-aude aplauze. Ţi-ai găsit: nişte ziarişti, unşi cu toate unsorile, să aplaude. Ca să-i sporească şi mai mult amaru', unu' întreabă candid:

- Dar ce dovezi aveţi că reprezentanţii actualei puteri v-au răpit? I-aţi acuzat fără să prezentaţi nici o dovadă.

A turnat gaz pe foc. Ochii senatorului ies din orbite şi scapă vaca în lucernă.

- Mă, jagardea împuţită! Eşti în slujba ălora. Cine crezi că avea interesul să mă scoată din circulaţie? Cei care vedeau că le fuge pământul de sub picioare. A cui operă crezi că poate să fie? Cât primeşti, nenorocitule, ca să minţi?

Insu' se face a nu fi auzit insultele şi nu se dă bătut.

- Poate fi opera unor glumeţi. Sau a unor dementi.

- Ieşi afară, dobitocule! Nu se vorbeşte aşa cu viitorul preşedinte al ţării. Afară!

Flăcău' îşi ia reportofonu' de pe masă şi iese fără să mai rostească niciun cuvânt. O clipă se lasă o tăcere ca într-un cavou. După care se întâmplă ceva care mă lasă interzis. Rând pe rând, şi ceilalţi ziarişti îşi strâng aparatele şi părăsesc încăperea. E ceva care mă tulbură şi pe mine, oricât de hârşit sunt de câte am văzut. Probabil că în viaţa de zi cu zi se bălăcăresc ori de câte ori au ocazia. Nu sunt prieteni între ei şi reprezintă ziare, posturi de radio şi televiziune concurente, care se bat pe subiecte şi pe publicitate. De data asta n-au mai ţinut seama de ce ferchezuială or să le dea patronii şi s-au solidarizat cu colegu' lor de breaslă.

Senatoru' începe să se bâlbâie, la un pahar cu apă de pe masă, uită ce-a vrut să facă şi se ridică în picioare. E de-a dreptu' pierit. Îşi dă seama c-a depăşit măsura.

- De ce plecaţi? Mai am multe să vă povestesc...

Sunt ultimele cuvinte pe care mai apucă să le spună. Transmisiunea se întrerupe brusc şi începe o nouă defilare de detergenţi. Pe toate canalele româneşti e aceeaşi paradă de ambalaje.

În sfârşit, pe unu' dintre posturi dau peste o emisiune de ştiri. O blondină începe să citească de pe prompter:

„În urmă cu puţine clipe am transmis conferinţa de presă a senatorului Miu Trocan Drovelidu. Cunoscutul om politic a afirmat că actuala putere l-ar fi răpit încercând să-i stopeze cursa pentru Cotroceni. Conferinţa de presă a luat sfârşit brusc după ce reporterul nostru a fost agresat verbal de către senator. La numărul de telefon afişat pe ecran puteţi trimite SMS-uri în care să vă exprimaţi opinia în legătură cu atitudinea domnului Drovelidu. În continuare, vă prezentăm o corespondenţă din Cecenia..."

Altă dată aş fi urmărit fascinat un astfel de reportaj. De data asta, citesc cu febrilitate SMS-urile care se succed pe burtiera ecranului: Miu ăsta e un ţopârlan, Drovelidu n-are ce căuta nici în Senat, darmite la Cotroceni, Români! Vreţi să vă conducă un zărghit? Votaţi-l pe Miu! O gospodină pune capac la toate: Mi se face greaţă că am crezut în pramatia asta. Mai bine-l lăsau în pădure.

Scuzaţi-mi expresia, da' domnu' Miu a dat-o rău în bară! A luat-o la vale, pe tobogan! în ţara asta nu poţi dezamăgi o gospodină fără să plăteşti. Şi pe alte canale descopăr aceeaşi indignare a boborului. Nici n-am nevoie să aştept sondaju' care va fi anunţat mâine: sunt sigur că Miu s-a prăbuşit în neant. Nu mai e pe felie. Gata! S-a tras apa după el. Da' de ce l-o fi deranjat atât de mult întrebarea cu pricina? La număru' de neuroni pe care îl am e ceva care depăşeşte banda de frecvenţă a înţelegerii mele.

Capitolul 15

Scobitori, aşchii, buşteni

E o după-amiază plină de farmec numai pentru un pierde-vară dornic de relaxare într-un peisaj bucolic. Da' pentru un zănatec ca mine care face naveta între Colga şi kilometru' zece în direcţia Capitalei e un haloimăs total. Abia mă târăsc pe şosea, ca şi cum îmi dau testu' de circulaţie, înjurat de toţi şoferii care mă depăşesc şi-mi fac semne cu degetu' mijlociu ridicat sau şi-l duc la tâmplă. Mi se fâlfâie de reacţiile lor de mârlani. Eu sunt atent să descopăr pe marginea şoselei un buştean care ar fi putut fi folosit la crearea unei ambuscade. Toţi copacii pe care îi zăresc sunt însă în poziţie verticală.

După ce fac traseu' ăsta de mai multe ori, scot vehiculu' de pe carosabil şi o iau pe jos. Merg agale, ca şi cum doctoru' mi-ar fi recomandat plimbări prin natură ca să mă fortific. După două ore îmi vine să merg în mâini, aşa de tare mă dor picioarele. Iar după trei ore mă las păgubaş. Niscaiva întreprinzători or fi luat buşteanu' să-şi facă scobitori din el.

Tocmai când vreau să mă urc în maşină zăresc în apropiere un drum forestier care porneşte din şosea, încotro o fi ducând? Am doar o clipă de ezitare. O pornesc pe el, hurducându-mă prin şleaurile bune pentru testarea amortizoarelor. Săltatu' ăsta pe scaun îmi aduce aminte tot ce-am mâncat cu o zi înainte.

Nu merg prea mult şi zăresc cum drumu' o ia pe lângă un gard de sârmă ghimpată care mi-e familiar ca propriile mele şosete. Las agregatu' să mai răsufle după proba de anduranţă şi mă apropii pe jos de tabără. Ochesc un stejar în care să nu se afle nici un cuib şi, după ce mă julesc binişor, sunt călare pe o creangă solidă şi-mi pun binoclu' la pleoape.

Curtea e pustie. Doar santinelele postate în cele patru colţuri supraveghează ambientu'.

Deodată, poarta se deschide şi un Merţan negru înaintează pe aleea pavată cu dale oprind în faţa clădirii mai mici unde presupun că este comandamentu'. Şoferachele se dă rapid jos şi deschide o portieră din spate. Personaju' din maşină nu se hotărăşte să coboare. Privirea îmi e atrasă de apariţia undi Rolls Royce care opreşte în spatele Merţanului. De pe bancheta din spate coboară vorbind la mobil Pavel Livezeanu. Imediat încă o maşină trage la peronul cu cinci trepte. Nici nu mai am nevoie să mă uit după cel care se dă jos - e Drovelidu.

De-abia atunci catadicseşte să se dea jos şi cel din prima maşină. E un tip de statură medie, îmbrăcat într-un costum de cioclu. Nu-i văd faciesu' decât atunci când îşi strâng mâinile. Mirarea care mă cuprinde mă face să uit să mai stau ancorat şi aterizez pe o creangă mai jos

umplându-mă de sânge şi mai abitir. Cioclu' e unu' dintre membrii comisiei. Cel cu mustaţa pe oală. Ce naiba caută aici?

Sinapsele creierului meu sunt făcute zob. Nu mai pricep nimic. Am nevoie de un alt soft. Îmi rămâne doar să-i privesc cum dispar în clădire strecurându-se pe o uşă masivă. Mai întâi Cioclu', pe urmă Baronu' şi ultimu' Miu. Interesant! Asta o fi ordinea numerelor de pe tricou în ierarhia lor? Şi de ce nu i-a întâmpinat nimeni? Or fi de-ai casei în acest perimetru şi nu mai trebuie să se deranjeze cineva să le dea bineţe?

S-a lăsat întunericu' şi cei trei nu reapar. Sunt mai multe ferestre luminate, însă mi-e imposibil să ştiu în care dintre încăperi se află. Oare despre ce discută? E curată pierdere de vreme să mai stau căţărat ca o fiinţă arboricolă. Mai ales că din mlaştina din apropiere vin nişte miasme care iar îmi aduc aminte meniul de ieri. Cobor cu prudenţă, astfel încât nu mai am parte de nici o zgârietură. Orbecăi până la maşină rugându-mă în gând să nu deranjez cumva siesta vreunui urs. Spre marea mea surprindere ajung teafăr la hotel. Întins pe pat încerc să procesez informaţiile pe care le am. Cooperativa „Munca în zadar" e mai eficientă decât mine. Sunt total zăpăcit. Buşteanu' care i-a barat drumu' lu' Drovelidu s-a evaporat. Dacă n-a fost însă nici un buştean, nici măcar o aşchie? Iar întâlnirea de taină a celor trei e mai mult decât curioasă. Oare ce pun la cale? Şi ce caută Cioclu' printre ei? Nu e un conflict de interese?

O ciocănitură discretă în uşă mă face să tresar. E din nou vreun mesaj de ameninţare? Cam de multă vreme n-am mai primit unu'. Sau acu' e chiar momentu' să treacă la fapte? Nu tremură nădragii pe mine, totuşi deschid uşa cu precauţie. M-am speriat degeaba. În prag e Andra. Ce mai, are clasă! Continuă să fie în top. Îi fac loc să intre. Inima îmi bate cu mai multă putere.

Ia loc pe fotoliu. Regret din suflet că poartă de data asta nişte pantaloni albi. Există totuşi o compensare: în partea de sus are un tricou portocaliu mulat pe epidermă. E bestială!

- Îţi sunt datoare o explicaţie, începe ea.

Iau loc şi eu pe pat, mai fâstâcit ca un picolo în perioada de probă.

- O explicaţie?

- Da. Nu ţi-am spus că lucrez la Pavel Livezeanu. Nu ştiam că o să ne întâlnim în casa lui. Nu credeam că e ceva important.

- Iar acu' crezi?

Se foieşte stingherită.

- Nu ştiu ce să zic... De mai multă vreme domnul Pavel pare a nu fi în apele lui. E frământat de ceva.

- Poate a făcut o afacere proastă. O fi pierdut nişte acţiuni.

- Nu-i omul care să se sperie din atâta lucru. E altceva.

- Şi ce mă priveşte pe mine asta?

Gându' că e îngrijorată din pricina altui bărbat mă înnebuneşte.

- Am venit ca la un prieten. N-am cui să-i spun altcuiva.

Ideea de a deveni duhovnic chiar că mă calcă pe nervi. Brusc nu-mi mai pare că merită notă de trecere.

- Şi ce vrei să-mi spui?, îi zic eu rece.

E clar că şovăie.

- Am văzut ceva care îmi dă de gândit...

Se opreşte ca şi cum s-ar teme că deja a spus prea mult. O las să continue fără să-i pun nici o întrebare.

- Pavel e un om bun ca pâinea caldă. Doar în afaceri n-are nici o milă.

I-a spus Pavel! Oare cu ce se ocupă domnişoara Andra în căsoiu' ăla? Tare mi-e teamă că nu şterge doar prafu'.

- Aşa o fi.

- După ce ai fost la el am asistat la o scenă ciudată. Am vrut să intru în biroul lui ca să fac curat. N-a auzit când am deschis uşa. L-am văzut aşezat într-un fotoliu şi ţinând în mână un pistol.

Încep s-o ascult electrizat.

- Şi?

- La un moment dat şi-a dus pistolul la tâmplă. Am încremenit. N-am putut nici să strig. Dar imediat a lăsat pistolul jos şi a început să râdă. L-am auzit spunând...

- Ce?

- L-am auzit spunând printre hohote de râs: „N-o să mă aibă el."

- Care „el"?

- Nu ştiu. Am lăsat uşa întredeschisă şi am plecat.

Nu mai am memorie destulă ca să mai primesc şi informaţia asta. Sunt nevoit să şterg altele şi îi fac loc.

- Am venit să vă spun... poate îl ajutaţi... nu vreau să se omoare...

- Haida-de! Cu ce să-l ajut? Dacă i s-o fi urât cu zilele, n-am cum să stau zi şi noapte lângă el şi ori de câte ori duce pistolu' la tâmplă să-i şoptesc drăgăstos: „Sinuciderea e un păcat".

Se uită urât la mine. Foarte urât se uită la mine. Nu-mi place deloc când cineva care e super se uită la mine aşa.

- Dar nu înţelegeţi că-l ameninţă cineva?

- Dacă-l ameninţă, n-are decât să pună poliţia pe urmele ăluia. E un om de vază. Nimic mai simplu la banii lui. Nu e un coate-goale.

Se ridică dintr-o dată. În ochi are lacrimi. Pe bune că-s lacrimi adevărate. Înseamnă că Baronu' are într-adevăr nişte talente ascunse de poate frânge cu atâta uşurinţă inimi.

- V-am crezut mai omenos! Sunteţi la fel de lipsit de inimă ca toţi ceilalţi. Nu vă pasă decât de interesul personal.

De parcă lui Livezeanu îi pasă de interesele altora!

- Îmi pare rău că am venit. Simt că se va întâmpla ceva groaznic. Sunt prea neajutorată ca să mă împotrivesc.

Iese trântind uşa, aşa cum procedează cuplurile serioase când se despart definitiv.

Dau din umeri - altceva ce-aş putea să fac? Nu-i treaba mea dacă Baronu' vrea să-şi încheie socotelile cu viaţa. Deşi mai curând îmi vine să cred că Andra a asistat la o scenă fără nici o semnificaţie suicidală - Doamne, frumos mai ştiu să mă exprim!

După o astfel de zi în care am participat la o mişcare browniană, cel mai bun e un somn dulce. Sunt aproape aţipit când îmi sună mobilu'. Număru' pe care îl văd pe ecran nu-mi spune nimic. Răspund cu un glas somnoros.

- Da?

De la primele cuvinte pe care le aud mă ia mai întâi cu frig, apoi cu arşiţă. E Cioclu' cu mustaţă. Cum îl identific? Îi cer să-mi spună pe ce scaun era aşezat când m-am întâlnit cu onor Comisia.

- Ancheta în Colga s-a terminat. Te aşteptăm de urgenţă pentru o altă misiune. Lupta continuă. N-avem voie să fim slabi!

Dau să zic că n-am descâlcit istoria asasinatelor din oraş, însă nu mai am ai cine să vorbesc şi o voce catifelată mă îndeamnă să apăs tasta unu pentru limba română. Nu mai freca menta, duduiţă dragă! Strămoşii mei au apăsat tasta asta de mult. De ce nu m-o fi întrebat nimeni şi pe mine pe ce naiba să apese? Acu' n-aş mai tăia mărunţel frunze la câini prin zona asta de acoperire GSM.

Ce-a fost cu telefonu' ăsta zurliu? Îşi bat joc de mine? Cum adică, ancheta din Colga s-a încheiat? Sau poate Cioclu' s-a săturat fiindcă bat pasu' pe loc mai ceva ca o santinelă la minus zece grade? Şi dacă vrea să-mi dea o altă misiune, nu ne puteam întâlni aici? Suntem doar la o azvârlitură de băţ unu' de altu'.

Adorm zâmbind - de ce m-o fi bucurând atât de mult gându' că nu ştie ce-am văzut în curtea unei anumite tabere? Curioasă chestie întâlnirea la nivel înalt a celor trei. Se dădeau mai importanţi decât ăia care au avut ciocnire la Ialta. Sunt însă atât de stors încât nici trompeta Nebunului care se-aude pe sub ferestrele mele nu mă convinge să nu-mi tai orice punte cu lumea înconjurătoare. Din păcate, visez ceva nasol - nişte indivizi pun mâna pe mine şi nu vor să-mi dea drumu' până când nu lipesc sute de mii de scobitori pentru ca să fac la loc un buştean.

Capitolul 16
Bata

Alunec din pat cu părere de rău, fiindcă în cele din urmă coşmaru' a fost îndulcit de un vis cu Andra într-o vestimentaţie economicoasă. Privirea îmi cade mai întâi pe tablou' lui Grigorescu. O rază de lumină cade drept pe bâta ciobănaşului şi creează iluzia unei arme cu laser.

Pe dracu' armă cu laser în dotarea ciobănaşilor! Chiar dacă ar avea, tot la sprijinit ar folosi-o. Însă ce-o fi însemnând mâzgălitura pe care a lăsat-o colegul meu pe reproducere? În dreptul bâtei... O bâtă care nu e cu laser... Di frasin îi? Di stejar? E bună doar la rezemat falca pe ea şi la uitat în zare sau ca să se bată...

Raza de laser pare să-mi treacă prin scufiţă şi o încinge la incandescenţă. Bâtă... bată... Bata... Ruinele de la Bata! Asta o fi explicaţia? Ţin bine minte ce mi-a zis Tică. El mi-a povestit că sediu' Necuratului acolo ar fi. Cel puţin aşa susţine legenda. Aşa susţine şi Nebunu' cu trompeta care îşi face veacu' pe-acolo. Cum de nu îi e frică?

Ce să mai caut acolo? Cioclu' a fost categoric - misiunea s-a încheiat şi vira ancora. Doar dacă n-am chef de-o bumbăceală pe cinste din partea comisiei. Nu pot însă nici să nu verific o pistă atât de promiţătoare. Fie ce-o fi, n-au decât să mă suspende pe viaţă, eu tot o să dau o raită la ruine.

Nu-s departe de oraş. Şi nu se află în pădure, aşa cum m-aşteptam. Într-un câmp deschis în care nu s-a însămânţat nimic de multă vreme e un morman de pietre încinse. Poate odinioară or fi avut o ordine oarecare; acum sunt într-o neorânduială cumplită. Mi-e greu să cred că din bolovanii ăştia s-a ridicat o cetate. N-ar ajunge nici pentru un turnuleţ. Iute îmi aduc aminte câte case din piatră am văzut în Colga şi nu mai zic nimic.

M-apropii fără fereală de cataroaiele diforme. Parcă-s de la demolări. Înot printre nişte ierburi care sunt şi înalte şi pişcătoare ca nişte urzici. Unele dintre ele mai şi taie. Un popândău se uită la mine fără interes şi continuă să roadă cu o masticaţie sonoră cine ştie ce merinde agonisite fraudulos. O pasăre bagă boala în mine luându-şi zboru' chiar de sub picioarele mele. Descopăr şi motivu' - n-are clocitoare electrică şi stă ea însăşi pe ouăle pe care în ultima clipă nu le fac omletă sub tălpile mele. Mii de insecte fac un zgomot asurzitor şi disonant, ca al instrumentiştilor înainte de concert - le-ar trebui un dirijor care să le mai tempereze elanu' şi să le facă să cânte la unison. Din înaltu' cerului cade în picaj o umbră. Aviaţie inamică la joasă înălţime! Din fericire nu e un Mig, e un uliu hulpav care a ochit cine ştie ce vieţuitoare bună de haleală. E un spaţiu în care Steve s-ar simţi

de minune. Nu se poate să nu-l ştiţi pe Steve - e băiatu' care-a fost topit după crocodili şi alte lighioane uitate de Dumnezeu pe Pământ ca să bage frica în oase. Din fericire, bușteanu' de care mă împiedic n-are în dotare şi fălci, doar nişte aşchii extrem de bine cizelate ca să mă rănească. Încă o dată îmi spun că natura e de un caraghioslâc fără margini dacă te uiţi la ea mai atent şi nu căzut în freză de extaz, ca unii care când văd un răsărit sau un apus de soare leşină pentru a demonstra ce firi sensibile sunt. Prea puţini însă se prind de haiu' pe care-l poţi face de ea.

Rămân brusc stană de piatră. Dintre ruine a apărut pe neaşteptate Nebunu' cu nelipsita lui trompetă în mâini. Se uită în urmă, aşa că nu mă vede. M-arunc pe burtă - n-am nici un chef să-mi împuie capu' cu basmele lui. Un fir de iarbă îmi gâdilă o nară şi de-abia mă abţin să nu dau drumu' unui strănut cu o rază medie de acţiune. Gornistu' trece pe lângă mine şi se face în curând nevăzut.

De-abia atunci mă ridic şi îmi permit să-mi folosesc batista.

Ajung în sfârşit la ruine. Nu sunt chiar aşa de puţini bolovani, gospodarii din Colga mai au din belşug rezerve de materiale de construcţie. O şopârlă care se prăjeşte pe un pietroi pare să-mi dea dreptate. Oare unde-şi are sălaşu' Rucă? Amân puţin cercetarea pentru a da prioritate de dreapta unui şarpe care se târăşte lenevos în adăpostu' lui subpământean. Mai arunc o privire să văd dacă nu cumva mai stânjenesc libera circulaţie a persoanelor - n-ar fi *politically correct* - şi descopăr locul de unde a apărut Nebunu'. Când Bata era o mândră cetate aici trebuie să fi fost o pivniţă unde se ţineau de-ale gurii sau o temniţă unde erau aruncaţi prizonierii înainte de a fi daţi pe mâna călăului. Claie peste grămadă sunt haine, cutii de tablă şi de carton, o saltea numai petice, o pernă slinoasă... Rucă n-are parte de confortu' unui hotel de cinci stele. Iar o cameristă de la Hilton şi-ar pune mâinile în cap dacă i s-ar cere să se-apuce de curăţenie.

O ceată de şobolani execută nişte piruete graţioase la vederea mea şi se retrag fără să-mi mai aştepte aplauzele. Rămâne doar mirosul lor, amestecat printre alte miasme care mă fac să uit că n-am mâncat nimic pe ziua de azi. Pe-aici nu-i nimic interesant. Necuratu' n-o fi acasă. Nici măcar o fantomă. Locu' nu-i ştiut de cei de la CNN, altfel l-ar populariza pentru ca mapamondu' să ştie cum se poate trăi în secolul XXI. Însă pe mine altceva mă roade: de ce i-a atras atenţia colegului meu locu' ăsta? Sau n-am interpretat eu bine semnu' lăsat pe tablou? Sau n-a fost nici un semn?

Duhoarea din gropniţă devine insuportabilă şi simt nevoia să ies la aer curat. Mai am parte de o reprezentaţie a şobolanilor, de un nivel artistic superior - cred că dansează Macarena. Ies la ţanc pentru a-l vedea pe Nebun cum se îndreaptă spre ruine cu pas grăbit. O fi uitat ceva? Chefu' de a purta o conversaţie cu el încă nu mi-a venit. Din nou

mă pitesc, grijuliu de astă dată ca firele de iarbă să nu-mi mai intre în nas. Reuşesc să le evit. În schimb, îmi sprijin palma într-un spin care-mi provoacă o durere de mă seacă până la os. De aceea îmi muşc buzele ca să nu urlu. Îl las pe Nebun să intre în vila lui, mă ridic şi mă-ndrept spre oraş. Fac iute cale-ntoarsă - ce-ar fi să-l descos puţin? Până acu' nu i-am prea dat atenţie. Mă strecor din nou în gropniţa urât mirositoare.

- Salut, nea Rucă!, zic eu încetişor, ca să nu-i sară inima din loc văzându-mă apărând pe neaşteptate.

Nu-mi răspunde nimeni. Claxonez ceva mai tare. Acelaşi rezultat. Nebunu' nu e în văgăună.

Mă frec la ochi - e de necrezut, unde-a dispărut? Doar nu-i Houdini.

Iau din nou încăperea la cercetare. Descopăr că se poate ieşi şi prin alte unghere. Liniştit în privinţa asta, sting lanterna şi mă-ndrept spre lumina soarelui.

Capitolul 17

O moarte neprevăzută

În oraş e o fierbere greu de descris în cuvintele unui amărât de agent special. În juru' cazanului cu smoală din Iad e mai puţină agitaţie printre grupurile care-şi aşteaptă rându' la scăldătoare. O grămadă de inşi stau pe trotuarele din centru şi comentează ceva cu însufleţire. Ce s-o fi întâmplat? S-a ieftinit carnea de porc? A căzut guvernu'? S-a anunţat terminarea perioadei de tranziţie? în orice caz, s-a găsit un nou prilej de clămpăneală şi de băutură, fiindcă şi crâşmele sunt pline ochi.

Printre guvizii cuprinşi de Iimbariţă îl zăresc şi pe Tică. Are o figură răvăşită. Opresc maşina lângă el.

- Ce-i cu agitaţia asta?, îl întreb eu prin geamu' lăsat jos. Arde undeva? A început vreo răzmeriţă?

Se uită la mine surprins.

- Cum? N-ai aflat?

- Ce să aflu?

- Ştirea zilei.

- Nu.

- A murit Livezeanu.

Hopa! Până la urmă Andra avea dreptate. De ce nu i-am dat ascultare? Şi dacă-i dădeam, ce-aş fi putut face?

- Cum şi-a pus capăt zilelor?

Cască ochii cât cepele.

- Ce-ţi veni? Nu şi-a pus capăt zilelor. Maşina în care se afla a explodat. Zob s-au făcut şi el şi şoferul. Îi adună acum cu făraşul.

- Ce zici?

Nu mai zic nimic. Alerg la ziar să scriu articolul.

Mă ia cu ameţeală.

- Unde s-a petrecut?

- Chiar la vila lui. A fost o ditamai explozia. Faţada casei e la pământ.

Ce mai e şi aiureala asta? întorc capu' spre o babă care zice cu mâna dusă la gură:

- Necuratul e! Vine sfârşitul lumii! Lepădaţi-vă de păcate!

Era şi momentu' ca Necuratu' să lovească din nou - prea multă lâncezeală strică. Puţin ritm, ce mama naibii, ne îndemna profesoru' meu de economie când ni se instala moleşeala în corpeciuri. Iar noi scandam: „Fac eu! Fac eu!", de ieşea un *Fuckyou* de toată frumuseţea.

Mă uit din nou la Tică.

- Au pus mâna pe cineva?

- Pe dracu' ghem!

- Măcar vreo bănuială?

- Nu se ştie nimic. Ceaţă totală.

Îl văd cum îşi ia picioarele la spinare în direcţia redacţiei. Nu-mi rămâne decât s-o iau şi eu spre vila Baronului.

Tică n-a exagerat - faţada casei e culcată la pământ. A mai rămas însă destul şi pentru alte câteva bombe. O groază de obiecte zac prin moloz, unele încă întregi. Observ priviri pline de jind aţintite asupra lor. Mai mulţi poliţişti se învârt într-un perimetru delimitat cu o panglică galbenă. Mai-marele lor mă zăreşte şi vine la mine. Îmi mârâie printre dinţi:

- Să nu te prind că te-amesteci! Te ia mama dracului!

Rămân pe margine ca să nu mă ia coana respectivă şi contemplu dezastru'. Rolls-u' e făcut fărâme şi încă mai fumegă. O echipă de la descarcerare se chinuieşte să ajungă la cele două trupuri carbonizate. Bucăţi din automobil s-au împrăştiat care încotro. Bănuiesc că şi părţi din trupurile celor doi s-au risipit prin peisaj. Păşesc cu grijă ca să nu calc pe vreo falangă. Mai mulţi fotoreporteri trag în neştire poză după poză, cu speranţa unui peşcheş gras dacă le vând unor ziare centrale. E şi echipa de televiziune a postului local. Sunt şi mulţi gură-cască - huidumele de la poartă au dispărut şi neamu' are în sfârşit ocazia să-şi clătească ochii cu imaginea casei magnatului. Mă rog, cu ce a mai rămas din ea.

Soarele arde de parcă ar fi la o aruncătură de băţ. Încerc să privesc la el şi îmi pare că văd nişte mişei care aruncă de zor cărbuni ca vâlvătaia să fie şi mai aprigă. Ăştia nu-s sănătoşi la turelă dacă dogoarea care e nu le ajunge.

- Vedeţi c-am avut dreptate?

Glasu' e al Andrei. Are ochii înroşiţi de plâns. Îi stă bine şi cu ochii înroşiţi de plâns.

- Cum s-a întâmplat?

Se abţine cu greu să nu izbucnească în hohote.

- I-a spus şoferului să tragă maşina la scară. A plecat fără să zică unde se duce. S-a urcat în maşină şi au pornit. N-au făcut decât vreo câţiva metri. S-a auzit o bubuitură groaznică şi casa s-a zguduit ca la cutremur. Eram la etaj. Când m-am uitat pe geam am văzut maşina în flăcări. M-am repezit pe scări însă nu mai era nimic de făcut.

Înseamnă că n-a fost o bombă cu ceas - nimeni n-ar fi ştiut când se va urca Baronu' în maşină. Aici e vorba de o petardă acţionată cu telecomandă. Iar cel care a detonat-o trebuia să fie prin apropiere ca să ştie când se aburcă Livezeanu în vehicul. Cine să fie? Terminatoru' din zonă?

- Cine mai era în casă?

- Numai eu şi şoferul.

Deci din casă telecomanda n-ar fi putut fi acţionată decât de

Andra. Alung un astfel de gând. Înseamnă că autoru' a acţionat de afară. Cine? Grădinaru'? Vreunu' dintre ciumeţii care îl păzeau pe Baron şi care i-a vrut pielea fiindcă nu vroia să-i mărească simbria? Cam riscant să te joci cu o telecomandă când sunt atâţia ochi şi camere de supraveghere. Mai curând e vorba de cineva de dincolo de gard.

- A primit vreun telefon înainte de a pleca?

- Da. Tocmai se aşezase la masă. A vorbit pe mobil cu cineva şi imediat s-a ridicat şi a cerut maşina.

- Cu cine a vorbit? Ridică din umeri.

- Nu ştiu.

- Mobilu' la care a vorbit l-a luat cu el?

- Da.

Înseamnă că şi ăsta e făcut ţăndări şi nu se mai poate afla cine l-a apelat.

- Ce nenorocire! Cine-o să-i anunţe pe copii?

Mda, urâtă misie o să aibă ăla care-o să sune la Harvard.

- Cei din maşină sunt sigur Livezeanu şi şoferu' lui?

Andra se uită la mine ca şi cum ar vedea una din făpturile de la Roswell.

- Vă arde de glumă?

Şefu' poliţiei apare din nou lângă mine. Se dă şi mai cocoş. Mai are puţin şi mă ia la poceală.

- Roiu'! E ancheta noastră. Tu eşti venit cu alte treburi.

Nici n-am de gând să m-amestec printre domnii corpolenţi în uniforme care le vin ca dracu şi îşi dau aere de oameni importanţi. Mă depărtez binişor, zicându-i printre dinţi:

- Fă-mi plăcerea şi crapă!

M-aude doar Andra. E complet siderată.

- Ce-aţi spus? Dau în bâlbâială.

- Merg să dau o tură prin împrejurimi.

De data asta o iau pe bune din loc. Nu la întâmplare, ci în direcţia de unde cineva putea să vadă peronu' casei lui Livezeanu astfel încât să declanşeze bomba la momentu' oportun. Nu-mi trebuie mult timp ca să dau peste o zonă potrivită pentru o astfel de acţiune. Ca s-o cercetez, ar trebui să escaladez un gard de beton de vreo trei metri înălţime care separă proprietatea lui Livezeanu de pădure. N-am încotro şi ies de pe locurile unde s-a petrecut tragedia şi îmi tai drum prin lăstărişurile care înconjoară terenu' lui Livezeanu. N-a mai trecut pe-aici nimeni de ani buni. E un ecosistem complet neprietenos. Crengi mă lovesc peste faţă, ierburi mi se încolăcesc de picioare ca nişte moletiere, respir un aer încins, însă până la urmă ajung la pâlcu' de stejari care mi-a atras atenţia. Ca să vadă cineva dincolo de gard ar fi trebuit să se caţere într-unul dintre ei. Îi iau la cercetat pe fiecare. În

juru' unuia văd iarba culcată la pământ. Şi ce dacă?, îmi zic eu descurajat. Făptaşu' n-o fi prost să-şi fi lăsat aici cartea de vizită. Numai ca să mă aflu în treabă mă caţăr în stejar şi privesc spre casa lui Livezeanu. E o privelişte gigea. Se vede totu' ca'n palmă - şi foiala poliţiştilor, şi mulţimea de gură-cască. Uite-o şi pe Andra intrând în casă. Dacă m-ar vedea unde sunt şi-ar zice că mi-am pierdut minţile. Marja de eroare i-ar fi destul de mică. Casanova se ţine mai departe de toată învălmăşeala. Mi-a pierdut urma şi e mai agitat ca de obicei. Cu prima ocazie o să tranşez şi afacerea cu el, indiferent la ce cartel e afiliat.

Oftez şi mă las să alunec pe trunchi încercând să nu mai adaug o julitură la cele pe care deja le am. Ajuns jos sunt gata să-mi scrântesc glezna călcând pe ceva tare. *Sheet,* adică drace, potrivit aceluiaşi mod de a traduce promovat în filmele de pe micu' ecran. Mă uit crunt la pământu' acoperit de frunze. Nu văd nimic din prima. Din a doua descopăr sub adidasu' meu drept un muştiuc de trompetă. Îl iau cu grijă, ca odinioară când trebuia să culeg vreo plantă pentru ierbar. Deşi coclit de vreme arată a fi folosit de curând. E al Nebunului, cu siguranţă. L-o fi pierdut prin drumurile lui de zălud. Neapărat trebuie să-l caut şi să i-l înapoiez - nu vreau să sufere melomanii din Colga. Nici o clipă nu mă duce gându' c-ar fi detonat el bombeciu'. Ar fi prea de tot.

Escapada mea ar fi meritat o răsplată - nu chiar premiu' lui ăla cu dinamita, da' măcar să nu mai fiu nevoit să străbat încă o dată desişu' până la maşină. Recompensa e însă alta - îmi rup blugii într-un ciot.

Capitolul 18
Plec sau mă-ntorc?

Printr-o ordonanţă de urgenţă mă oblig să ajung în camera mea de la hotel. Habitatu' mi se pare mai prietenos ca la prima vizionare. În vreme ce-mi pun alţi blugi şi-mi descâlcesc din păr scaieţii pe care i-am colectat în ultima escapadă, dau drumu' la televizor. Deja emisiunile principalelor posturi au fost întrerupte pentru a transmite ştirea despre asasinarea Baronului roşu. Îi sunt prezentate datele biografice. Îi este evaluată şi averea - la vreo 300.000.000 de verzişori. Fac un calcul rapid şi-mi dau seama c-ar trebui să trăiesc mai multe milenii pentru a strânge bănetu' ăsta. Prea plictisitor să faci umbră pământului atâta amar de vreme numai pentru a realiza o asemenea performanţă. Un secol mi-ar fi de-ajuns cu tainu' pe care îl am.

Îl văd pe şefu' poliţiei din Colga cum se dă rotund gesticulând şi arătându-şi degeţelele lui de jucător de marocco, văd foiala celor care taie frunze la câini pe lângă el, o văd şi pe Andra trecând prin cadru. La fel de obscure sunt şi intervenţiile unor oameni politici şi de afaceri care l-au cunoscut pe Baron. Sunt intervievaţi şi câţiva localnici nu suficient de îngroziţi pentru a nu arunca priviri invidioase spre resturile vilei lui Livezeanu. Toţi băştinaşii afirmă tranşant că Necuratu' a lovit din nou. Unu' se leagă şi de mine, cică umblu lelea prin urbe şi nu pun mâna pe ucigaş. Noroc că nu-şi aduce aminte numele meu, altfel cunoscuţii mei s-ar umple de ruşine din pricina incompetenţei de care dau dovadă.

Dacă lucrurile stau aşa, înseamnă că Necuratu' nu mai foloseşte junghieru' şi apelează la metode din Manualu' micului terorist, varianta intensivă. Necuratu' a devenit mai sofisticat şi ţine pasul cu vremea. Arunc o privire spre ciobănaşu' din reproducerea de pe perete - oare ce noimă are mâzgălitura de pe bâta lui? Eu unu' n-am găbjit nimic suspect la Bata. Sau n-am descifrat bine mesaju'? Da' dacă nu e vorba de nici un mesaj?

Merg în orb mai departe. Ancheta mea e ameninţată de un fiasco total.

În continuarea ştirilor, tocmai la coada subiectelor, e comunicat un nou sondaj care îl plasează pe Drovelidu tot mai în urma principalului contracandidat. Îl văd pe senator dând bezmetic din mâini şi promiţând că totuşi va câştiga cu detaşare alegerile. Ciuciu! Asta să i-o spună lui mutu - nu fotbalistului, ăla are glagore mai multă în sufertaş. Oricât ar încerca să tragă foloase necuvenite din moartea lui Livezeanu, promiţând că va instaura ordinea în ţară luând în mână hăţurile cu mână forte, nu mai are lipici nici cât e pe un timbru vechi

de cincizeci de ani. Dacă mai prinde un loc eligibil pe listele de la Senat.

Mai înainte de ştirea asta, e anunţat un alt atentat sinucigaş în Ierusalim. Trei morţi şi zece răniţi. Urmează pauză publicitară.

Tricou' pe care îl port are nevoie de o găleată din înălbitoru' prezentat pe ecran pentru a-şi recăpăta culoarea din fabrică. ÎI înlocuiesc şi pe el cu un altu' pe spatele căruia scrie: I'm a winner. Pe dracu' câştigător. Bafta mea e mai mică decât fâşia Gaza.

Nu mai stau mult pe gânduri; e timpu' s-o iau din loc, aşa cum a sunat porunca de ieri a Cioclului cu mustaţă, încep să-mi îndes catrafusele în geantă, atent să nu uit ceva, aşa cum îmi e obiceiu'. De fiecare dată sunt sunat de recepţioneri amabili care mă întreabă unde pot să-mi trimită periuţa de dinţi, papucii de baie sau ciorapii pe care i-am lăsat ca amintire a trecerii mele prin diferite locuri. O singură dată mi-am rătăcit portofelu' într-o cameră, da' atunci - aţi ghicit - nu m-a sunat nimeni.

Aceste consideraţii despre soarta mea sunt întrerupte de zbârnâitu' mobilului. Aflat cu telecomanda televizorului în mână o duc mai întâi pe ea la ureche şi zic un „Alo!" răspicat. De-abia pe urmă răspund la aparatu' care trebuie. De data asta cu un „Alo" mai potolit.

E şefu' comisiei, Cioclu' principal. Acu' o să mă ia la scărmănat fiindcă n-am apărut încă în faţa lui.

- Văd c-ai ajuns subiect la ştiri!, îmi zice el cu un glas prevestitor de furtună. Ce fuşereşti acolo?

- Îmi fac bagajele.

- Ce spui, Franţ? Unde vrei să pleci?

- Vin acasă. Misiunea mea s-a încheiat doar. Şi numele meu e Robert Gal.

Pauză cu efect devastator asupra psihicului meu. Am întins coarda prea tare?

- Mai sunteţi la telefon?

- Unde naiba ai vrea să fiu?

- Nu mai întârzii mult.

- Ai prins criminalul?

- Nu.

- Atunci ce naiba faci? De ce pleci din Colga?

- Da' nu mi-aţi spus că misiunea mea s-a încheiat?

- Când ţi-am spus eu aşa ceva?

- Mă rog, nu mi-aţi spus dumneavoastră... Unu' dintre cei doi colegi pe care îi aveţi.

- Care?

Sunt gata să zic: Cioclu' cu mustaţă, însă mă abţin la timp.

- Domnu' cu mustaţă.

Din nou tăcere. În comisie se-anunţă o criză de management.

- Eu îţi spun când ţi-ai terminat misiunea! Marş la treabă! Şi nu mai da rasol.

Noroc că mobilele nu se pot trânti în furcă - închiderea lor e mai delicată ca a telefoanelor lui Graham Bell.

Ce mai e şi aiureala asta? N-oi fi înţeles eu bine ce mi-a ciripit Cioclu' cu mustaţă?

Oftez şi încep să-mi scot din nou bulendrele din geantă. Din grabă am pus în ea şi muştiucu' Nebunului - şi doar mi-am zis să i-l înapoiez cu prima ocazie.

O formaţie hip-hop se zbânţuie pe ecran. Când aud o formaţie hip-hop, brusc mi se face dor de una care cântă rap, iar când dau de una ca asta, Metallica mi se pare idealul meu muzical. Mai uşor cu şmirghelu' pe timpane, băieţi! Ceara din urechi se poate scoate şi altfel.

Las televizoru' fără gălăgie. De jos se aude o trompetă. Cum aşa? Mai e un trompetist în oraş? La fel de bun?

Înşfac muştiucu' şi ies val-vârtej din hotel. Pe trotuar e Nebunu'. Pompează aer într-o trompetă cu tacâmu' complet. Când mă vede, opreşte cântarea.

- Necuratul! L-am văzut.

- Ştiu. Miroase a pucioasă şi aruncă flăcări pe ochi.

E în al nouălea cer.

- L-ai văzut şi tu?

Îi întind în tăcere muştiucu'. Se uită la el cu mirare. E nevoie ca produsu' să fie însoţit de prospect.

- E-al tău. L-ai pierdut în pădure.

Clatină din laţele lui murdare. Hainele lui exală miros de mucegai - hruba aia în care stă e într-adevăr cam insalubră. Oare cum rezistă iarna fără încălzire centrală? îmi aduc imediat aminte de urmele unor focuri. Lemne găseşte din belşug. Trai pe vătrai lângă nişte flăcări prietenoase, în vreme ce afară se aştern troienele.

- Nu-i a' lui Rucă.

Şi dă să plece.

Îl înşfac de zbaturi şi-i smulg trompeta. Îi privesc muştiucu' - e vechi de întrebuinţare şi pare să fi fost dintotdeauna plasat acolo unde este. Nu mai pricep nimic.

Pe deasupra, deşi fracu' îi miroase a băutură, când deschide gura nu simt damf de alcool.

- Nu-i lua lu' Rucă trompeta. N-are altceva pe lume. E singura lui avere.

I-o întind pradă unei cumplite nedumeriri.

- Nu-i al tău muştiucu' ăsta?

- Nu.

Mie îmi cade faţa. El e vădit speriat. Mă cuprinde mila de bietu'

ipochimen. La urma urmei, dacă l-o fi pierdut altcineva? O fi fost în timpul războiului în inventam' gornistului unei armate în retragere.

Îi întind şi trompeta şi muştiucu'. Refuză cu demnitate ultima ofertă.

- E un ştift!

Îşi duce fericit trompeta la gură şi îşi reîncepe cântarea, depărtându-se cu paşi mărunţi. Silueta lui se profilează în vitrinele magazinelor. Câţiva trecători din diverse categorii socio-profesionale care au urmărit scena se uită la mine să mă înghită şi mai multe nu. Una dintre june are surâsu' galeş al mătuşii Caterina de Medici. Specialista în mătrăgună. E timpu' s-o iau din loc, mai înainte ca vreo babă să înceapă să mă stupească şi să mă blesteme. Nu de alta', da' risc să fiu din nou pomenit la ştiri în prime-time şi-atunci chiar că e vai şi-amar de cofraju' meu!

Capitolul 19
În plină paranoia

Intru fără greţuri în hogeacu' Nebunului, ştiindu-l plecat să umble brambura prin oraş potrivit tipicului său. Locu' ăsta mă intrigă în continuare. E unica pistă pe care o pot urma şi pe care mi-a semnalat-o şi colegu' meu. Cel puţin aşa cred. Poate am fost cam superficial prima oară şi de aceea vreau să mai studiez încă o dată ambientu'.

Lumina soarelui se vede în urmă la capătu' gangului prin care am pătruns. Despic bezna din faţa mea cu fasciculu' lanternei. Nimic deosebit, stimaţi vizitatori. Pereţi umezi, plase de păianjeni şi un miros care-l concurează pe cel dintr-un vomitoriu. Şi mai sunt şi multe tuneluri care mă duc la suprafaţă, aşa că sunt nevoit să fac calentoarsă ca o cârtiţă cu busola dereglată de un câmp magnetic tembel.

Apuc pe unu' care mă sileşte să mă aplec din ce în ce mai mult, ceea ce mă duce cu gându' la cum o să arăt când voi bate suta şi voi merge în baston. Nu e însă o fundătură. Tocmai când ajung să merg târâş, cu spaima în suflet să nu dau nas în nas cu un guzgan şi să fiu nevoit să bag rapid în marşarier, având el prioritate de trecere, tunelu' începe să se lărgească precum o pâlnie. Îmi reiau mersu' biped din ce în ce mai curios. E tot întuneric, însă păşesc pe plăci de gresie şi pe lângă pereţi de piatră de o curăţenie desăvârşită. Se simte şi aer proaspăt - o fi vreun sistem de ventilaţie. Chestia asta nu e opera cuiva de acum câteva sute de ani, ăia foloseau în cel mai bun caz evantaiu', ăia mai pricopsiţi. La capătu' tunelului e însă o uşă masivă de fier încuiată.

Umblu la cutiuţa mea cu talente şi reuşesc, cu chiu-cu-vai, s-o descui. Răsucesc încetişor un mâner şi uşa se dă în lături. Păşesc pragu', gata să mă scuz oricui m-ar sictiri fiindcă n-am ciocănit înainte de a intra.

Înăuntru nu e nimeni. Cel puţin aşa pare la lumina lanternei.

Închid uşa în urma mea şi iau cadre jur-împrejur. Zăresc un comutator şi-l apăs cu delicateţe. Lumina unor spoturi face inutilă lanterna pe care o ţin în mână.

E o încăpere mobilată modern - un birou cu un scaun pe care te poţi da huţa, telefon cu tastatură, fax, imprimantă laser, un calculator IBM şi un IBook, scanner, televizor cu plasmă, radio, aparate de fotografiat Hasselblad, Nikon, Canon, video-recorder, cameră video... Un magazin n-ar avea o ofertă mai ţeapănă. Toate sunt scule de scule. Văd şi o altă uşă. Asta e din lemn şi capitonată. Nu-mi mai încerc măiestria. Am destule de digerat rămânând pe loc. E şi un pupitru cu un ecran - am mai văzut aşa ceva, de aici se poate supraveghea ce-ţi trăsneşte prin cap cu ajutoru' unor camere de televiziune. Momentan

pe ecran nu se vede nimic. Nu risc să dau drumu' la instalaţie.

Unde mă aflu? încăperea n-are nici o fereastră şi e complet izolată fonic. A cui o fi? Mi-e greu să mi-l închipui pe tipu' care lucrează la calculatoare atât de şmechere. Nu-mi dau seama nici măcar dacă mă aflu sub pământ sau la suprafaţă. Un cub alb de piatră cu latura de vreo cinci metri. Nimic din experienţa mea nu seamănă cu ce mi-e dat să trăiesc. La nici un curs nu ni s-a predat cum să reacţionăm în astfel de ocazii.

Totu' e deosebit de ordonat. Pe etajere sunt puse coli de hârtie de scris, de imprimantă, de fax. Pe birou sunt suporturi de creioane şi pixuri, markere de mai multe culori. În sertare zac mai multe dosare cu multe file acoperite de cifre şi scheme care nu-mi spun nimic. Zadarnic încerc să descifrez personalitatea posesorului acestui birou - profilu' psihologic pe care i-l fac nu-mi spune decât că iubeşte ordinea şi curăţenia şi tehnica de ultimă oră.

Nu-mi mai arde de poante pe bandă rulantă. Nu e chiar frică sentimentu' pe care îl am. Nici vorbă. Am cunoscut încercări şi mai dure. Însă nici nu-mi vine să exersez cântece tiroleze. Nu ştiu cum aş reacţiona dacă uşa s-ar deschide brusc şi m-aş trezi faţă în faţă cu proprietaru'. Singura explicaţie plauzibilă pe care aş putea s-o dau e c-am greşit tunelu' şi să iau mutra unui turist dezorientat care face drumeţii cu cortu'.

Pe o etajeră sunt şi câteva casete numerotate cu cifre romane. O iau pe prima din serie şi o pun în video-recorder. Ce-o să vizionez? Un film artistic, un documentar cu vânătoru' de crocodili sau scene de familie cu bebeluşi zâmbitori şi părinţi la iarbă verde? Dau drumu' la televizor şi apăs pe clapeta de play de la video. După ce mai multe dungi fac un zig-zag pe ecran, imaginea se stabilizează. Nu prea seamănă cu un bebeluş ceea ce văd. În faţa ochilor mei apare figura ştiută şi de copiii de la grădiniţă a lui Ossama bin Laden. Stă pe jos şi vorbeşte unor indivizi cu turbane şi înarmaţi până-n dinţi şi care îi sorb cuvintele de pe buze. Într-un colţ al ecranului văd o siglă - e o înregistrare după Al Jazeera. Urmează cadre cu terorişti care se antrenează - lupte corp la corp, trageri la ţintă, pregătirea unor maşini-capcană, tot tacâmu'. Nu lipsesc nici scenele care au făcut înconjuru' lumii - Gemenii prăbuşiţi după impactu' cu cele două avioane, atentatele de la Madrid şi din Indonezia şi multe alte drăgălăşenii de acelaşi gen, bune de vizionat la nunţi şi botezuri.

Vreau să pun o altă casetă. Deodată, un glas care îţi toarnă ace de gheaţă în vene se aude în încăpere. Tresar şi mă uit în jur - nimeni. Vocea e a cuiva care vorbeşte de pe casetă. Nu e a lui Bin Laden - ar fi culmea să fi învăţat româneşte, ca să apese pe tasta 1. Iar ce-mi aud urechile de-abia acu' mă umple de groază.

Pe ecran defilează în continuare scene care au ca subiect

terorismu'. Nu le mai dau prea multă atenţie, pe unele le ştiu din jurnalele de actualităţi, rămânând captivat de glasu' acela cu inflexiuni metalice, de parcă ar vorbi dintr-un cazan de aramă.

„...Oricât s-ar zbate, orice-ar face, nu au scăpare. Nu vor reuşi să iasă din plasa de păianjen pe care o ţes în jurul lor. Nu mai e mult şi aici se va instaura domnia mea. Doar în aparenţă sunt călăi şi victime. De fapt, şi pe unii şi pe alţii îi mânuiesc după bunul meu plac. Toţi joacă aşa cum le poruncesc, potrivit unui scenariu elaborat pentru fiecare în parte. Inventez situaţii, scornesc relaţii între personaje, provoc evenimente, atribui replici. Când nu-mi convine ceva, schimb totul, fără să dau cuiva socoteală. Ca să m-amuz şi ca să sporesc confuzia, uneori procedez aşa deliberat, supraveghindu-le docilitatea tâmpă, de marionete. Nimeni nu poate intra în pielea altui erou oricât şi-ar dori să joace pe altcineva, sau ar năzui să se descotorosească de o ipostază socotită nepotrivită. Sunt la mâna mea, pe o scenă luminată de reflectoare şi, indiferent de ce impulsuri lăuntrice îi animă, nu se pot sustrage fascinaţiei pe care o exercit asupra lor. Îi acaparez rând pe rând, îi momesc cu meşteşug, îi atrag în capcane presărate cu dibăcie, fără să bănuiască măcar o clipă cine le croieşte destinul, fără să realizeze cum voinţa le este paralizată şi cum altul le dictează modul de răspuns la stimuli."

Ăstuia care vorbeşte i s-au aprins demult luminile de avarie şi habar n-are. Să vedem ce mai scoate din el. E tare acest zombie!

Apoi mă încurajez spunându-mi că poate caseta e înregistrarea pe care a făcut-o un actor pentru ca să-şi verifice dicţia.

„Până acum nimeni nu-mi ştie chipul real. Chiar dacă uneori mă văd, îmi şi vorbesc, nici prin gând nu le trece că eu pot să arunc flăcări şi să răspândesc miros de pucioasă. Când va veni vremea să mă cunoască sub adevărata mea înfăţişare, surpriza le va fi uriaşă - nu-şi vor crede ochilor - va fi însă prea târziu pentru a mai modifica vreun detaliu din mişcarea lumii pe care am statornicit-o eu, o fiinţă a beznei. Atunci întunericul va fi din nou biruitor. Nu va mai trebui să m-ascund la ivirea soarelui sub o altă întrupare. Proştii adoră soarele, i se închină ca unui zeu, fiindcă îi smulge din somnul lor bântuit de vise plăcute sau de coşmaruri, îi trimite ca pe nişte turme la muncă, să asude pentru o bucată de pâine. Şi toţi se bucură - neghiobii! - fiindcă sunt sclavi. Cel mai mare gânditor e în fond tot un biet rob, un nevolnic pus la trudă de alţii.

Fiecare îl utilizează pe celălalt, se foloseşte de celălalt. Eu însă am să întronez o altă lege - aceea de a-i sili pe toţi să mă slujească fără crâcnire numai pe mine. Voi deveni, mai întâi, stăpânul absolut al acestor locuri. Apoi, al unor ţinuturi din ce în ce mai vaste, voi face ca lumina să nu mai triumfe şi să nu mai fie proslăvită. Oamenii nu vor mai ieşi ziua din case - vor dormi în paturile lor, la porunca mea. Iar

eu, care nu pot să dorm nici ziua, nici noaptea, le voi fi stăpân. Îi voi atrage atenţia până şi lui Bin Laden - stăpânul de necontestat al planetei în clipa de faţă, un geniu. De la el mi-a venit ideea şi o voi duce la perfecţiune. Nu peste mult timp, numele meu va flutura pe buzele tuturor, lăsându-l pe-al lui în uitare, aşa cum el a procedat cu amărâtul acela de Carlos, un biet cârpaci pe care astăzi doar rareori îl mai pomeneşte cineva. Şi, într-o vreme, era socotit teroristul numărul unu al lumii!

Ce minunat proiect să-i ţii pe ceilalţi sub ascultare prin frică! Dar acţiunea lui Ossama i-a deturnat sensul sau nu l-a priceput, transformând totul într-o luptă între civilizaţii, între săraci şi bogaţi, între inşi de religii diferite. Eu insa vreau să bag groaza şi în creştini, şi în musulmani, şi în budişti, şi în evrei, şi în cei care se mai închină la totemul, în toţi cei care trăiesc pe această planetă, indiferent de starea lor socială. Trebuie să am doar răbdare şi voi avea la dispoziţie o reţea mai înspăimântătoare decât Al-Quaeda."

Ce actor, ăsta-i diliu de-a binelea! Ai răbdare, o să-ţi trimit o ambulanţă să te ducă într-un loc unde se vindecă bubele la cap. Ceva curent electric pentru nişte şocuri să-ţi crească freza invers s-o mai găsi. Deşi, pentru o asemenea bolunzeală s-ar consuma tot ce produce o termocentrală de mărime medie.

„Am început deja să le vâr frica în oase celor din Colga... Totul a pornit după ce l-am văzut pe nenorocitul acela de Anton Stanciu târându-şi prin pădure soaţa ciopârţită. Un troglodit care a omorât fiindcă avea o nevastă fâşneaţă. A dus-o în pădurea unde rătăcea fără somn Nebunul cu trompeta. Când a zărit arătarea care purta în spate un trup şi-şi lumina calea cu o lanternă, a început să urle ca un apucat: „Necuratul! Necuratul!" şi a zbughit-o ca un iepure hăituit. Stanciu s-a speriat şi el, a lăsat să-i cadă de pe umeri trupul fără viaţă pe care probabil vroia să-l arunce în mlaştină cu un pietroi legat de picioare - nu l-ar mai fi găsit nimeni în veci.

Am aşteptat să fugă la maşină, pe urmă m-am apropiat de trupul însângerat şi am pornit să-l cercetez ca un specialist în autopsii. Nu mai avea nimic din atracţia pe care o exercita asupra bărbaţilor. Acel trup pe care atâţia îl doriseră cu înfocare şi care îşi oferise multora nurii, cu generozitate, se dovedea a fi doar un înveliş de came fără nici o noimă. Era ca o cutie de conserve din care se scosese conţinutul - nu mai prezenta nici o valoare. Oricât l-ai fi împodobit cu veşminte luxoase, oricât l-ai fi pomădat sau l-ai fi parfumat - o, şi ce-i mai plăcea Mirelei să folosească spray-uri şi ape de toaletă! În curând, din pricina căldurii, avea să înceapă să miroasă urât, respingător - nu mai suscita pentru nimeni nici un interes. Zăcea sub lumina lunii, ca o epavă, departe de orice ochi iscoditor, sortită putreziciunii, topirii în lutul acoperit de frunze.

În noaptea aceea cu fulgerări stranii prin ceruri, în pădurea de la marginea unui oraş marcat numai pe unele hărţi, asaltat de zgomote ciudate - trosnet de vreascuri, fâlfâit de aripi grele, scâncete de vieţuitoare neliniştite în somn - s-a născut Necuratul din Colga. M-am ridicat în picioare şi n-am mai aruncat nici o privire spre cadavrul din iarbă pe care curând aveau să se urce gângănii hămesite. M-am uitat la umbra mea - era parcă mai lungă decât odinioară. Mi-am îndreptat umerii cocârjaţi de umilinţe, de o viaţă fără strălucire, iar ochii mei au început să străpungă mai bine bezna, ba, mai mult, să vadă, parcă, prin trunchiuri de arbori circulaţia sevei, să desluşească sâmburii în fructele pomilor sălbăticiţi, să observe cu uimire alcătuirea îndelung elaborată a vietăţilor. O uriaşă radiografie a tot ceea ce mă înconjura mi s-a oferit dintr-o dată contemplării, pentru a înţelege mecanismul firii şi a pricepe ce vană e zbaterea tuturor; doar cine rezistă mai mult e invitat la masa victoriei. Un fir de iarbă se iveşte din pământ, fraged şi curat, pentru a creşte până când e păscut de o vieţuitoare, sau se chirceşte sub zăpezi şi putrezeşte, topindu-se ca şi cum nici n-ar fi existat. Un fluture îşi consumă zborul de-o clipă până o pasăre îl prinde în plisc, sau se stinge fiindcă nu-i e dat să trăiască decât o zi. Iar omul li se aseamănă - biată fiinţă uzurpatoare a drepturilor celorlalţi, a cărui trufie e pedepsită până la urmă tot prin moarte. Şi la cea mai mare parte a turmei - şi prin uitare. Doar cei care n-acceptă ca peste numele lor să se pună o lespede grea sunt sortiţi să dăinuie veşnic. Şi cu cât faptele tale sunt mai crunte, cu atâta eşti mai puternic şi îi domini pe toţi, silindu-i ca şi după dispariţie să te pomenească."

M-a apucat literalmente bâţu'. Da' nu pot să mă sustrag fascinaţiei pe care mi-o provoacă derularea casetei. Rămân branşat la ea.

„Câtă vreme am pierdut! De ce n-am înţeles mai demult ce forţă e Răul! Am crezut în Bine - şi Binele pe care l-am făcut s-a întors împotriva mea, ca nişte palme date unui destin croit greşit. În pădurea aceea deasă de lângă Colga, veghind cadavrul mutilat al unei femei oarecare, mi-am zis că bine am făcut că am ales cealaltă cale. Fiindcă mai aveam timp să fiu altul, să ies din mocirla în care mă cufunda credinţa în Binele predicat în orfelinatul unde am cunoscut umilinţa provocată de foame, de mizerie, de bătaie, împreună cu alţi năpăstuiţi ai sorţii dintre care pe unii i-am recrutat şi acum mă ascultă fără crâcnire. Suntem doar treizeci - dar vom fi în curând sute şi mii. În aparenţă, conduc o tabără unde se experimentează condiţiile de viaţă într-o izolare perfectă. De fapt, e o tabără de pregătire a unor oameni educaţi să nu aibă milă de cei care se cred la adăpost în căminele lor, mai bogate sau mai sărace, şi care cred că viaţă înseamnă să ai o slujbă, să faci copii, să participi din când în când la un chef şi habar n-au cum să înfrunte cel mai banal pericol. Ne antrenăm zi şi noapte, însă nu suntem nişte troglodiţi - învăţăm limbi străine, căpătăm

cunoştinţe din medicină, din tehnică, noţiuni de cultură generală. Învăţăm tehnici de machiaj - deseori circulăm prin oraş fără ca nimeni să ne bănuiască adevărata înfăţişare. Cine ce are cu nişte turişti? Unii dintre noi îşi cultivă şi aptitudinile muzicale. Nu suntem nişte barbari ignoranţi care ştim doar să facem şi să plasăm bombe - Răul suprem cere instrucţie multilaterală şi mult rafinament, nu e pentru ţopârlani de duzină.

Am ales un loc admirabil - la un capăt de ţară, într-o zonă cu multe păduri, unde ne putem pierde uşor urma. Ni s-a dat în folosinţă un teren pe care am construit trei clădiri utilate după ultimele standarde ale modernităţii. La nevoie, putem folosi şi catacombele uitate ale unei foste cetăţi. Am minat şi clădirile şi toate tunelurile - în caz de pericol totul sare în aer la o simplă comandă a mea. Am luat în calcul şi posibilitatea de a ne lua zilele dacă ne paşte vreo primejdie. Nici unul dintre noi n-are chef să putrezească într-o închisoare.

Îi simt cum freamătă dornici de acţiune. Au cel mult douăzeci de ani şi-mi sunt supuşi ca nişte sclavi. Supunerea lor am obţinut-o şi cu ajutorul drogurilor. Aşa au devenit total dependenţi de mine. O singură mişcare de împotrivire şi vinovatul e tăiat de la porţie. Doar pe unul a trebuit să-l execut fiindcă dorise să fugă. L-am pedepsit în faţa tuturor ca să ştie ce li se poate întâmpla dacă nu-mi fac pe plac."

Aha! Ăsta trebuie să fie insu' legat de catarg.

„Pentru a-i supune total, în fiecare noapte îi chem pe rând în patul meu. Desfătările pe care le cunosc nu le-ar oferi nici cea mai expertă prostituată. Mai e puţin şi-şi vor folosi toate cunoştinţele pe care le-au acumulat supunându-se unui regim pe care spartanii ar fi geloşi. Mai au puţin şi îi vor subjuga pe cei slabi. Ei vor fi comandanţii care vor recruta învăţăcei pentru a-i pregăti, aşa cum eu îi pregătesc pe ei, pentru ca forţa noastră să se impună pretutindeni."

Pe ecran defilează figurile unora dintre cei mai mari terorişti ai lumii, unii morţi, alţii în închisori sau în libertate. Vocea aceea delirează în continuare. Totuşi, nu cumva e o farsă, o glumă a cuiva? Dacă e ceva real, e groasă!

„Puterea aparţine numai celor care-şi doresc cu patimă Puterea. Ea nu se oferă decât temporar sau niciodată unor oameni incapabili de intrigi, de subjugarea adversarilor şi, de ce nu - dovadă Istoria - de crimă. Lupta pentru Putere justifică orice. Din clipa în care toţi îţi ştiu de frică, nimeni nu te mai poate acuza de nimic. Nimeni nu va mai îndrăzni să te arate cu degetul, că ai făcut, că ai dres. Din noaptea aceea am hotărât să instaurez în acest colţ uitat de lume Teroarea! E doar un experiment pe care nu-l fac doar pentru a mă amuza şi a-mi dovedi ce puternic sunt - ţinta mea are bătaie mai lungă. Ceea ce deja începe să capete contur la scară mică se va întinde, precum cercurile dintr-o apă smulsă din încremenire de aruncarea unei pietre. Acolo am

înţeles că a venit momentul să-i folosesc pe cei pe care i-am adunat sub comanda mea şi cum să mă servesc de toate informaţiile pe care le-am strâns în ani de zile.

Adio, deci, insului incoerent în exprimare - sfios până în adolescenţă, - speriat de reacţiile celorlalţi - grijuliu să nu se piardă cu firea în situaţii imprevizibile - cu mâini transpirate de emoţie dacă vorbea cu cineva - socotindu-se neimportant, până într-o zi când supraveghetorul care mă umplea de sânge ori de câte ori mă întâlnea a fost descoperit în closet cu un cuţit de bucătărie înfipt în inimă. De atunci sunt un altul. Sigur pe mine şi dominator."

Pe ecran îl văd pe dementu' care vorbeşte. E Carl Langa! Deci cu asta se ocupă *Life in forest!* E doar un paravan pentru pregătirea unor operaţiuni teroriste. Virusatu' la creier e îmbrăcat într-un soi de tunică militară. Oasele feţei i se văd proeminente, ca şi cum ar mânca doar o dată pe zi şi atunci de post. Ochii mici îi strălucesc bestial. Pe privirea lui metalică ai putea evolua la bară. E ras pe cap. Sprâncenele de-abia i se văd, ca nişte râme respingătoare. Se uită la un pumnal pe care îl ţine cu stânga. Asta să fie arma crimei? Celui care I-a filmat i-a cam tremurat mâna. Pe oricine l-ar lovi Parkinsonu' stând faţă în faţă cu el.

Sunt filmaţi şi tinerii pe care îi are sub comandă - într-adevăr, n-au mai mult de douăzeci de ani şi privirile sunt ale unor fanatici. Din fişele lor reiese că au absolvit orfelinatu'. Îl mai văd pe dement cum îi inspectează trecând prin faţa lor cu un pas săltat.

Sunt în plină paranoia. Iar vocea aceea scuipă în continuare numai grozăvenii, sărind de la una la alta.

„Voi profita de legenda Necuratului din Colga. Voi face ca despre ea să se vorbească tot mai mult. Trebuie să am răbdare. În primul rând mă voi folosi de un imbecil dornic de putere şi el - senatorul Drovelidu - şi de partidul lui de trei parale. Îl voi ajuta să câştige alegerile, pentru ca o vreme să conduc în umbra lui, apoi îl voi înlătura ca pe o scamă de pe haină. Şi ca să câştige, îi voi înscena răpirea. Uneori, plebea adoră victimele, aşa că simpatia electoratului e asigurată atunci când o să se arate din nou teafăr şi pălăvrăgind despre un complot îndreptat împotriva lui.

Pentru ca planurile mele să fie duse la bun sfârşit, mai am nevoie şi de alţii din acest oraş amărât. Pe toţi mai-marii lui îi am la mână. Din banii lor am finanţat proiectul meu şi ne-am dotat cu arme şi cu o tehnică de vis. Evident, habar n-au despre ceea ce pun la cale de fapt."

Într-adevăr, imaginile de pe casetă sunt cu mult agaţament. Mai-marele poliţiei gol puşcă şi petrecând într-o celulă cu prostituate având cătuşe la mâini. Directoru' băncii e surprins cum aprobă un credit cuiva şi pune botu' la câteva sute de mii de dolari. Redactoru'-şef al *Colgăi independente* nu e nici el mai breaz. ÎI văd cum îşi burduşeşte portofelu' cu parai ca să-l facă albie de porci pe primar.

Livezeanu e prezent şi el pe casetă, acuzat că a tocmit pe cineva ca să-l omoare pe parteneru' său de afaceri şi să pună mâna pe toţi banii lui.

Haida-de! Aşa ceva nu mi-ar fi trecut prin cap.

Vocea se aude din nou, la fel de terifiantă.

„Numai în aparenţă cei pe care i-am omorât n-au nici o legătură unul cu altul. De fapt, toţi au pierit pentru că prin ce-au aflat îmi periclitau proiectul. Au aflat ceva ce nu trebuie încă să ştie nimeni. Cine i-a pus să se amestece în treburile mele? Ce l-a apucat pe amărâtul ăla de contabil să încerce să descifreze hăţişul afacerilor lui Livezeanu? Sau pe tâmpitul ăla de şofer să cerceteze conţinutul lăzilor pe care le transporta şi pe care scria *Unelte de grădinărit* şi când colo erau arme? Sau pe zdrenţărosul ăla de aurolac să se strecoare prin tunelurile de la Bata? Curiozitatea se plăteşte."

Pe ecran apare figura colegului meu care s-a dus într-un loc cu verdeaţă şi fără întristare înainte de termen. Fotografia e însoţită de o fişă meticulos întocmită. Din ea aflu că nenorocitu' a lăsat doi copii fără tată. Iar apoi, surprize, surprize! Apare şi chipul meu. Trebuie să recunosc, dau bine pe sticlă. Şi fişa mea e cu informaţiile la zi: Robert Gal. 33 de ani. Orfan de ambii părinţi morţi într-un accident. De la cinci ani crescut de către o mătuşă. A absolvit şcoala specială anti-tero. Specializare de un an în SUA. Necăsătorit. Fumează. Bea modic. Legături amoroase pasagere. A primit numai calificative bune şi foarte bune. A participat la mai multe misiuni în ţară şi străinătate. S-a încercat, fără succes, racolarea lui de către alte servicii.

Individu' m-a pus pe jar: a spart codu' de acces la informaţiile noastre cele mai secrete. E nasulie mare! Biografiile unor agenţi speciali sunt într-un sipet la care nu are voie nimeni să umble. Oare până unde a scormonit în tainele noastre? Ce altceva mai ştie? Cum dracu' a intrat în baza noastră de date? Marii noştri specialişti o socoteau impenetrabilă!

„Au trimis agenţi speciali ca să mă prindă; n-au decât. Unul a şi dat ortul popii. Pe celălalt îl mai las în pace doar fiindcă îl ştiu şi pe el fără scăpare şi mă distrează cum conduce ancheta lui stupidă. Numai aparenţele îi captează atenţia - se lasă cucerit de ele cu voluptate şi-şi închipuie, sărmanul, că va afla vreodată adevărul. Nenorocitul! N-are nici o şansă. În Colga, în momentul de faţă, se întrepătrund atâtea mistere încât de-abia descifrezi unul şi te pomeneşti pe cap cu o altă enigmă. Îţi trebuie ani ca să pricepi ce se întâmplă pe acest petec de pământ putred. Şi nici atunci nu va ajunge să dea de urma mea. Sau, dacă, din mărinimie, îi voi lăsa o cale de a mă cunoaşte, va fi uluit când va afla adevărul - va fi însă prea târziu pentru el şi pentru oricare altul, ca să mai modifice ceva.

Iar frumuseţea jocului la care l-am provocat e alta; nu încerc prin nici un mijloc să mă feresc de el. Nu încerc nici să-i bag frica în oase -

deja se ocupă alţii de asta, în treacăt fie zis, fără prea mari sorţi de izbândă. Tipul - parcă Robert Gal îl cheamă? da, Robert Gal - se ţine încă tare şi-şi râde de ceea ce i se întâmplă. Asta mă pune puţin pe gânduri - nu-mi place umorul lui, e semn de forţă, e un blazon al unei stirpe rare. Eu sunt totdeauna grav şi mă scoate din sărite cum ia în zeflemea oameni şi fapte care pe alţii i-ar îngrozi i-ar duce la disperare. Nu i-au nimerit încă punctul slab - cu siguranţă că are şi el o parte vulnerabilă, pe care o ascunde cu grijă, o fereşte de ochii iscoditori. Eu însă am să i-l aflu şi, când va fi nevoie, mă voi folosi de ceea ce ştiu. Dar mai e până atunci - pentru mine nu e o primejdie şi nici nu va fi, acest ins prăpădit îmbătat cu lozinci despre ceea ce înseamnă să-ţi faci datoria. Justiţiarul lui peşte! De fapt, îi acord prea mare importanţă - dacă-mi va sta în cale îl voi zdrobi, ca şi pe nenorocitul lui de coleg care şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala."

Aferim, uncheşule! Pe mine nu mă-ntrebi în legătură cu zdrobeala asta? Dacă pun laba pe tine o să ceri să apari la *Iartă-mă!* Te sparg în pumni! Ai auzit de toleranţă zero faţă de terorism? Ce şocuri electrice? Sunt unii care şterg zilnic prafu' de pe scaunele electrice, ca să se simtă bine muşteriii. La ăia te duc! Prea eşti setat greşit.

„Oare ce simt criminalii adevăraţi? Ce-o fi simţit Anton Stanciu, ciopârţindu-şi femeia necredincioasă? Ce-or fi simţind toţi ucigaşii despre care scriu zilnic jurnalele? La urma urmei, sunt şi ei nişte indivizi lipsiţi de apărare în faţa vieţii. Unii se răzbună fiindcă i-a înşelat iubita, alţii lovesc la beţie fără să aibă habar, alţii ucid ca să pună mâna pe o grămadă de bani. Asta nu e însă Istorie, e subterana ei. Când ucizi pentru a obţine Puterea sau pentru a o păstra, de-abia atunci ajungi să fii cu adevărat cineva. Nu mai eşti un criminal de rând, bun de dus la spânzurătoare sau pe scaunul electric; acela luptă pentru un privilegiu - de a nu mai fi confundat cu gloata.

În lume-s multe mari minuni. Minuni mai mari ca omul nu-s. Ce nerozie repetată cu încântare din antichitate şi până astăzi, menită să ne flateze orgoliul de stăpâni ai planetei! Ca şi prostia altuia - de data asta din alt secol - Omul - ce mândru sună acest cuvânt! Sună mândru pe dracu! După ce-i vezi cum se hăcuiesc prin veacuri şi ridică grămezi de cadavre îngrăşând ogoare cu sânge, îţi piere orice chef să-i mai socoteşti pe oameni cea mai înaltă întruchipare a firii. Au spus-o mulţi - istoria umanităţii e o lungă înşiruire de crime, de fărădelegi ascunse după cuvinte pompoase. Iar cei care sunt glorificaţi în manuale şi li se înregistrează faptele cu evlavie sunt, de fapt, nişte mari ucigaşi, nişte ticăloşi fără scrupule. Numai proştilor li se insuflă credinţa că trebuie să fie buni, loiali, cinstiţi, ascultători, drepţi, blânzi ca nişte oiţe. Dacă nu s-ar respecta aceste precepte - cine ar mai fi carnea de tun, masa de manevră, dusă de nas de câţiva nemernici isteţi, care se strică de râs auzindu-le şi le calcă în picioare fără nici o

strângere de inimă?

Din toate aceste casete voi face una singură, pe care i-o voi trimite lui Ossama bin Laden, pentru a afla de faptele mele şi a mă primi alături de el. Evident, voi fi cât se poate de politicos şi chiar linguşitor - numai într-o mare organizaţie cum e a lui proiectul meu are şanse de izbândă. Şi voi face în aşa fel încât să nu-şi dea seama că vreau să-l înlătur şi să devin eu liderul. La momentul potrivit îl voi elimina ca pe o măsea stricată. Trebuie numai viclenie şi abilitate şi multă, multă răbdare.

Dar vin zorii. E timpul să mă pregătesc - voi lovi din nou! Fiindcă nenorocitul ăsta de Livezeanu începe să bată în retragere. I-am spus prea multe şi i s-a făcut frică de anvergura proiectului - e singurul care a început să-i înţeleagă dimensiunile. De aceea, trebuie să dispară."

...Gură bogată nu se mai aude de mult, iar pe ecran au reapărut liniile acelea frânte, după ce fotografiile celor asasinaţi în Colga mi-au defilat şi ele prin faţa ochilor, ca într-un memento. Sunt complet dărâmat de cele aflate. Cam tremură nădragii pe mine. Ce dementă! Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Sub nasu' autorităţilor să existe o tabără de antrenament a unor terorişti care să se pregătească să pună mâna pe putere în ţară! Serviciile secrete ce mama naibii păzesc? Ce să mă mai mir - dacă individu' are susţinători şi în sferele înalte, cum e Cioclu' cu mustaţă, totu' e posibil. Şi nu-i arde de glumă, e limpede.

Nu înţeleg însă ce-a vrut să spună sonatu' - precis şi-o trage în vână! - afirmând că ne cunoaştem. N-am stat niciodată la vreo parolă. Dacă umblă deghizat, nu-mi aduce aminte de nimeni. Şi de unde ştie că dacă nu râd într-o zi înseamnă c-am dormit douăzeci şi patru de ore, ceea ce mi se mai întâmplă după vreo misiune nasoală?

E vremea să încerc să deschid şi cealaltă uşă. Cedează cu mai multă uşurinţă - nu pentru că mi-am făcut deja mâna, ci fiindcă nu e încuiată. Dau într-un coridor lung şi cu multe ferestre. Prin ele văd curtea pustie a taberei pe care am avut-o până acu' în colimator numai de prin copaci. Sunt de prisos prin aceste locuri. Mă-ntorc pe călcâie ca atunci când vrei să prinzi viteză într-o altă direcţie. Pirueta îmi iese perfect, însă noua privelişte nu-i grozavă. Un pistol e îndreptat spre mine. E un Magnum 44. Arată urât ca naiba, cu toată ţeava lui lisă. Cel care ţine degeţelu' pe trăgaci e un multilateral dezvoltat. M-ar putea lua sub braţ ca pe un pachet bun de expediţie prin curierat rapid. Comitetu' de primire nu e deloc încântat. Am îmbârligat-o! O partidă de kick-boxing mi-ar fi fatală. Şi n-am timp să invoc Amendamentu' 5. Dacă scap şi de data asta, promit să fac o penitenţă cum n-a mai încercat nici un ascet.

- Mâinile sus!

Nu-i răspund - mi-ar patina glasu'. De altfel, n-am de gând să-l invit la dans şi păstrez respectuos ecartu'. Cesuleţu' de sub coaste îmi

bate mai spornic. Sunt pierdut dacă nu reacţionez prompt şi la obiect. Se impune de urgenţă să fiu creativ. N-am nici un chef să figurez printre personajele de pe casetă care-au pus mâinile pe piept. Profit de poziţia bună pe grila de start şi mă propulsez printr-o fereastră deschisă, nimerind pe platforma unui camion care se îndreaptă spre poarta deja dată în lături. Individu' urlă în urma mea, da' nu-l bagă nimeni în seamă - tocmai atunci încep să se audă zgomotos nişte ordine la megafon. Din păcate, în timpu' saltului scap caseta pe care o ţineam în mână. Numai o clipă îmi vine să mă întorc zglobiu şi s-o palmez din nou. Nebunia mea are totuşi nişte limite.

De-abia trec de poartă şi mă rostogolesc în ierburile de la marginea drumului. E mai sigur aşa, până nu se prinde şoferu' că face un transport netrecut în foaia de parcurs. Aştept ca zgomotu' să se îndepărteze. Doar atunci mă ridic. Şchiopătez uşor şi privesc atent în toate părţile. Nu ştiu cu exactitate unde mă aflu. O iau la plesneală, grijuliu să las cât mai puţine urme.

Capitolul 20

Sunt gata să dau în primire

Îmi fac loc cu mâinile prin desişu' sârmos, regretând că n-am o maceta la mine. Plante mi se înfăşoară în juru' picioarelor ca nişte obiele cleioase şi îmi fac mersu' de plumb, spini îmi fac acupunctură, fără să ştiu dacă sunt dezinfectaţi, crengi iau probe de şpan din mine sau mă plesnesc peste braţe, peste obraji, peste tot organismu', ca şi cum aş fi într-o baie rusească, unde în loc să te speli creştineşte, cu apă şi săpun de rufe, eşti bătut fără milă cu nişte măturici din nuiele de mesteacăn. Acu' îi înţeleg pe ăia de ce se adapă ca disperaţii cu votcă până şi la scăldătoare, încât de-abia după mai multe zile îşi nimeresc hogeacurile, şi deseori îşi încurcă ţoalele între ei, de trebuie muierile lor să umble năuce una pe la alta şi să facă ordine în izmene.

În sfârşit, sonaru' îmi semnalizează că desişu' începe să se răreasc ă şi ajung într-un luminiş. Însă lucrurile se complică dintr-o dată. Simt cum pământul pe care calc devine tot mai moale. E limpede, am luat-o spre mlaştină. Orice om normal s-ar întoarce. Orice om normal care n-ar auzi în urma lui lătratu' deloc amical al unor javre cu nişte colţi mai înspăimântători ca spinii dintre care unii mi-au rămas şi în carne. N-am încotro şi-mi continui drumu'. Miroase a hazna dezafectată şi aburi se ridică în fuioare, îmi vine să leşin. Dacă aş fi într-un sac de plastic ermetic închis aş respira mai în voie. Fără să vreau, iau o gură de apă cu lintiţe în ea. Mestec şi respir mai uşor. Dar pe măsură ce înaintez m-afund tot mai mult. Poate că totuşi în faţă nu mă paşte un pericol prea mare. Primejdia din spate e însă sigură. Când nămolu' îmi ajunge până aproape de umeri mă opresc. Nu-i de şagă. Am zbârcit-o. „De la îngrijorare până la anxietate nu-i decât un pas" - apud profu' meu de geologie.

Întotdeauna m-am întrebat, numai aşa, de distracţie, cum voi da în primire şi o să scap de fiscalitatea împovărătoare şi de creanţe. Vine o vreme când citeşti ultima carte, vezi ultimu' film, bei un ultim pahar, strângi în braţe o ultimă femeie. Îmi vine să râd ca prostu' - ultima carte în care m-am uitat a fost un mers al trenurilor, ultimu' film înseamnă pentru mine trei minute dintr-o telenovelă - am pus pariu cu mine însumi că rezist cinci, ce să-i faci, am pierdut -, ultimu' pahar a fost cu un ice-tea dat de coana Matilda - o licoare în care parcă dizolvase minele unor creioane chimice, iar ultima oară am strâns la piept răpciugoasa pernă umplută cu fibre poliacrilice de la hotel. Nu e un final de carieră umană prea glorios. De enervare, fac o mişcare greşită şi simt cum mă cufund şi mai al naibii. Chiar c-am încoţopenit-o! îmi propun să nu mă mai zbat. Ar fi culmea să-mi aflu sfârşitu' într-o magmă puturoasă de noroi. Iar peste trei mii de ani

vreo arătare cu un craniu cât o clopotniţă să-mi descopere trupeciu' şi să peroreze doct în faţa unor învăţăcei extaziaţi: „Ce-avem aici? Tip caucazian, peste un metru optzeci, perfect conservat de mediul unde şi-a pierdut viaţa. A avut în societate o poziţie lipsită de importanţă, dovadă fiind necesitatea lui de a-şi procura hrană într-o zonă precară, într-un loc unde odinioară era o mlaştină. Situl în care l-am găsit ne îndeamnă să presupunem că s-a aventurat aici după ce a doborât vreo pasăre şi a dorit să pună mâna pe vânat. Vânătoarea era o ocupaţie barbară de care omenirea s-a despărţit doar de vreo câteva sute de ani. Arma pe care a folosit-o e ciudată, nu se folosea de obicei aşa ceva - e un pistol, s-a păstrat şi el destul de bine, nu-l atingeţi, e încărcat, poate mai funcţionează. Bărbatul avea o inteligenţă mediocră din moment ce a intrat în panică, s-a zbătut şi smârcurile l-au înghiţit. Dacă şi-ar fi continuat drumul în linişte avea toate şansele să scape cu viaţă." Ultimele lui vorbe mă fac să scot fum. Nu-s ranchiunos, însă ofticosu' ăsta care parcă se hrăneşte numai cu sos de moluşte mă scoate din pepeni. „Tâmpitule, n-o să-ţi fac pe plac şi n-o să dau colţu' numai ca tu să ţii lecţii pe corpeciu' meu. Pe mine m-aşteaptă un baston pe care să-l folosesc în plimbările mele de la o sută de ani. Copacu' din care-o să fie confecţionat nici n-a fost încă pus în pământ. Şi n-oi fi având eu un IQ ca al tău, da' să ştii, cretinule, că te-ai pripit, nu-mi las eu carcasa pe mâinile unui idiot şi paralitic pe de-asupra care, în loc să vândă smerit Biblii unor necăjiţi însetaţi de credinţă, se dă cel mai tare din parcare numai pentru că a venit pe lume într-o altă civilizaţie. N-ai citit ce scrie pe tricou' meu? Sau ăsta a putrezit? Sau în vremea ta engleza a devenit limbă moartă? *I'm a winner,* dobitocule şi mamelucule, asta scrie, alb pe negru, înghiţi-te-ar spaţiu' cibernetic cu căpăţâna ta cât calota polară cu tot!"

Îmbărbătat de acest dialog purtat în gând, scanez împrejurimile. Muşte supraponderale bâzâie şi zboară după un algoritm doar de ele ştiut; să nu uit să-i semnalez locaţia tolomacului cu pliciu'. O mică pasăre viu colorată îşi părăseşte culoaru' de zbor şi înhaţă o omidă care devora hulpavă nişte frunze. Pilozitatea excesivă a acesteia îi cade greu la stomac, aşa că face să crească binişor cantitatea de guano de aici. Un şarpe puhav profită de neatenţia ei şi o înghite cu opinteli. N-apucă să-şi facă siesta după un asemenea efort plăcut - o răpitoare îl zăreşte din înălţimi şi-l înşfacă victorioasă. Biruinţa însă îi este vremelnică - se aude o împuşcătură şi zburătoarea cade ca fulgerată. Circuitu' hranei în natură se curmă pentru un binemeritat respiro. E de groază ce de-a chestii observi, deşi viaţa îţi atârnă de un fir de păr!

Împuşcătura a venit din faţă. E vreun vânător care s-a hazardat în mlaştină? Exclus! Cine s-ar încumeta să penetreze într-o zonă atât de nesigură? Nu e nimeni prost s-ajungă material didactic peste trei mii de ani. Mai curând focu' de armă a venit de pe lac. Îmi aduc aminte de

harta pe care am cercetat-o la hotel - mlaştina e în prelungirea lacului, sau, mă rog, lacu' e în prelungirea ei. Să strig după ajutor? încă nu, nici nu ştiu dacă m-ar auzi individu' cu flinta. Ochesc un buştean şi negociez cu tandreţe apropierea de el. Îl iau prieteneşte la braţ după ce alung un broscoi urât care se odihnea ca nesimţitu' pe scoarţa lui şi pornim uşurel împreună pe calea salvatoare, încep să simt teren ferm sub adidaşi - nu spun cine i-a confecţionat ca să nu fac brandului reclamă mascată. În curând mâlu' îmi vine numai până la mijloc. Avea dreptate hidrocefalu', important e să nu intri în panică. Las buşteanu' să-şi continue în pace procesu' de putrefacţie şi-mi continui înaintarea de unu' singur. Nu trece mult şi mă pomenesc în apele lacului. Iau o gură de apă. Instantaneu îmi aduc aminte reclama de la tv: „Eşti ceea ce bei". Adică aqua chiorensis. Mai pe şleau spus - un perdant. Detalii în magazine. Îmi fac loc printre cutii de conservă, sticle de plastic, etichete şi alte spurcăciuni - embleme ale mult clamatei iubiri a românului faţă de natură. Încep să înot sincron ca un peştişor famelic, fără nici o grabă, de parcă aş fi în vilegiatură într-o insulă exotică. Zăresc în depărtare o barcă din care un individ execută foc de voie spre cer. N-am nici un chef să dau ochii cu el şi ies la mal fără să mă vadă. Mai întâi însă dau jos de pe mine noroiu' care mi-a intrat până şi în urechi. Întins doar în boxeri pe nişte pietre cam colţuroase după gustu' meu, las astru' zilei să-mi usuce hainele şi-mi pun ordine în noianu' de gânduri. Mobilu' e bun de aruncat, a-nnebunit, îmi cere să introduc codu' pin indiferent ce tastă apăs, însă fieru' pe care l-am ţinut tot timpu' deasupra capului e în perfectă stare de funcţionare. ÎI privesc drăgăstos - o să am cu siguranţă nevoie de el, deşi nu-mi place să-l folosesc.

De-abia acu' dau banda înapoi. Ce-am aflat intrând prin efracţie în acel club exclusivist? Recapitularea îmi dă fiori. Un tip e deranjat rău la veioză şi circulă în libertate.

Fără mobil sunt ca şi mort. N-am cum să iau legătura direct cu Cioclu' şef. Cel mai înţelept lucru ar fi să mă duc în oraş şi să chem ajutoare. Pe cine? Poliţia? După ceea ce-am văzut pe casetele alea îmi închipui ce fel de ajutor mi-ar da şefu' poliţiei. Armata? Cine mi-ar da ascultare? Domnule colonel! Am nevoie de un batalion pentru a captura un grup de terorişti. Oare cum s-ar uita la civilu' murdar şi cu hainele boţite care i-ar înainta o astfel de cerere? Nu l-ar lega fedeleş şi l-ar trimite la balamuc, nominalizat pentru un tratament cu sedativele cele mai puternice?

N-am voie să încremenesc în proiect. Oftez, îmi trag pe mine hainele încă jilave şi o pornesc spre maşină, *step by step*. Tricou' şi blugii, în loc să intre la apă, fâlfâie pe mine. Iată ce înseamnă o şedinţă de fitness! Eşti un altu'!

Capitolul 21

La atac!

De la un telefon public îl sun pe Cioclu' şef. Durează ceva vreme până mi se dă legătura cu el. Sunt trecut prin mai multe filtre, rostesc nişte coduri, mai şi înjur pentru a fi mai convingător. În sfârşit, mi-l dau la aparat şi îi spun că povestea e nasoală de tot. Îmi răspunde sec că nu se aştepta să fie altfel. Enervat, încep să-i înşir peste ce am dat. Mă întrerupe.

- Unde ţi-e mobilul?

- E pe năsălie.

- Cum?

- E mort.

- De unde vorbeşti?

- Dintr-o cofetărie, zic eu aruncând priviri lacome spre nişte cataifuri şi foetaje. E locu' acela unde faci zaiafet cu fursecuri şi pişcoturi şi e un dezmăţ de tiramisu, ştrudele şi baclavale şi sunt munţi de bomboane. N-am mai fost din copilărie într-o asemenea locantă unde nu se serveşte whisky decât în ceşti, ca să se creadă că bei cafea.

Cioclului şef nu-i arde de bancuri.

- Te-aude cineva?

- Doar nişte plozi ocupaţi să-şi înghită mascotele. Doar o duduie care îi serveşte. A, şi doi pensionari. Deşi, ăştia nu cred că aud prea bine. Vreţi să mă duc mai aproape de ei? Firu' receptorului e destul de lung.

- Mai sună-mă o dată. Şi termină cu mişţoul.

Îi fac pe plac. Îmi răspunde imediat chiar el.

- Acum linia e sigură. Totuşi, nu vorbi în clar.

Parcă mai e nevoie să vorbesc păsăreşte! E o nebunie întreaga istorie. O relatez fără prea multe amănunte. Oricine m-ar asculta ar intra în fibrilaţie de uimire.

Nu şi mai-marele meu. Îl aud cum spune pe un ton gânditor.

- Deci, se confirmă.

Tresar de parcă m-aş fi atins de un tipar electric. Plutesc din nou în vag.

- Ce se confirmă?

- Bănuielile noastre legate de existenţa unei tabere de terorişti. Am fost avertizaţi de către un serviciu secret străin.

I-o spun cât se poate de „în clar". Sunt furios la culme şi-i bat obrazu', cu speranţa că tegumentu' nu-i e prea gros.

- Dacă ştiaţi, mie de ce nu mi-aţi spus? Ai? Umblaţi cu şmenuri? Cu jocuri de culise? Ce manoperă e asta? M-aţi luxat! Sau am fost o

momeală?

În gând mai adaug: „Mama voastră de jigodii! Aveţi grijă numai de viaţa voastră - de a celorlalţi, canci!"

- Ai avut tot timpu' pe cineva care a vegheat asupra ta.

- Mulţumesc! Era să-l iau la poceală pe geluitu' ăla de Casanova.

- Pe cine?

Numai de-al dracului nu-i răspund.

- Du-te imediat la tabăra teroriştilor şi ţine-o sub supraveghere fără să fii observat. Trimit nişte elicoptere cu trupe speciale care o să-i ia ca din oală. Ai grijă de tine.

Mulţumesc de sfat - mi-o spune la spartu' târgului. E drept, a mai bălmăjit ceva în sensu' ăsta şi la început.

Ţâncii şi-au terminat prăjiturile şi se uită cu mirare la arătarea caraghioasă ataşată de receptoru' telefonului. Scot limba la ei, pun receptoru' în furcă, mai arunc o privire pofticioasă spre mormanele de torturi şi amandine şi mă pierd în peisaj fără să mai aştept să aflu ce reacţii am produs tinerei generaţii.

În mai puţin de treizeci de minute sunt în pădure, căţărat într-un stejar de unde văd curtea taberei ca în palmă, chiar şi fără binoclu', aşa o bună rezoluţie am la imagini. E o forfotă cum n-am mai văzut până acu' în bătătura asta. Nu mi-e greu să pricep ce se întâmplă - indivizii îşi strâng catrafusele fiindcă au intenţia să se care. Arată stresaţi. Încarcă de zor în trei camioane puse în şir. Este şi un microbuz cu uşile închise. Oare chiar îşi închipuie că au vreo scăpare? Încotro vor s-apuce? La urma urmei nu le ştie nimeni feţele, pot să se ascundă sub înfăţişarea unor inşi paşnici şi să stea la fereală până i-o chema la ordine din nou derapatu' care îi conduce. Ăstuia îi va fi însă mai greu să se dea la fund - moaca i-o cunosc până şi eu. Degeaba crede într-o condamnare în contumacie. N-o să-i ţină blatu'.

Deodată, se aude un zgomot tot mai puternic. Elicopterele promise s-au încadrat în dead-line. Aterizează pe câmp şi imediat din ele răsar inşi în combinezoane negre, cu feţele acoperite de cagule şi în mână cu pistoale-mitralieră, grenade lacrimogene şi alte dichisuri de rezbel. Înaintează până la gardu' de sârmă ghimpată şi încep să-l taie cu nişte cleşti, năvălind în curtea părăsită de teroriştii care s-au refugiat în cele trei clădiri. Nu se aşteptau la o reacţie atât de rapidă.

Faptele se derulează prea simplu, e pe undeva un schepsis. Arunc o privire spre microbuz şi groaza pune stăpânire pe mine. De-abia acum desluşesc ce scrie pe el - Transport copii. Da, ăsta-i şpilu'! Ticăloşii au luat ostatici, de-aia nu le pasă de invazia mascaţilor. Îmi dau drumu' din copac şi o iau la sănătoasa spre trupele de intervenţie. Ajung la ele tocmai când şefu' lor începe să vorbească la o portavoce.

- Sunteţi înconjuraţi! Predaţi-vă!

Megafonu' instalat pe catarg începe imediat să bubuie.

- Atenţiune, atenţiune! în microbuz sunt zece copii şi doi profesori. Microbuzul are o bombă amorsată. Dacă mai înaintaţi, sare în aer. Dacă ne atacaţi, sare în aer. Nu avem nimic de negociat. Suntem gata să murim.

Şefu' mascaţilor încearcă să-şi ascundă neliniştea. Mă zăreşte.

- Robert Gal?

Încuviinţez dând din cap.

- Tiberiu. Ce propui? I-am putea lua ca din oală.

- Ne repliem. Nu te pui cu nebunii.

Face un semn şi trupeţii lui se retrag câteva zeci de metri. Domneşte un moment de derută. Misiunea lor se desfăşoară după alt tipic decât au plănuit.

Îi spun să trimită o echipă la intrarea în ruinele de la Bata, pentru ca teroriştii să nu spele putina pe acolo, dacă unii dintre ei n-or fi făcut-o deja. Câţiva mascaţi o iau la picior în direcţia arătată.

Tiberiu cercetează împrejurimile cu binoclu'.

- Nu înţeleg, şopteşte el.

- Ce?

- La ferestrele microbuzului nu se vede nici un copil.

Îi smulg binoclu' din mâini.

- Aşa e! Le-or fi cerut să stea culcaţi.

- Posibil. Nu putem risca nimic. Cum dracu' aflăm ce-i cu microbuzul ăsta?

Nişte cai pasc absenţi la frământarea din jur. Îi privesc cu insistenţă. Sunt uimit şi eu de ideea care mi-a venit. I-o împărtăşesc lui Tiberiu. E cam sceptic.

- Merită încercat.

Aleg o cabalină mai vioaie, o încalec şi mă lipesc de coama ei. Câţiva mascaţi culcaţi la pământ se târăsc pe burtă şi îi mână cu glas liniştit pe ceilalţi, îndreptându-i spre tabără. Mica herghelie intră în curte ca şi cum s-ar fi rătăcit Oricine ar privi prin ferestre n-ar vedea nimic suspect. Îmi îndemn bidiviu' să se apropie de microbuz. Intrând într-un unghi mort, de unde nu mai pot fi zărit de terorişti, mă las la pământ şi înaintez în coate şi în mâini spre vehicul. Când sunt lângă el, mă ridic în picioare şi privesc înăuntru.

În microbuz nu e nimeni.

Asta da cacealma!

Îi comunic prin semne lui Tiberiu cum stă situaţia. E nevoit să schimbe din nou partitura.

Rămas la adăpostu' microbuzului, îi văd cum îşi încep din nou înaintarea în salturi, acoperindu-se unu' pe altu'. Îi privesc şi la un moment dat îmi dau o palmă peste frunte.

Dobitoc ce sunt! Dacă i-au dus înăuntru? Pe banchete doar am văzut lucruri pe care şi le iau copiii în excursii. Teroriştii n-au încercat

să ne tragă pe sfoară. Plecat de spate, o iau la fugă înapoi.

Tiberiu îi somează din nou pe cei din clădire.

- Predaţi-vă! N-aveţi nici o şansă! Vă mai dau cinci minute. După aia intrăm!

De data asta nu mai vine nici un răspuns. Să fi fugit prin catacombe?

Tiberiu vorbeşte cu cineva printr-o staţie.

- Acţionăm!, zice Tiberiu, după ce termină convorbirea.

- Da' acolo sunt copii! I-au dus înăuntru!

- Nu se ştie. Poate microbuzul ăsta era doar pentru transportat marfă. Cine ştie de unde l-or fi luat doar ca să ne înşele? Trag numai de timp.

- Nu cred. Zăludu' care îi conduce nu e un păcălici de duzină.

Şefu' mascaţilor nu se dă bătut.

- Ordinul e clar: nu se negociază cu teroriştii, indiferent despre ce-ar fi vorba. Am da apă la moară tuturor nebunilor care pun mâna pe o armă, se baricadează cu nişte ostatici în vreo clădire şi apoi încep să emită pretenţii. N-avem voie să fim slabi.

Face un semn cu mâna. Trupa lui se apropie în salturi şi mai mult de clădiri.

Nu mai apuc să-i răspund. De emoţie, cineva a apăsat pe trăgaciu' armei. Imediat alte pistoale-mitralieră încep să răpăie. Trag şi mascaţii, trag şi cei din clădire. S-a-ncins tărâţa în toţi. Iar gloanţele care zboară nu-s de manevră. E un haos total.

Deodată, se aude o explozie puternică şi suflu' ei m-aruncă la pământ. Văd clădirile cum se năruie şi aud vaietele celor care s-au aflat mai aproape de ele. Miroase a pulbere încinsă.

Îl înşfac pe Tiberiu de umeri şi încep să-l zgâlţâi.

- Ce-ai făcut, nenorocitule?

Nu se ţine prea bine pe picioare - combinezonu' îi e sfâşiat la unu' dintre genunchii. Nu cred însă că numai de asta e atât de nesigur. Se uită pierit la dărăpănături.

- S-au aruncat în aer ca să nu cadă în mâinile noastre. Au zis-o doar. Avem de-a face cu nişte dementi. Al cui a fost ordinu' ăsta tembel? De ce l-ai executat? Acu' suntem şi noi la fel de idioţi ca şi ei!

Câţiva mascaţi se chircesc pe jos de durere. Din fericire, n-a pierit nimeni dintre ei. Ba nu, unii nu mai fac nici o mişcare. Cei care n-au păţit nimic pornesc să cerceteze cu precauţie ruinele din care iese un fum negru.

- Atenţie! Mai pot fi bombe, le strigă Tiberiu.

Unu' dintre mascaţi iese dintre dărâmături, îşi scoate cagula şi începe să vomite.

- Măiculiţă! Au fost şi copii. Zob s-au făcut cu toţii.

Tiberiu se uită la mine. Şi-a scos cagula şi chipul palid îi e

împietrit.

- Oare au murit toţi?

- Habar n-am. Cine ştie câţi erau de fapt? Iar dacă unii au apucat să iasă pe la Bata nu mai avem cum pune mâna pe ei.

- Dementul care îi conducea o fi murit şi el?

Întrebările lui mă scot din sărite.

- De unde să ştiu? După cum zicea omu' tău, zob s-au făcut cu toţii. E o ciulama acolo de toată frumuseţea. Degeaba te uiţi la mine, mulţumesc, nu identific cadavre.

- Voi raporta că din pricina ta e posibil să fi scăpat dintre terorişti şi că ai refuzat să cooperezi.

- Eşti invitatu' meu. Să nu uiţi să spui ştabilor şi ce pumni am încasat în Colga, şi cât de aproape de moarte am fost în câteva rânduri. Mai bine ai fi fericit că băieţii tăi s-au ales, cei mai mulţi, numai cu nişte răni uşoare. Când ai de-a face cu teroriştii nici un moment să nu te mai crezi la nuntă. Iar cu părinţii ai căror copii s-au aflat în clădirile astea nu te sfătuiesc să dai ochi vreodată. Te-ar jupui de viu şi tot n-ar crede că te-ai chinuit destul. În locu' tău m-aş ascunde în cea mai apropiată gaură de şarpe şi n-aş mai ieşi de-acolo niciodată.

Înghite în sec, vrea să-mi răspundă, se răzgândeşte şi-mi întoarce spatele. Într-un fel, mi-e milă de el, ar trebui să fie din piatră ca să nu pună la inimă ce s-a întâmplat. Cât va trăi n-o să uite şi va tresări speriat ori de câte ori vreun necunoscut îl va opri pe stradă, de frică să nu fie tatăl vreunuia dintre pruncii pieriţi în explozie.

O iau şi eu agale spre poartă - mi-am terminat misiunea, bezmeticii ăia de ciocli printre care unu' e trădător pot să fie mulţumiţi. Ordinu' ăsta cretin îi aparţine, ca să nu mai existe nimeni care să-l dea în gât. „N-avem voie să fim slabi" e expresia lui. Trădător am spus? Şi cum demonstrez asta? Explozia a distrus toate dovezile. În cel mai rău caz e azvârlit într-o altă funcţie, dacă nu cumva o să fie avansat drept răsplată pentru modu' în care a gestionat criza din Colga. Orice e posibil într-o lume ca a noastră. Parcă mai-marele poliţiei din Colga o să păţească ceva? Sau preşedintele PRA? Nu m-ar mira să crească din nou în sondaje. Poate ar fi mai bine să câştige alegerile, abia atunci am vedea cât suntem de proşti şi poate că ne-o veni mintea la cap.

Mi-e o asemenea lehamite de mine, de lume, încât îmi vine s-o iau spre mlaştina aia şi să-mi pierd acolo urmele. Numai viziunea insului cu un cap cât un bostan de Halloween şi la fel de urât mă opreşte să n-o pornesc într-acolo. N-am nici un chef să-i fac pe plac devenind obiect de studiu peste trei mii de ani. Mai ales într-o mlaştină care nu-i în Anglia.

Capitolul 22

Sfârşit de poveste

E tura hobbitului cu pliciu'. Din pricina caniculei, muştele au interdicţie de zbor, să nu-şi pârjolească aripile, aşa că recolta de pe tejghea e precară. Se chiombeşte la o reproducere după Grigorescu.

- Ce s-a întâmplat?

- Am primit-o prin poştă. De la o doamnă care s-a cazat la noi împreună cu băiatul ei.

- Şi?

- Băiatul a mâzgălit reproducerea de pe perete. Femeia şi-a cerut scuze şi s-a simţit datoare să ne trimită o alta. Mai e şi lume civilizată!

Nici nu ştiu dacă e căzu' să râd sau să m-apuce plânsu'.

Îmi iau rămas bun de la el după ce achit o notă de cazare mai puţin piperată decât mă aşteptam, mai potrivită pentru un aşezământ de binefacere. Din recunoştinţă îi presar în palmă şi câteva bancnote în plus, ca să-şi cumpere nişte muşte artificiale la iarnă, pe care să exerseze şi să se menţină în formă până începe sezonu'. Contabilu' care o să-mi facă decontu' poate da din coadă mulţumit - n-am depăşit baremu', am respectat politica firmei de a cheltui chibzuit paraua. Ies fără să mai salut pe nimeni altcineva.

Ca într-un carusel care se mişcă lent în faţa mea, îmi trec prin memorie feţele celor pe care i-am cunoscut în Colga: poliţişti, ziarişti, Andra, Rucă... Îşi vor continua viaţa lor monotonă şi stearpă de dinainte de apariţia Necuratului. Vor îmbătrâni, vor părăsi lumea asta, fără să simtă nevoia să schimbe o iotă din ce le e scris la cărticică. N-am chef să-l mai întâlnesc pe nici unu' dintre ei. Degeaba ne îndoctrina profu' de latină cu zisa lui deşteaptă: *Les amis de mes amis sont my friends,* nu simt nici un imbold să strâng cuiva mâna la despărţire. Nici măcar ălora de la *Colga democrată,* au dat-o la întors în ultimele zile, au primit publicitate la greu, nu mai mârâie împotriva nimănui, ca de altfel şi primaru', care s-a domesticit şi el intrând în partidu' aflat la putere şi a prins nişte fonduri Phare de nu-şi revine nici acu' din uimire. Am o mică ezitare - poate ar fi bine să trec pe la doamna Velicu, însă nu-mi vine să-i mai tulbur pacea la care încearcă s-ajungă.

E totuşi oareşce zarvă în oraş, animaţie de târg unde fiecare ştie ce hram poartă celălalt, motiv de puţină bucurie de cele mai multe ori. O clipă îmi închipui ce vaiete s-ar auzi la fiecare colţ de stradă dacă în microbuzu' ăla nenorocit ar fi fost copii din Colga. Din fericire pentru băştinaşi, condoleanţele se prezintă la altă adresă. O delegaţie înlăcrimată s-a şi dus să depună coroane de flori pe mormintele ţâncilor aruncaţi în aer. La crucile oamenilor lui Tiberiu nu au cum să

se ducă - morţii la datorie sunt îngropaţi în secret.

Pe trotuar dau de Rucă, ţopăind pe lângă maşina mea. E radios şi ridică două degete ca semn al victoriei. A înlăturat cocleala de pe trompetă, şi-a mai scuturat mizeria de pe haine, e în sărbătoare.

- L-au alungat pe Necuratu'! Nu mai poate s-arunce flăcări şi nu mai miroase a pucioasă! Nu mai are putere. S-a dus în fundul pământului. O mie de ani o să stea acolo. Acuma boleşte. Nimeni nu-l mai scoate la lumină până când nu s-o face bine. Atunci o să lovească iar, mai grozav, din răzbunare, din veninul pe care l-a strâns. Măcar de-am apuca ziua aia, să-i dăm din nou la cap.

Oare unde s-a aciuat Rucă? Cumplita explozie i-a distrus şi lui bârlogu'. O găsi el un suflet milos să-l lase să doarmă undeva, într-o magherniţă. După ce-au scăpat dintr-o primejdie, oamenii sunt mai milostivi o vreme. Le trece însă repede.

- Aşa e, Rucă. S-a zis cu Necuratu'. Colga a scăpat de el. Nimănui nu trebuie să-i mai fie frică.

Ia trompeta şi începe să cânte, îndepărtându-se cu pasu' lui săltat. Îl privesc gânditor. Am mai văzut pasu' ăsta. Bag zadarnic un motor de căutare a informaţiei de trebuinţă. Apoi atenţia îmi e atrasă de profesoru' StratuIat.

- Plecaţi?

În glasu' lui simt o părere de rău. Oare de ce? De hohă. N-am schimbat decât vreo două vorbe.

- Aveţi o meserie palpitantă. Mereu daţi peste ceva nou. Trăiţi ca un bărbat adevărat. Ce mai, ca un erou!

Îmi vine să fac ceva pe eroismu' ăsta. Cimitirele sunt pline de eroi. Nişte tembeli cărora li s-a urât cu zilele şi au mierlit-o mânaţi de la spate de mocofani ascunşi în buncăre de maximă securitate şi care nu ştiu ce înseamnă să dai la şaibă. De multe ori am simţit nevoia ca meseria mea să fie mai puţin o joacă de-a v-aţi ascunselea cu moartea. Nu-i spun însă ce gândesc. Un bărbat adevărat nu spune niciodată ce gândeşte, altfel i s-ar duce misteru' pe apa sâmbetei. Cel puţin aşa ne bătea la cap un prof la cercu' de numismatică.

- Cu dumneavoastră aici ne simţeam mai în siguranţă.

Pleacă şi el - ce naiba, am halucinaţii, mi s-au dereglat circuitele, până acu' nu i-am observat mersu', saltă când merge, unde am mai văzut eu pasu' ăsta? A, da, la Rucă. Nu, înainte de Rucă...

Pe stradă trece o şatră de ţigani într-o formaţie binecunoscută pe Euronews. În urma căruţelor sunt legate javre cu oasele ieşindu-le prin piele. Înaintează mai mult prin târâre, gata-gata să fie sugrumate de curelele de la gât. Carbonizaţii ţipă pe mai multe voci după materia primă cu mare căutare în oţelării. Îmi atrage atenţia vehiculu' din frunte - e mai cu dichis, e al şefului, de, om cu pretenţii -, are două nivele, la parter stau mai mulţi puradei în zdrenţe murdare şi nişte

femei înzorzonate cu salbe şi cercei de tinichea, iar sus sunt trântite claie peste grămadă table ruginite, aripi de la maşini abandonate, bucăţi de şină de tren, capace de la gurile de canal, colaci de sârme... Îmi închipui ce bucuroşi vor fi occidentalii să-i vadă şi pe drumurile lor după ce o să le fim companioni de afaceri. Când Necuratu' s-o mai ivi din nou peste o mie de ani, tot în căruţele lor cu coviltir o să-i găsească aici pe coloraţii ăştia. Teamă mi-e că numai pe ei.

În juru' meu s-au strâns câţiva dintre aurolacii care m-au taxat fără milă în câteva rânduri. Iar au organizat o chetă. N-am încotro, trebuie să formez cifru' de la tezaur, încep să mă scotocesc prin buzunare. La despărţire e musai să fiu generos.

Tresar auzind un clinchetit - mi-au căzut cheile de la maşină. De pe trotuar au ajuns chiar sub Espero.

Un aurolac se repede vioi să mi le culeagă de pe jos. Îl opresc, cheile sunt chiar pe marginea unei rigole, ar fi culmea să le pierd în canal şi să ajung acasă cu autostopu'.

M-aplec după ele - afurisitele s-au pitit chiar în locu' de unde începe ţeava de eşapament. Trebuie să mă vâr sub maşină. Le iau cu grijă, însă un pachet lipit de tobă îmi deranjează retina. Într-o clipă ies de dedesubt şi urlu mai ceva ca bronzaţii ăia după rugini turi:

- Fugiţi! E o bombă!

Aurolacii îşi zic numai o clipă că am luat-o razna, ca să scap de penalizarea lor, apoi o zbughesc care încotro. O reacţie promptă, cum numai în Irlanda de Nord mai găseşti atunci când cineva dă peste o maşină capcană şi alertează populaţia, reuşind doar astfel s-o scoată din pub-uri. Câţiva trecători s-au retras şi ei la o distanţă apreciabilă, nedorind ca din anatomia lor să mai rămână doar ceva ce poate fi strâns într-o frapieră.

Deodată, îmi aduc aminte la cine am mai văzut pasu' ăsta săltat - la şefu' teroriştilor, la Carl Langa. Să se fi deghizat cu o asemenea măiestrie încât să fi fost tot timpu' sub ochii mei şi eu să nu-i fi dibuit adevărata identitate? Să fi scăpat din explozie?

Îl scot de la tejghea pe tipu' cu pliciu' care tocmai îşi făcea monetara' şi-i zic mai mult urlând:

- Vezi să nu se apropie nimeni de maşina mea! E o bombă dedesubt.

E mai puţin mototol decât pare. Devine dintr-odată extrem de eficient. Îşi alege câteva ajutoare dintre cei de faţă şi înconjoară perimetru' periculos. Pune pe cineva să dea sârme şi la poliţie şi la salvare. În ultima clipă îşi aduce aminte şi de pompieri.

Eu o iau la fugă de emergenţă după profesor. Sunt în pole-position aşa că îl ajung de îndată. Aplic procedura standard.

- Stai!, îi strig. Nici o mişcare. Mâinile sus!

Se uită la mine ca şi cum tocmai a dat un cap într-un stâlp. Ridică

supus aripioarele.

M-apropii de el cu precauţie. Blestematu' meu de pistol e în geanta din maşină. De unde să ştiu că o să mai am nevoie de el?

Îl ţin sub observaţie şi încep să-l percheziţionez. Nu găsesc nimic suspect asupra lui. Se uită la mine în continuare şocat. Las explicaţiile pentru mai târziu. O iau la goană mai departe. Unde-i Rucă? El ar mai fi singura şansă. Nu-l văd nicăieri. Nu-l credeam în stare să fie aşa iute de picior. Îl ajung de-abia la marginea oraşului, de unde în depărtare se văd ruinele cetăţii care arată şi mai zdruncinate după explozie.

Când m-apropii de el gâfâi ca o locomotivă înainte de a fi scoasă din uz.

- Stai!

Se opreşte locului. Se uită la mine cu ochi nevinovaţi.

La fel de grijuliu, încep să-l caut şi pe el prin buzunare. Numai fleacuri. O jumătate de lamelă de gumă de mestecat, un cui îndoit, o banană aproape storcită... Nu dau peste telecomanda pe care o caut şi care ar putea declanşa explozia bombei de sub Espero. Nu dau peste nimic ilicit.

Îl apuc de păr şi trag cu nădejde. Îl trag şi de barbă. Rucă se albeşte la faţă, da' nu zice nimic. Faţa însă i se schimonoseşte de durere. Ce are pe cap nu-i o perucă peste un craniu complet ras. Doar dacă între timp nu şi-a făcut transplant de păr.

Nebunu' se uită la mine în continuare cu ochi copilăroşi. Nu pare afectat de tratamentu' pe care i-l aplic. E şi normal, s-o fi obişnuit cu el, de câte ori o fi fost bănuit degeaba de grozăviile petrecute pe unde a trecut şi o fi fost bumbăcit! Mi se face ruşine.

- Iartă-mă, Rucă! M-am înşelat.

E vesel, nu-mi poartă pică.

- Necuratul nu mai este! L-a înghiţit pământul. O mie de ani am scăpat de el.

Se îndreaptă spre ruine. Nu şi-a schimbat încă domiciliu'? Sau se întoarce la vechiu' loc din obişnuinţă?

Îl urmăresc cu privirea cum se pierde pe câmp. Cum am putut să-l bănuiesc? Ce dacă are pasu' săltat? Numai o potaie e scurtă de coadă? întotdeauna cade beleaua pe cei fără nici o vină. Iar adevăraţii vinovaţi scapă. Aşa e de când lumea şi pământu'. De data asta însă criminalu' nu şi-a salvat pielea: n-avea cum să rămână teafăr din carnagiu' pus tot de el la cale. Cine să-i mai identifice cadavru' în ghiveciu' ăla de braţe şi picioare?

E vremea să mă-ntorc la maşină. Totuşi, cine mi-a pus bomba? Cazu' încă nu s-a încheiat? E răzbunarea din mormânt a lui Langa? încep să devin un adept al lui Vruna. Oare ce-o mai fi făcând lideru' lui spiritual? Parcă şi ăla păşea săltat.

O pornesc spre oraş. Nu fac prea mulţi paşi. O explozie zguduie

pământu' în urma mea. Mă întorc rapid: un nor de praf se ridică deasupra ruinelor. Fără să mai stau pe gânduri o iau la fugă spre ele. Nenorocitu'! A dat peste o mină neexplodată. Arşice s-a făcut. Necuratu' a lovit şi după moarte. Măcar pe amărâtu' ăsta nu-l va plânge nimeni. S-a mai stins o viaţă fără nici un chichirez... Cum spunea Langa? Cei mai mulţi fac degeaba umbră pământului. Pleavă şi gunoi.

Ajung într-un suflet la intrarea în catacombele de sub cetate. Miroase a praf de puşcă. Fumu' înecăcios s-a risipit. Bolovanii din care s-a construit cetatea s-au mărunţit şi mai mult. Cine-a pus ochii pe ei pentru vreo casă a rămas mofluz.

- Rucă!

Strig de pomană. N-avea cum să fi scăpat din prăpădu' ăsta. N-are rost să mai caut. Mai ales că poate mai e vreo mină care să mă trimită şi pe mine numai tur pe lumea cealaltă. Specialiştii lui chiflă au controlat terenu' de mântuială. Arunc o privire pe jos. De-abia atunci o zăresc. Trompeta a scăpat ca prin minune. O ridic şi o şterg inutil de praf. N-o să mai cânte nimeni la ea. Ceva mai încolo dau şi peste câteva zdrenţe pe care le-a purtat Nebunu'. Şi asta e totu'. Povestea s-a încheiat definitiv.

Capitolul 23
Ieşirea din decor

Au trecut mai multe luni de când m-am întors din Colga. Ziarele şi televiziunile au început deja să uite de cele petrecute acolo şi le pomenesc tot mai rar. Explicaţiile oficiale au sunat, ca întotdeauna, emfatic, boboru' fiind liniştit că o grupare periculoasă pentru siguranţa cetăţenilor a fost pusă prompt cu botu' pe labe de către profesioniştii trupelor noastre speciale. Trec sub tăcere tributu' plătit de familiile îndoliate şi tac mâlc dacă îi ia cineva de gulerele lor scrobite şi îi întreabă dacă nu se putea rezolva şi în alt fel situaţia de criză. Da' tot mai puţini sunt aceia care mai sunt interesaţi de altceva decât de emisiunile cretine de divertisment de la tembelizor, de meciurile de fotbal dintr-un campionat trucat, sau de formarea numerelor de la liniile fierbinţi afişate până şi pe pereţii grădiniţelor.

Între timp, alte subiecte tari sunt la ordinea zilei şi se succed cu o viteză ameţitoare: teroriştii de prin alte părţi au mai deturnat avioane, au mai luat ostatici, au mai omorât oameni fără nici o vină. Războiu' începutului de mileniu trei e în toi şi continuă să facă victime, iar cei care nu sunt încă loviţi îi contemplă desfăşurarea ca pe un spectacol de sunet şi lumină. Mai e însă puţin şi o să le vină şi lor rându' să fie luaţi în tărbacă; de-abia atunci o să le piară chefu' să mai stea pe tuşă şi să cârtească dând mărunt din buze împotriva oricui încearcă să stăvilească flagelu'.

Au trecut şi alegerile, Drovelidu n-a câştigat, însă e încă tânăr şi însetat de putere, nu i-a mers cu tertipu' pe care I-a încercat, data viitoare o să încerce un alt scenariu, cu mai mult cârlig. Nimeni n-a stabilit vreo legătură între el şi ce s-a întâmplat în Colga, îi are cu ceva la mână pe mai-marii zilei, nu i s-a clintit nici un fir de păr din barbă.

După ce am scris hectare de pagini de-am consumat masa lemnoasă dintr-o pădure, întreagă, raportând sub semnătură olografă prin ce-am trecut în ultima mea misiune, m-au lăsat cu mărinimie să-mi ling rănile din suflet. Nu m-au avansat, însă nici nu au dat cu mine de-a dura. Nici nu ştiu dacă nu cumva m-au trecut pe linie moartă şi n-au curaju' să mi-o spună în faţă. Fiindcă nimeni n-a mai apelat la mine, nici măcar ca să schimb cuiva o garnitură la baie. Poate în curând va trebui să colind din uşă în uşă vânzând aspiratoare sau leacuri contra bătăturilor ca să-mi câştig existenţa, sau să îngrijesc animale de apartament în absenţa stăpânilor.

Un altu' în locu' meu s-ar apuca să dea sfoară-n ţară în căutarea unui terapeut cu sutien, sau să facă bivuac după bivuac prin cârciumi până la ora închiderii şi să fie dat afară de patronii dezgustaţi de propria lor clientelă, sau să umble ameţit de prafuri, cu ajutoru' cărora

să se închipuie în cea mai grozavă dintre lumile posibile. Însă dacă m-aş supune de bunăvoie unui proces de degradare, ce va spune aschimodia cu un cap care n-ar trece prin strâmtoarea Gibraltar, atunci când mi-ar cerceta osemintele? Ar strâmba din nas şi ar compătimi specia umană din secolul XXI, ofilită în floarea vârstei, demonstrând superioritatea celei din secolul său, imună la tentaţii.

De aceea, ziua îmi trece după alt fason. Trag de fiare la o sală de gimnastică, până muşchii îmi sunt în pioneze de oboseală, înot până când paznicii mă dau afară sub pretextu' schimbării apei din bazin, merg cu bicicleta kilometri în şir sau alerg ca disperatu' prin parcuri îmbrăcat într-un trening şi cu gluga pe cap.

Pentru că de când m-am întors plouă în duşmănie, ziua şi noaptea. A ajuns să-mi fie dor de soarele pitit după nori groşi şi negri, ca şi cum ar prevesti vremuri din ce în ce mai sumbre.

Sunt într-o formă fizică excelentă, de parcă m-aş pregăti pentru nişte performanţe ieşite din comun, fără să iau anabolizanţi. Numai în suflet am un gol imens. Niciodată n-am dat un asemenea chix.

Seara mai ies la câte un spectacol la care particip cu mintea în altă parte sau la concertele unor orchestre de cameră. Cel mai adesea zac însă într-un fotoliu acasă, cu o carte poliţistă în mâini, sau urmăresc pe micu' ecran vreun film cu multe împuşcături şi, chipurile, cu suspans. Nimic însă nu e la fel de palpitant ca istoria pe care am trăit-o într-un anumit oraş de provincie. Asta e, de la o vreme realitatea iese mereu biruitoare în confruntarea cu imaginaţia şi te lasă cu gura ca la dentist. Din când în când îl mai ascult pe Leonard Cohen - poate viaţa trebuie luată cu lehamitea din cântecele lui. Adorm cu greu - iau pastile cu pumnu' - şi somnu' mi-e chinuit de coşmaruri. De cele mai multe ori mă văd urcând într-un tren de mină hodorogit care mă poartă tot mai în adâncuri, până în miezu' pământului, unde într-o mare de flăcări Necuratu' sade într-un jilţ şi râde zănatec în hohote, pritocind planuri de răzbunare, iar slujitorii lui dansează în jur cuprinşi de extaz şi îl slăvesc ca pe stăpânu' lumii.

Trebuie să-mi obosesc trupu' şi să-mi ocup mintea cu îndeletniciri din cele mai fistichii, pentru a uita ceva cumplit, care o să mă macine până la sfârşitu' vieţii, sau până când m-o lovi boala flăcăului ăla... cum îl cheamă? A, da, Alzheimer. Ceva legat de Colga. Ceva ce numai eu şi încă vreo câţiva dilimani înfricoşaţi ştim, înfrăţiţi prin legea tăcerii. Ceva ce nu trebuie să afle nimeni niciodată. Un secret îngropat definitiv, cu popă şi alai, într-un dosar ascuns sub şapte lăcate, păzit de nişte ciocli cărora şi lor le ţâţâie pipota să nu răsufle ceva. Altfel, opinia publică nu şi-ar mai găsi liniştea, iar oficialităţile ar da din colţ în colţ, neştiind ce rahaturi să mai inventeze ca să aburească Bizonu'.

Stau deseori în faţa geamului şi privesc cum se scurg picăturile de ploaie şi numai la taina aceea înspăimântătoare mă gândesc.

Fiindcă în ruinele în care se strecurase Nebunu' după ultima mea întâlnire cu el nu s-a găsit nici un cadavru, oricâte zile s-a scotocit printre bolovanii fărâmaţi de explozie. Numai nişte zdrenţe fără nici o pată de sânge pe ele.

Pe o etajeră e fotografia părinţilor mei care s-au aflat, în urmă cu ani, într-un moment nepotrivit, într-un loc nepotrivit. Avionu' care îi purta spre New York fusese deturnat de către un comando sinucigaş. Alături de ea, o trompetă coclită de vreme îmi aduce dureros aminte că, de fapt, povestea din Colga nu s-a sfârşit şi urmarea poate veni oricând şi mai cumplită.

În rest, totu' e sub control. Sub controlu' altora...

crime scene 33

George Arion
NECURATUL din COLGA

„Sunt de prisos prin aceste locuri. Mă-ntorc pe călcâie ca atunci când vrei să prinzi viteză într-o altă direcție. Piruета îmi iese perfect, însă noua privelişte nu-i grozavă. Un pistol e îndreptat spre mine. E un Magnum 44. Arată urât ca naiba, cu toată țeava lui lisă. Cel care ține degetelu' pe trăgaci e un multilateral dezvoltat. M-ar putea lua sub braț ca pe un pachet bun de expediție prin curierat rapid."

De același autor:

„Această carte a celui mai de seamă reprezentant al romanului polițist românesc este o confirmare a faptului că nu se poate face sub nici un chip o deosebire valorică între proza de factură polițistă și ceea ce mulți numesc literatură *main-stream*. Atunci când calitatea artistică zvâcnește într-o operă literară, nu mai contează sub-genul. Avem de-a face cu literatură de calitate și atât.

În *Necuratul din Colga* avem un roman exemplar din punct de vedere stilistic, cu miez și miză, avem o întreagă societate românească, așa cum arată ea de douăzeci de ani încoace, fantastic (sau nu?), influențată de cele întâmplate la 11 septembrie 2001 în America. Avem o proză actuală, crunt de adevărată în observațiile pe care le aduce. Și de data aceasta George Arion se întrece pe sine. Păcat că multe dintre jocurile sale lingvistice sunt intraductibile, văduvind astfel o lume întreagă de o lectură incitantă și câtuși de puțin previzibilă."

Mircea Pricăjan

ISBN 978-606-8139-67-8

Recomandat de:

AXN CRIME

Crimescene Publishing
FLACĂRA
TRITONIC

Table of Contents

Capitolul 1
Intrarea în decor
Capitolul 2
În care se întâmplă mai multe decât se petrec de obicei într-un capitol 2
Capitolul 3
Şase cadavre în căutarea unui asasin
Capitolul 4
Fuga prin pădure
Capitolul 5
Viagra stimulează podagra
Capitolul 6
Prima arestare
Capitolul 7
Levitaţia la români
Capitolul 8
Ce-i în guşă, şi-n căpuşă
Capitolul 9
Într-un paradis artificial
Capitolul 10
Răpirea
Capitolul 11
Autism
Capitolul 12
Alt indiciu
Capitolul 13
O vizită la un baron
Capitolul 14
Lovitura sub centură
Capitolul 15
Scobitori, aşchii, buşteni
Capitolul 16
Bata
Capitolul 17
O moarte neprevăzută
Capitolul 18
Plec sau mă-ntorc?
Capitolul 19
În plină paranoia
Capitolul 20
Sunt gata să dau în primire

Capitolul 21
La atac!
Capitolul 22
Sfârşit de poveste
Capitolul 23
Ieşirea din decor